

Cennetsel Şeylerin Gölgesi

giriş

'Aadaam (İbranice insan anlamına gelen kelime), Tanrı'nın benzerliğinde veya doğasında yaratıldı ve belirsiz bir süre boyunca doğru bir şekilde yaşadı. O dönemde insanın maddi ve manevi ölümü yaşanmamıştı. Adem'in yaratılışından sonra Tanrı, ona en az 3 talimat vererek onu Aden'e yerleştirdi.

1. Verimli olun ve çoğalın (üreyin).
2. Bahçeyle ilgilenin ve bakımını yapın.
3. İyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesinden yemeyin (itaat edin).

Adem ile Havva'nın üremeyi ya da bahçeyle ilgilenmeyi reddettiklerine dair hiçbir belirti yok. Ancak Şeytan tarafından ayartıldıklarında, Tanrı kadar bilge olma arzularına boyun eğmeyi seçtiler ve yasaklanmış ağacı yiyerek itaatsizlik ettiler. Artık Tanrı ile doğru bir ilişki içinde değillerdi. Bunun sonucunda hem maddi hem de manevi ölüm onların hayatına ve yaratılan dünyaya girmiştir. Tanrı onları terk etmedi ancak insanlığı kurtarmak ve barıştırmak için planını başlattı. Onların dünyevi kurbanları, törenleri ve ritüelleri, İnsan formundaki Tanrı, Nasıralı İsa'da açıklanacak olan mükemmel ve kalıcı kurbanın veya günah sunusunun habercisi olan türler ve gölgelerdi.

"Bu nedenle, yiyecek, içecek, bayram, yeni ay veya Şabat günleri konusunda hiç kimsenin sizi yargılamasına izin vermeyin. Bunlar gelecek olayların gölgesidir, ancak gerçek Mesih'e aittir" (Koloseliler 2) :16).

Kehanet

Peygamberlik, bir peygambere iletilen bir veya daha fazla mesajın daha sonra başkalarına iletiildiği bir süreçtir. Bu tür mesajlar tipik olarak ilahi ilhamı, yorumu veya gelecek koşullu olayların ifşasını içerir (çapraz başvuru ilahi bilgi). Peygamberlik süreci özellikle peygamberin mesajların (ilahi) kaynağı ile karşılıklı iletişimini içermektedir. Dersin sonunda Mesih ile ilgili Ataerkillik ve Mozaik çağlarındaki kehanetlerin bir listesi ve bunların gerçekleşmesi verilmektedir.

Türler

A. Tip, bazı hakikatlerin ilahi amaçlı bir örneğidir. Bu şunlar olabilir: (1) bir kişi; (2) bir olay; (3) bir şey; (4) bir kurum; veya (5) bir tören. Türler en sık Pentateuch'ta [Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye] görülür, ancak başka yerlerde daha az bulunur. Antitip veya tipin yerine getirilmesi genel olarak Yeni Ahit'te bulunur.

B. "Bir 'Tip', bir olayın, kişinin veya durumun, belirli açılardan kendisine benzer, ancak gelecekte ve uzak olan bir başkasını temsil etmesi amaçlanan önceden şekillendirici bir eylem veya oluşumdur. 'Antitip', önceden şekillendirilen şeydir. Eski Ahit tipi gölge olarak da adlandırılır ve simgelediği Yeni Ahit gerçekliğine de beden, ifade edilen görüntü, madde veya gerçeklik denir.

"Tip-dili kehanetini doğru bir şekilde yorumlamak için onun ruhsallaştırılması gerekir. Bir tip, antitipin bir kehanetiydi.

"İki şeyin bazı özellikleri birbirine benzediğinden biri diğerinin adıyla anılabilir. Bazı durumlarda madde kastedilirken, gölgeyi anlatan dil kullanılır." ... "Tip ile antitipin aynı olmadığını kabul etmeliyiz. Sadece bazı benzerlik noktaları var. Ayrıca gölge maddeden daha aşağı düzeydedir. Tip geçiciydi. Gölgeden sonra gölgeye dönüş mümkün olamaz. maddenin gelmesi."

"Tipoloji[türlerin ve sembollerin incelenmesi ve yorumlanması]

1. Tür - (Gr. tupos). Romalılar 5:14 burada Pavlus Adem'in "kendisinin gelecek olan bir figürü, örneği, sembolü, temsili, modeli (tupos) olduğunu" beyan eder; yani İsa.

2. Gölge (Gr. Skia). Koloseliler 2:17'de Musa sisteminin bazı unsurlarının "gelecek şeylerin gölgesi" olduğu söyleniyor; "Ey Levili rahip, göksel şeylere örnek ve gölge olarak hizmet ediyor (İbraniler 8:5); gelecek iyi şeylerin gölgesine sahip olan yasa, olayların tam görüntüsü değil (İbraniler 10:1).

3. İbraniler 8:5'teki (çapraz başvuru İbraniler 9:23) "gölge" ile birlikte kullanılan deseni (Gr. Hupodeigma) kopyalayın.

4. Benzetme, sembol, illüstrasyon, şekil, tür (Gr. parabol). İbraniler 9:9, Mişkan'ın bazı unsurlarının "şimdiki zamana ait bir figür" olduğu yer. "Tanrı'nın onu ölümden bile diriltebileceğine inanıyordu; mecazi anlamda onu geri aldı (İbraniler 11:19).

5. Antitip, gerçek benzerlik, sembolize eder, karşılık gelir, model, kopya, şekil (Gr. antitupon, İbraniler 9:24'te "figürler" veya "desen" olarak çevrilmiştir ve 1 Petrus 3'te "benzer şekil" veya "gerçek benzerlik" olarak çevrilmiştir: 21.

"Tipler gerçek tarihe dayanmaktadır; insanlar, yerler, olaylar, makamlar, eylemler, kurumlar vb. Hıristiyan sisteminin gelişine hazırlanmak için Tanrı tarafından bilinçli olarak seçilmiştir. Bu tip, Tanrı tarafından, Tanrı tarafından, Tanrı'nın zamanındaki yerine getirilmesinin önizlemesini yapmak üzere tasarlanmıştır. Yeni Ahit."

Ataerkil Çağ

Ataerkil çağdaki Türler ve Gölgeler hakkındaki aşağıdaki makale, feedonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ adlı internet sitesinden alıntılanmıştır. Bunlar Richmond Hill, GA'daki New Covenant Presbiteryen Kilisesi'nden Nicholas T. Batzig'in kişisel görüşleri ve yorumlarıdır. Tüm görüşler ve yorumlar gibi bunlar da ilham verici değildir ve geçerli olabilir veya olmayabilir. Okuyucuların kendi görüşlerini oluşturmaları ve bunları reddetmeleri veya kabul etmeleri kendilerine kalmıştır. Thebiblewayonline.com yorum ve görüşlerine ilişkin herhangi bir görüş belirtmemektedir.

Adem'in insanlığın temsilcisi olması nedeniyle Mesih'in bir türü olduğu açıkça söylenir (Romalılar 5:12). Pavlus, Romalılar 5:12-21'de kendisinin bir Mesih örneği olduğunun en önemli yönlerinden

birini açıklıyor. Adem'in federal reisliği -itaatsizliğinin tüm insanlığa getirdiği suçluluk, yozlaşma ve ölümlerle birlikte- Mesih'in federal reisliği ve O'nun itaati ve vekaleten ölümü yoluyla imanlıların müteakip aklanmasıyla tezat oluşturur. Adem aynı zamanda 1 Korintliler 15'te de bir Mesih türü olarak görülüyor; burada onun dünyevi bedeni, yüceltilmiş Mesih'in ve O'nun halkının dirilmiş bedeniyle karşılaştırılıyor. Her iki yerde de tipte benzerlik ve zıtlık vardır.

Habil doğruluk uğruna acı çeken ilk kişi olması bakımından Mesih'in bir örneği olarak gösterilmektedir (Mat. 23:34-35). Kabil'in kardeşine yönelttiği düşmanlık sonuçta Tanrı'ya yönelikti. Charles Spurgeon şöyle dedi: Eğer Kabil Tanrı'nın boğazına varabilseydi, bunu yapardı. İsa'nın çarmıha gerilmesinde insanların yaptığı da tam olarak buydu. Habil, Tanrı'ya doğru şekilde tapındığı için öldü. İsa her zaman Cennetteki Babasının iradesini yerine getirdiği için öldü. İlk şehit Habil'di. İsa anti-tipik bir şehittir. İbraniler kitabının yazarı bize "İsa'nın kanının Habil'inkinden daha iyi şeyler söylediğini" söyler (İbraniler 11:4; 12:24). Adem için geçerli olduğu gibi, karşılaştırma ve karşıtlık açısından Habil de Mesih'in bir örneğiydi. Doğruluk uğruna şehit olması bakımından Mesih'le karşılaştırılır; Mesih'in kanı merhamet için haykırırken, kanının intikam için haykırması bakımından Mesih'le tezat oluşturuyor.

Seth Habil'in yerine "atanan/yerleştirilen/atandırılan" kadının "tohum"u olması açısından bir tür Mesih'ti. Rabbimiz İsa Mesih, Yaratılış 3:15'teki vaadin nihai olarak gerçekleşmesi anlamında "Kadının Zürriyeti"dir. Seth, Mutabakat'ın bir "Kurtarıcı Tohum" gönderme vadinin yerine getirilmesinde sadece tipik bir adımdı. Burada Eski Ahit'i çalışırken yol gösterici bir yorum ilkesine dikkat etmemiz zorunludur. Tanrı'nın açığa çıkışı, organik olarak bir kurtarıcının ilk vaadi ile bağlantılı olduğundan (Yaratılış 3:15) ve bu ilk vaad, bir erkek çocuk doğuran "kadın" tarafından yerine getirileceğinden, Adem ile Havva'dan sonraki her nesilde gerçekleşecektir. Kurtuluş vadinin gerçekleşmesini umutla beklemeleri gerekiyordu. Bunu Havva'nın Kabil'e isim vermesinde görüyoruz. Yaratılış 4:1'de bize şöyle deniyor: "Adem, Havva'yı karısı olarak tanıyordu; o da hamile kaldı, Kayin'i doğurdu ve 'Rab'den bir adam edindim' dedi." Havva imanla Tanrı'nın Kendi Sözü'nü yerine getirdiğini umuyordu. Ona bir Kurtarıcı vereceğine söz ver, gerçi hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamaz. Kurtarıcı'nın beklentisi aynı zamanda Mesih'in geleceği antlaşma çizgisinin oluşturulmasına da bağlıdır. Seth bu antlaşma çizgisinin başında duruyor.

Enoch "Tanrı ile birlikte yürüdüğü ve olmadığı" açısından bir tür Mesih'ti. Enoch olağanüstü dürüstlüğü'nün bir örneğiydi. Bedensel olarak göğe götürülüşüyle, "Tanrı ile birlikte yürüyen ve olmayan" Mesih'in bedensel yükselişinin habercisi oldu. Hanok'un bedensel göğe yükselişi, İsa'nın dirilişini ve göğe yükselişini ve aynı zamanda imanla Mesih'le birleşmiş olan herkesin bedensel dirilişini temsil eder.

Nuh bir tür "ikinci Adem" olarak hizmet etmesi bakımından bir tür İsa idi; o "ikinci İnsan" ya da "Son Adem" değildi, gelecek olanın bir örneğiydi. Tanrı, Adem'e verimli olması ve çoğalması için yaratma emri verdiği gibi, Nuh'a da yeniden yaratma emri verdi. Rab Adem'e ne yiyebileceği konusunda talimatlar vermişti. Nuh da yiyeceklerle ilgili talimatlar aldı. Nuh tipik olarak yeni bir insanlığın federal temsilcisi olurdu. İsa yeni insanlığın federal başıdır. Nuh'un adı "dinlenme" anlamına geliyordu. Babası, "Rab Tanrı'nın lanetlediği bu toprak bizi bu topraktan kurtaracak"

diyerek ona "Dinlenme" adını verdi. Nuh, tipik bir yeni yaratımda yaşamak için ailesiyle birlikte Gemiden ayrıldığında, ancak tipik anlamda huzur getirmişti. Fakat büyük Nuh olan Mesih, aslında erkeklerin ve kadınların ruhlarına huzur verir (Matta 11:25-30). Ölümü ve dirilişi aracılığıyla yeni yaratılışı güvence altına alan tek kişi Mesih'tir. Rab, Yılanın başını ezmek üzere kadının "tohumunu" gönderme vaadini (Yaratılış 3:15) yerine getirmek için tufandan sonra insanlığı korudu. Ayrıca Nuh'u gemide de korudu çünkü Kurtarıcı, tabiri caizse onun belindeydi (Luka 3:23, 35-37). Mesih henüz gelmediğinden, eğer Tanrı dünyayı tamamen yok etseydi, vaadine sadık kalmamış olurdu. İnsanların çoğalması ve Mesih'in gelip çok sayıda insanı kurtarabilmesi için bir kalıntı bıraktı. Her ne kadar tufan, düşmüş dünyanın kötülüğü hakkında bir yargı olsa da, bu kötülüğü insanların yüreklerinden asla çıkaramadı; bunu yalnızca Mesih'in kurtarıcı işi yapabiliirdi. Tanrı, dünyayı, ilk etapta yok ettiği aynı nedenden ötürü, yaptığı gibi asla yok etmeyeceğine söz verdi (Yaratılış 6:5-7; 8:20-22). Kısacası, Mesih'in insanlığı, Nuh'un belindeki gemideydi ve Nuh'la birlikte gemideki her şey, kurtuluş planının ortaya çıkmasında kullanılacaktı.

İşdoğru bir şekilde acı çeken biri olması bakımından bir tür Mesih'ti. Eyüp, antitipini Kurtarıcı'nın acılarında ve görkeminde bulan bir aşağılanma ve yüceltilme yaşadı. Eyüp, şeytan tarafından ayartıldığında Tanrı tarafından sınandı. İsa, şeytan tarafından ayartıldığında Tanrı tarafından sınandı. Tanrı, çektiği acılar aracılığıyla Eyüp'ün iyiliğini amaçladığı gibi (Eyüp 42:12), aynı şekilde, çektiği acılarla Mesih'in de iyiliğini amaçladı. İsa, Tanrı'nın doğruluğunu gösteren, acı çeken adil kişidir

Melkisedekİbrahim'i kutsayan Kral/Rahip olması bakımından bir tür Mesih'ti. Eski Ahit'te hiç kimse her iki makamda da hizmet etmez. İsa, kilisesinin Peygamberi, Rahibi ve Kralıdır. Melkisedek O'nu üç makamdan ikisinde temsil ediyordu (Zek. 6:12-13). O, "Doğruluğun Kralı" ve "Rahibin Kralı"ydı. İsa, çarmıhta "doğruluk ve esenliğin öpüldüğü" Kraldır (Mezmun 85:10). Kendisinden önceki Melkisedek gibi, İsa'nın da "günlerin başlangıcı ve yaşamın sonu yoktu." O, Melkisedek'in işaret ettiği ebedi Rahip'tir. Onun yerine hiçbir zaman Kilise'nin Baş Rahibi getirilmedi ve değiştirilmeyecek.

İbrahimprototip bir yabancı ve yabancı olması nedeniyle bir tür İsa'ydı. Kurtarıcı gibi, O'nun da işlevsel olarak "başını yaslayacak yeri yoktu." Mutabakat'ın federal başkanı olarak aynı zamanda birçok ulusun da babasıydı. İsa, her dilden, kabileden, milletten ve dilden halkını federal olarak temsil eden inanlıların "Sonsuz Babası"dır (Yeşaya 8:18, 9:6; Mezmun 45:16; İbraniler 2:13). Kutsal Yazılardaki vaatlerin "İbrahim'e ve onun soyuna, yani Mesih'e" verildiği söylenir. İbrahim'e verilen tüm sözler, Lütuf Antlaşması'nın tipik temsilcisi olarak O'na verildi. Sonuçta bunlar İsa Mesih için yaratıldı ve onun içinde yerine getirildi.

İshakvaat edilen "İbrahim'in oğlu" olması nedeniyle Mesih'in bir türüydü. Tanrı'nın vaatleri, oğluna (soyuna) ilişkin olarak doğrudan İbrahim'e verilmiştir. Yeni NT'nin her yerinde bize İsa'nın İbrahim'in gerçek vaat edilen oğlu olduğu öğretiliyor. Ancak vaadin ilk verilisinde İshak, vaat edilen oğul olarak görülüyordu. İshak'ın doğumu ve yaşamı da Kurtarıcı'nın simgesidir. Nasıl ki İshak'ın doğumu Tanrı'nın doğaüstü gücünün sonucuysa, aynı durum İsa için de geçerliydi. İshak, Tanrı'nın emrettiği diğer tek insan kurbanı olması açısından Kurtarıcı'yı örneklendirdi ve -Tanrı İbrahim'in İshak'ı kurban etmesini engellemiş olsa da- onun "mecazi olarak" öldüğü ve dirildiği

söylenir (İbraniler 11:19) . İbrahim'in gerçek ve büyük oğlu İsa kurban edildi, dirildi ve Babasına geri döndü.

YakupTanrı tarafından 'İsrail' olarak adlandırılan seçilmiş kişi olması bakımından Mesih'in bir türüydü. İsrail bir ulus olmadan önce bir kişiydi. Bu önemlidir, çünkü İncillerde İsa'nın gerçek İsrail olduğu gösterilmiştir. "İsrail" isminin ilk kez bir kişiye verilmesi, anti-tipik İsrail'in bir kişi olacağını ortaya koymaktadır. Yakup ulus kilisesini doğurdu; İsa kendi kilisesini doğurur. İsa, Tanrı'nın "seçilmiş Kişisidir" (İş. 42:1). O, "İsrail'in son adamı"dır ve gerçek İsrail'in temsilcisidir.

Yusufhaksız yere acı çeken ve sonra kardeşlerini kurtarmak için yüceltilen bir tür Mesih'ti. Bir dizi ölüm ve diriliş yaşayan Yusuf, "Mesih'in acılarını ve ardından gelecek yücelikleri" örnekledi (1 Petrus 1:10-11). Kardeşleri tarafından kiskanıldı ve nefret edildi, onların elinden acı çekti ve dünyanın en güçlü milleti üzerinde iktidar makamına yükseltildi. Büyük Yusuf İsa, yurttaşları ve kardeşleri tarafından kiskanıldı ve nefret edildi, onlar tarafından öldürüldü ve sonra onları cennetin zengin tahıl ambarlarıyla besleyerek dünyayı kurtarmak için en yüksek güç ve onur konumuna yükseltildi. feedonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ

Mozaik Çağı

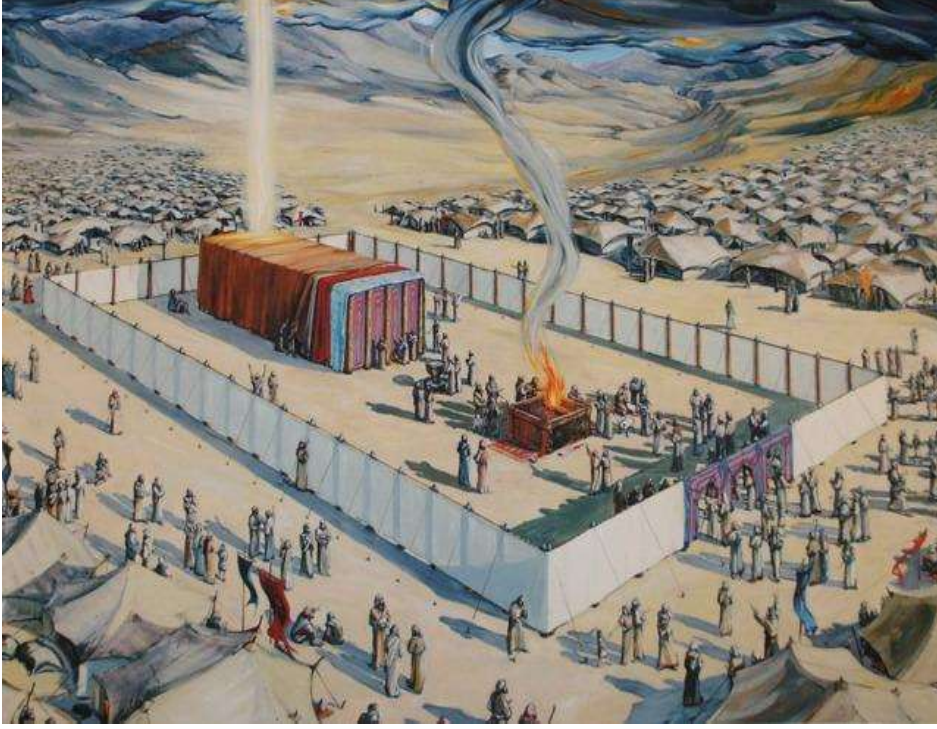
Yusuf'un ölümünden yıllar sonra Tanrı, halkını Mısır esaretinden kurtarmak için Musa'yı diriltti. Kızıldeniz'i geçtikten sonra kölelikten kurtuldular. Daha sonra Tanrı Musa aracılığıyla bu eski kölelerle bir antlaşma yaptı. Bu antlaşmaya sıklıkla "Musa'nın Yasası" adı verilir. Tanrı ayrıca Musa'ya bir çadırın inşası ve içindekiler hakkında özel planlar da verdi. Tamamlanmasının ardından Tanrı En Kutsal Yere girer. Bizim İsrailoğulları olarak bildiğimiz bu kavim, imansızlıkları nedeniyle, Allah'ın İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a vaat ettiği topraklara girmelerine izin verilinceye kadar 40 yıl boyunca dolaştılar.

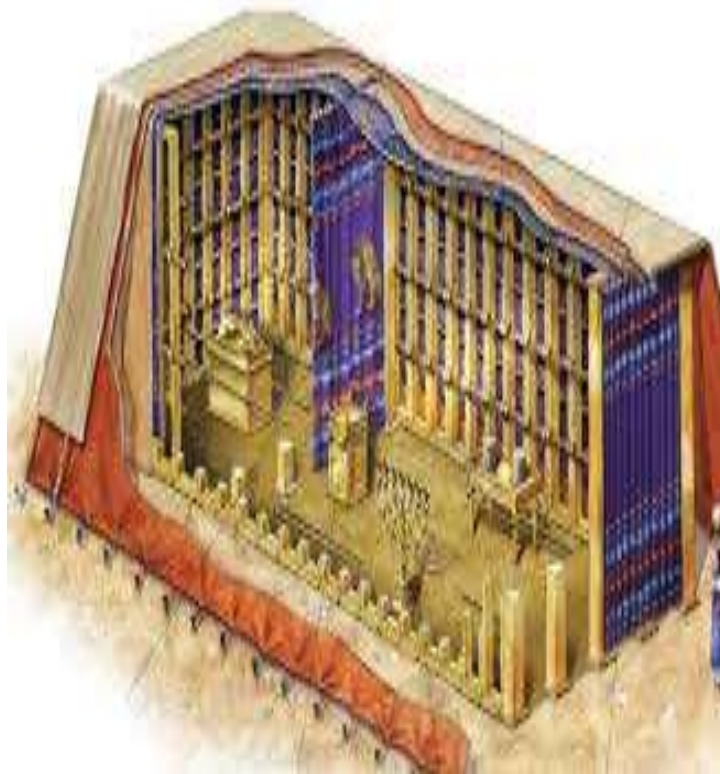
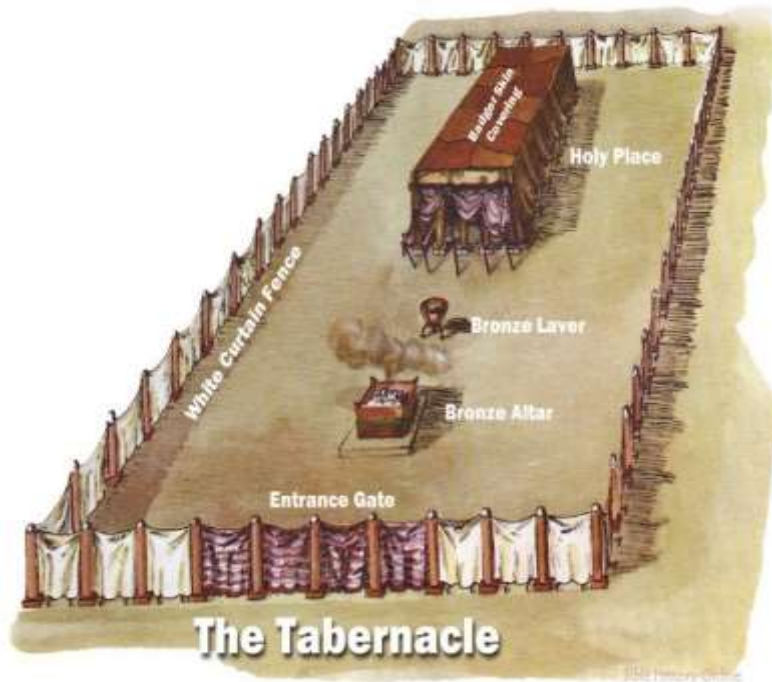
Musa ve diğer yazarlar, ilham alarak, Eski Ahit adını verdiğimiz tarihlerini kaydettiler. Tanrı'nın Nasıralı İsa'nın kefaretilik kurbanlığıyla günahların bağışlanmasını (kurtuluş) açığa çıkarması ve sağlaması için yaratılıştan "tam zamanında" olana kadar geçen süreyi kapsar.

Aşağıdaki resimlerin Joseph Pitman'ın türler ve gölgeler hakkındaki kişisel yorumlarını anlamanıza yardımcı olacağını umuyoruz. BibleWay Publishing, onun görüşünün doğruluğu konusunda bir görüş beyan etmiyor.

1. İlki, İsrailoğullarının Mişkan çevresinde kabilelere göre kamp kurduğunu gösteriyor.
2. İkincisi, sunaktaki yakılan sunuyu ve Ahit Kemerini ile Merhamet Tahtı'nın bulunduğu En Kutsal Yer'e inen Tanrı'nın varlığını gösterir.
3. Üçüncüsü, Kutsal ve En Kutsal, Kutsalların Kutsalı'nın düzenini ve içeriğini gösteren kesit bir görünümdür.

4. Dördüncüsü, çadırın içeriğine ilişkin sanatçı görüşüdür

GÖKSEL ŞEYLERİN GÖLGESİ VEYA BİRİNCİ VE İKİNCİ MASAL.

JOSEPH PITTMAN'IN YAZISI.

"Yazardan, Airlie Avenue, Armadale'den veya Austral Publishing Co., 528 Elizabeth-street, Melbourne'den temin edilecektir. Bu çalışmanın karı Armadale Kurtarma Evi'ne ayrılacaktır. 1893. Pittman, Joseph.

Göksel Şeylerin Gölgesi veya Birinci ve İkinci Tabernacle. Melbourne: Austral Publishing Company, 1893. Colvil Smith tarafından sağlanan elektronik metin. Ernie Stefanik'in HTML sunumu. 15 Ağustos 1999"

Bölümler

Önsöz ve Giriş

Bölüm I: Gölge ve Madde

Bölüm II: Musa-Mesih

Bölüm III: İlham Veren İşçiler

Bölüm IV: Malzemeler

Bölüm V: Mahkeme

Bölüm VI: Yapı

Bölüm VII: Kaplama

Bölüm VIII: Bronz Sunak

Bölüm IX: Laver

Bölüm X: Rahiplik

Bölüm XI: Kutsal Yer

Bölüm XII: Şov Ekmegi Sofrası

Bölüm XIII: Tütsü Sunağı

Bölüm XIV: Kutsalların Kutsalı

Bölüm XV: Baş Rahip

Bölüm XVI: Sonuç

ÖNSÖZ

Bu küçük eserin esası sekiz yıl önce yazılmıştı. Victoria kolonisine geldiğimde onu yayınlamak niyetindeydim; ama Bro'yu buluyorum. Maston'un aynı konuyla ilgili küçük bir incelemesi zaten sahada olduğundan, müsveddeyi kaldırdım. Ancak Kurtarma Evimize yardım etmenin yollarını düşünürken, bu amaç göz önüne alındığında, mütevazı eserimi gün ışığına çıkardığım için artık affedebileceğim aklıma geldi. Bro ile röportaj yaparken. Maston, her zamanki yüce gönüllülüğüyle, rekabet korkusu konusunda beni rahatlatmıştı; ve bu alan hiçbir şekilde tam olarak araştırılmadığından baskıya gitmem konusunda beni teşvik etti. Ve şimdi sadece şunu söylemem gerekiyor ki, eğer bu çaba ciddi okuyucuma bir dereceye kadar yardımcı olursa, eğer onun bunu başkalarına tavsiye etmesiyle satışları artarsa ve böylece Kurtarma Evi bundan faydalanırsa karşılığını fazlasıyla alacağım. --JP

GİRİŞ: Geleceğin perdesini kaldırmak ilahidir. Mukaddes Kitabın göksel yazarlığına ilişkin sayısız kanıt arasında belki de en kesin olanı, geleceğin muhteşem bir şekilde ortaya konulmasıdır. İki yöntem uygulandı. Birincisi, Tanrı'nın "dünyanın başlangıcından beri kutsal peygamberlerinin ağzıyla" verdiği "kesin kehanet sözüyle"; ve ikincisi, türlerle ve gölgelere göre. Normalde "gelecek olayların daha önceye gölge düşürüp düşürmediği" sorusu açık olabilir, ancak bu şüphesiz Kutsal Kitap için de doğrudur. Hıristiyanlığın tüm sisteminin Eski Ahit'in Kutsal Yazılarında tür ve kehanet yoluyla önceden tahmin edildiğini söylemek abartı olmaz. Yeni Ahit, Eski Ahit'e yaklaşık 500 referans içerir. Bu alıntıların neredeyse tamamı İsa Mesih'in dininin doğruluğuna tanıklık etmek için yapılmıştır. Bu nedenle İncil'in iki büyük bölümü olan Eski ve Yeni Ahit arasında yakın bir bağlantı vardır; ve "Tanrı'nın tüm öğütlerini" anlamak için bunların birlikte incelenmesi gerekir. Bu küçük incelemenin planı bizi bu keyifli çalışmanın bir yönü ile sınırlandırıyor. Işık ve rehberlik için dua edelim ki, Tanrı'nın yüceliği bizim olsun ve O'nun ışığında ışığı görelim.

İsraillilerin Mısır'daki esaretlerinden Kenan'a girişlerine kadar olan yolculukları, günahın esaretinden zafere muzaffer girişimize kadar ilerlememizin sürekli bir dizi türü ve simgesidir. Musa da İsrail'in lideri olarak her zaman İsa Mesih'in örneği olarak öne çıkıyor. Bu, aşağıdaki Yeni Ahit Kutsal Yazıları tarafından fazlasıyla kanıtlanmıştır: "Kardeşler, atalarımızın hepsinin bulut altında olduğunu, hepsinin denizden geçtiğini ve hepsinin Musa'ya (marg.'a) vaftiz edildiğini görmezden gelmenizi istemem. bulutta ve denizde; ve hepsi aynı ruhsal eti yediler ve hepsi aynı ruhsal içeceği içtiler; çünkü onları takip eden ruhsal bir kayadan içtiler ve o kaya, Mesih'ti. örneklerimiz (bu şeylerde bizim figürlerimiz haline geldiler)" (1 Korintliler 10:1-6); "Musa gerçekten dedi: Rab Tanrı size kardeşleriniz arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak; O'nun size söyleyeceği her şeyde O'nu dinleyeceksiniz. Ve öyle olacak ki, dinlemeyen her can o peygamber halkın arasından tamamen yok edilecek" (Elçilerin İşleri 3:22, 23); "Kırk yıl boyunca kimden hoşnutsuzdu? Günah işleyenler, leşleri çöle düşenler değil miydi? Ve O'nun rahat diyarına girmeyeceklerine yemin eden, itaatsiz olanlar dışında kimlere yemin ediyordu? Ve görüyoruz ki onlar İnançsızlık nedeniyle içeri giremedik. Bu nedenle, O'nun huzur diyarına girme vadinin kalması durumunda herhangi birinizin bu sözü yerine getirememiş gibi görünmesinden korkalım" (İbraniler 3:17; 4:1). Ancak bunlar gibi kutsal yazılara atıfta bulunamamız bile, benzerlik o kadar çarpıcı ki, onu yanılmamız mümkün değil. Kısaca izini sürelim. İsrailoğulları Mısır'da onları son derece aşağılayan acımasız bir esarete maruz kaldılar. Bu, günah nedeniyle bağlanmış, kirlenmiş ve alçaltılmış insanın durumudur. Musa, İsrailoğullarını esaretten özgürlüğe kavuşturmak için Tanrı tarafından gönderildi. İsa bizi günahattan ve yıkımdan kurtarmak için gönderildi. Musa'nın karakteri ve yaşam öyküsü İsa'yla çarpıcı bir benzerlik taşıyor. Kendisinin İsrail'i kurtarıcı olması gerektiğini bilerek (Elçilerin İşleri 7:25), "Firavun'un kızının oğlu olarak anılmayı reddetti; bir süreliğine günahın zevklerini tatmak yerine, Tanrı'nın halkına kötü davranılmasını tercih etti." Mesih'in aşağılanması Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginlik sayıyor, çünkü o, ödülün karşılığını bekliyordu" (İbraniler 11:24-26). Böylece İsa, "Zengin olmasına rağmen, bizim uğrumuza fakirleşti, böylece biz onun yoksulluğuyla zengin olalım" (2 Korintliler 8:9). "Önüne konulan sevinç uğruna utancı hiçe sayarak çarmıhta katlanan" (İbraniler 12:2). Benzerlik gerçektir, gerçi aslında maddenin gölgesi gibidir. Analoji hâlâ devam ediyor. Musa ilahi misyonunu birçok harika mucizeyle kanıtladı. Böylece İsa Petrus şöyle dedi: "Ey İsrailliler, şu sözleri dinleyin: Nasıralı İsa, sizin de bildiğiniz gibi, Tanrı'nın aranızda yaptığı büyük işler, harikalar ve belirtilerle Tanrı'nın sizin için onayladığı bir adam" (Elçilerin İşleri 2:22). Ve İsa gerçekten şöyle dedi: "Babam adına

yaptığım işler Bana tanıklık ediyor" (Yuhanna 10:25). Fısh Bayramı - kesilip mayasız ekmek ve acı otlarla yenen kuzu, halkın belleri kuşatılmış. ayaklarında ayakkabıları ve ellerinde asaları; kapılarının pervazları ve direkleri kuzunun kanına bulanmış; yıkım meleğinin geçip gitmesi: bunların hepsi çarpıcı biçimde yeni antlaşmanın değerli şeylerini gösteriyor: "Fıshımız Mesih". Biz O'nu imanla kabul ettik, tövbenin acısıyla ama umudun sevinciyle, zincirlerimizden ve utançlarımızdan kurtulup yeni ve kutsanmış bir hayat yaşamaya karar verdiğimizde. O'nun çarmıhtaki kanı ve çok korktuğumuz ve hak ettiğimiz gazap nezaketle bir kenara bırakıldı! Musa, Tanrı'nın emri altında insanlara önderlik eder. Şunları okuyoruz: "Ve öyle oldu ki Firavun halkı salıverdiğinde, Allah onları Filistîler diyarının yolundan götürmedi; orası yakın olmasına rağmen; çünkü Allah şöyle dedi: Belki kavm gördüklerinde tövbe etmesinler. savaşır ve Mısır'a dönerler; ama Tanrı, halkı Kızıldeniz çölü yolundan yönlendirdi" (Çık. 13:17, 18). İsrailoğullarının izlediği yolu haritada bulmak imkansız olsa da, Rab'bin onları, dünyevi bilgelikleriyle kendileri için asla seçmeyecekleri tuhaf bir yola yönlendirdiği kesindir. Kabul edilebilir bir kesinlikle tespit edilebildiği kadarıyla, "yakın" olan yolun, Kızıldeniz'den kaçınabilecek, vahşi doğaya giden kısa ve kolay bir yol olduğu anlaşılıyor. Ancak bu yolu izlemek yerine, "Tanrı insanları yönlendirdi" ve engebeli dağlık bir ülkeden Kızıldeniz kıyılarına kadar indi. Herhangi bir insan general bunun aptallığın doruk noktası olduğuna karar verirdi. Ve insanların önlerinde denizi, her iki yanında aşılmaz dağları ve arkalarında amansız Firavun ve ordusunu gördüklerinde ne düşündüklerini biliyoruz. Ama Tanrı sonu başından beri gördü. Yapmadılar ve bu her şeyi değiştirdi. "Ve Rab Musa'ya dedi: Neden bana yalvarıyorsun? İsrail çocuklarına ileri gitmelerini söyle. Ve asanı kaldır, elini denizin üzerine uzat ve onu böl" (Çık. 14) :15, 16). Ve Musa öyle yaptı; ve Musa'nın önderliğindeki halk kuru topraktan geçti; ve onları takip eden Mısırlılar, geri dönen sel tarafından yutulurken, halk zafer ve övgü çığlıklarıyla gökleri parçaladı. Bu çok büyük ve önemli bir gerçeği gösteriyor. Tanrının yolları bizim yollarımız değil. Tanrı'nın anlaşılmaz takdirinin bu örneği gerçekte O'nun genel olarak yollarının bir örneğidir. Aynı türden çok sayıda örnek, Tanrı'nın emirleri ve yolları, zavallı sonlu akıl için saçma görünüyor, Tanrı'nın sözünün sayfalarına dağılmış durumda. Eriha'nın etrafında çalınan borazanlardan bahsetmem yeterli; Gideon'un ordusu Midyanlıların ordusuyla yüzleşmek için 300 adama düşürüldü; Ürdün'de cüzamlı Naaman'ın yıkanması; gözleri kil ile yağlanmış olan kör adama, onları Siloam havuzunda yıkamasını söyledi. İnsan akli bu tür komutlar karşısında şaşkına döner. Ve tüm bu örneklerin devamı olmasaydı, bu kadar sonsuz bilgelik ve güç karşısında saygı ve hayranlıkla durmak yerine, bunların görünüşteki saçmalıklarından rahatsız olurduk. Fakat Tanrı'nın Kızıldeniz boyunca garip bir yoldan halkı yönetmesi gerçeği bize neyi hatırlatıyor ya da günah ve mahkûmiyetten müjdenin özgürlüğüne doğru ilerlemede hangi eylemi simgelemeyi amaçlıyor? Cevap vaftizdir. Pavlus şöyle diyor: "Babalarımızın hepsi bulutun altındaydı ve hepsi denizden geçtiler ve hepsi bulutta ve denizde Musa'ya vaftiz edildiler." ve şunu ekliyor: "İşte bunlar bizim örneklerimizdi" (bizim figürlerimiz, kenar boşluğu). Burada İsrailoğullarının bulutta ve denizde kurtarıcıları Musa'ya vaftiz edilmesinin, Mesih'e vaftizin bir türü olduğu görülüyor. Bana göre benzetme o kadar eksiksiz görünüyor ki, kimsenin bundan nasıl şüphe duyabileceğini anlamıyorum. Fısh'ın, Mesih'in değerli kanı aracılığıyla bir tür kurtuluş olduğunu ve halkın tutumunun, Mesih'e olan inancımızı ve Tanrı'ya karşı samimi tövbemizi simgelediğini ve halkın, garip bir şekilde Kızıl Yol'a götürülmek için acı çektiğini gördük. Deniz. Şimdi, Yeni Ahitimizi ele alırsak ve Mesih ile O'nun ilham veren Havarileri tarafından ortaya konan kurtuluş yolunu incelersek, Kızıldeniz'in geçişinin tipik bir vaftiz olduğunu, başka bir şey olmadığını göreceğiz. Kutsal Rabbimiz, Havarilere Büyük Görevlerini

verirken şöyle der: "Bu nedenle gidin ve tüm ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin, onları (öğrencileri) Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin." (Mat. 28:19.) Şimdi İsrail halkı, Musa'nın öğrencileri veya takipçileri olarak kendilerini Musa'ya adadıkları ve Kızıldeniz boyunca onu takip ederek resmen ona vaftiz edildikleri ve eski angarya görevlilerinin tamamen devrilip yok edildiğine tanık olduklarında ; Böylece İsa'ya tövbe eden imanlı, O'nun sadık öğrencisi olarak kendisini Mesih'e adar ve vaftiz yoluyla O'nu takip eder ve sonra hadım gibi sevinçle yoluna devam eder (Elçilerin İşleri 8), çünkü onun günahları ve bağları çözülüp gömülmüştür. artık sonsuza kadar onun aleyhinde anılmayacak. Bu, Tanrı'nın garip yoludur. Birçoğu bunun anlamsız, saçma ve gereksiz olduğunu düşünüyor. İsraililerin mırıldanmalarındaki akılsızlığını ya da Naaman'ın dar görüşlü akıl yürütmelerini tekrarlamamaya dikkat edelim. Ne mutlu, Tanrı'nın yolunun, sırf O'nun yolu olduğu için, güvenli ve doğru olduğuna inanan kişiye; çünkü sadece görev yolunu takip ederken, Akıl yönlendirmede başarısız olduğu yerde, kendi aptalca ve dar görüşlü akli yerine, Tanrı'nın şaşmaz bilgeliğine olan inancını gösterir.

Bu benzetmeyi biraz daha takip edelim. İsrail'in gezintilerinin ve Tanrı'nın onlarla olan ilişkilerinin hikayesine Yeni Ahit'te birçok kez Hıristiyan yaşamının örnekleri veya figürleri olarak değinilir.

1. Yerleşik bir meskenleri yoktu. Sürekli hareket halindeydiler, sürekli seyahat ediyorlardı, bazen vaat edilen topraklara çok yaklaşıyorlardı ve sonra oradan uzaklaşıyorlardı, ama her zaman önlerinde "süt ve bal akan" topraklarda dinlenme umudu vardı. Bu, Yeni Ahit'te Hıristiyan yaşamını örneklemek için defalarca kullanılmıştır. "Çünkü burada kalıcı bir kentimiz yok, ama gelecek kenti arıyoruz" (İbr. 13:14) - Biz "misafiriz ve haciyız" ve "kalan dinlenmeyi" özlüyoruz; "Sonsuza dek Rab'bin yanında olacağımız" zaman.

2. Çöl çoraktı. Günlük ihtiyaçları gökten geliyordu. Vurulan kaya, tüm yolculuklarında onları takip eden su taşkınlarına neden olur. Musa şöyle diyor: "Rab seni, içinde ateşli yılanların ve akreplerin ve su olmayan susuz toprağın bulunduğu o büyük ve korkunç çölden geçirdi; o, sana çakmaktaşı kayadan su çıkardı; o, çölde man ile sana yol gösterdi. Baban bunu bilmiyordu ki, seni alçaltsın ve sonunda sana iyilik yapmak için seni sınasın" (Tesniye 8:15-16). "Ve Allah'ın Rabbin, seni alçaltmak, seni sınamak, emirlerini yerine getirip getirmeyeceğini, yüreğinde ne olduğunu bilmek için çölde bu kırk yıl boyunca sana yürüttüğü bütün yolu hatırlayacaksın. Ve o seni alçalttı, ve seni açlığa çektirdi ve senin bilmediğin ve atalarının da bilmediği man ile seni doyurdu; öyle ki, insanın yalnız ekmekle yaşamadığını, fakat ortaya çıkan her şeyle yaşadığını sana göstereyim. Rab'bin ağzından yaşar insan. Bu kırk yıl boyunca ne giysilerin eskidi ne de ayağın şişmedi" (Tesniye 8:2-4). Burada sembolize edilen Yeni Ahit'in değerli şeylerini kendine uygulayabilmek her gerçek Hıristiyan için bir sevinçtir. Pavlus "O kaya Mesih'ti" diyor (1 Korintliler 10:4). Ve İsa şöyle dedi: "Ben, insan ondan yesin ve ölmesin diye gökten inmiş olan diri ekmeğim" (Yuhanna 6:51). Bir Hıristiyan için bu dünya, ruhsal yaşamı söz konusu olduğunda çorak bir çöldür, ancak o, "insanın yalnızca ekmekle yaşamadığını" sevinçle bilir.

3. İsraililerin çöldeki mırıldanmaları, itaatsizlikleri ve cezaları, Yeni Ahit yazarları tarafından sıklıkla uyarılar ve çıkarlarımız için örnek olarak kullanılır. "Çöldeki yılan" çarmıhta "kaldırılan" bir Mesih türüdür. İnsanlar mırıldandı ve Tanrı onları yok eden ateşli yılanlar gönderdi ve onlar Tanrı'dan merhamet dilediğinde Musa'ya, ateşli yılanlara mümkün olduğu kadar benzeyen

pirinçten bir yılan yapmasını ve onu kim olursa olsun bir direğin üzerine kaldırmasını emretti. bakılınca iyileşebilir. İsa bunu kendisinin bir türü olarak kullanıyor. Bu tip gerçekten çok çarpıcıdır, fakat İsa'nın kendisini bir yılanla karşılaştırması ne kadar tuhaftır! Ama hayır, bu bir yılan değildi, yılanın benzeriydi. O halde, İsa'nın "günahkâr insan benzerliğinde" yaratıldığı, "günahın karşılığı olarak günahı bedende kınayabileceği" sembolü ne kadar doğrudur? Elçi Pavlus şöyle diyor: "Bunlar, onların da şehvet duyduğu gibi, bizim de kötü şeylere şehvet etmememiz için verdiğimiz örneklerdir. Siz de onlardan bazıları gibi putperest olmayın. . . . ve onlardan bazıları gibi Mesih'i de ayartmaya izin vermeyin. Yok edici tarafından baştan çıkarıldılar ve yok edildiler. Şimdi tüm bunlar, örnek olsun diye onların başına geldi ve bunlar, dünyanın (çağın) sonunun geldiği kime öğüt vermek için yazılmıştır. Bu nedenle, ayakta durduğunu düşünen, düşmemesi için dikkatli olsun." (1 Korintliler: 10). Yine İbranice'de. 3:12-19: "Kırk yıl kiminle acı çekti? Günah işleyenler, leşleri çöle düşenler değil miydi? Ve O'nun huzur diyarına itaatsiz olanlardan başkasına girmeyeceklerine yemin eden kişiler değil miydi? Ve onların imansızlıklarından dolayı içeri giremediklerini görüyoruz." Ayrıca 4:1, 2: "Bu nedenle, herhangi birinizin O'nun huzur diyarına girme vaadini yerine getirmiş gibi görünmesinden (açıkça ortaya çıkmasından) korkalım."

Yukarıda anlatılanlardan, İsrail Çocukları'nın tarihinin tipik "semavi şeyler", yani Yeni Antlaşma'nın ruhsal gerçekleri olarak tasarlandığından şüphe edilmeyecektir. Bu bölümü kapatmadan önce, öğrendiğimiz bir veya iki dersi kısaca değerlendirebiliriz. 1 inci. Hıristiyanların da Yahudiler gibi kanunlara tabi olduğunu görüyoruz. Aradaki fark, Musa'nın yasası "öldürürken" Ruh'un yasasının hayat vermesidir. Bu, ikincisine sevinçle ve titizlikle uyulması gerektiğinin bir başka nedenidir. Musa'nın İsrail için olduğu gibi, Mesih de bizim Rabbimiz ve Liderimizdir ve İsrail'in onlarınkini takip etmesi gerektiği gibi, bizim de İlahi Liderimizi takip etmek bizim görevimizdir. Bu şekilde itaat edenler için O'nun hizmeti kusursuz bir özgürlüktür. 2.. Sorumluluklarımız avantajlarımızla ölçülür. Çok verildiği yerde, çok şey istenir. Bu nedenle, Musa'nın yönetimi altında halk itaatsizlik nedeniyle cezalandırıldıysa, "gökten konuşan O'ndan yüz çevirsek, ne kadar ağır bir cezaya layık olacağız?" 3 üncü. Musa'yı takip etme teşvikleri harikaydı ama İsa'yı takip etme teşvikleri çok daha büyük. Musa, halkı için gerçekten asil bir fedakarlık örneğiydi; bilge bir lider, sadık bir dost; ama Mesih'in sevgisi ne kadar derindir; hangi arkadaşlar O'nunla kıyaslanabilir! Musa insanları günahlarından kurtaramadı, onlara sonsuz yaşama rehberlik edemedi. Ancak İsa "yol, gerçek ve yaşamdır" ve tüm insanlar O'nun aracılığıyla Baba'ya gelebilir.

GÖLGE VE MADDE

Yukarıdaki girişte, İsrailoğullarının Mısır'dan Kenan'a kadar olan tarihinin, günahın ve Şeytan'ın esaretinden kurtuluşumuzdan, bize kalan geri kalana girişimize kadar geçen süre boyunca Hıristiyan yaşamının tipik bir örneği olacak şekilde tasarlandığını gördük. Tanrı'nın insanları. Biz sadece bir taslak çizdik; ama onların baştan çıkarıcılıkları, denemeleri, savaşları, zaferleri vb. hakkında çok daha fazlası söylenebilir, ancak yerimiz yok ve dahası, ayrıntılı olmaktan ziyade fikir verici olmak daha iyidir, böylece dindar okuyucunun daha fazla araştırma ve karşılaştırma için yeri olabilir. .

Şimdi çöldeki çadırın Hristiyan sisteminin bir türü olacak şekilde tasarlandığını göstermeye devam edeceğim. Bu gerçeğin doğrulanması için neredeyse tamamen İbranilere yazılan mektuplara borçluyuz. İbranice. 10:1: "Yasanın gerçek sureti değil, gelecek iyi şeylerin gölgesi vardır" vb. Buradaki "yasa"nın Musa yasasının o kısmıyla ilgili olduğu bağlamdan açıktır. çadırla ve onun bağlantılarıyla ilgili olan ya da "tören kanunu" olarak adlandırılan şey. Bu yasa "gelecekteki güzel şeylerin gölgesini" içeriyordu. Bu "iyi şeyler", bölümün çok kesin bir şekilde gösterdiği gibi, Mesih'in sevindirici haberinin bereketleridir. Gölgenin "(iyi) şeylerin tam görüntüsü olmadığı" açıklanıyor. Bir gölge hiçbir zaman kendi maddesinin tam görüntüsü değildir, ancak genellikle onu belirtmek için yeterlidir. Bazen gölgenin ve onun maddesinin tanımlanması, madde ortaya çıkana kadar zordur, belki de imkansızdır. Ancak daha sonra birbirleriyle ilişkileri kolaylıkla kurulur. Eğer bir ağacın güneş veya ay tarafından düşen bir gölgesini görürsek, ağaç görüş alanımızda olmasa da, bu gölgenin bir ağaca ait olduğunu mutlak bir kesinlikle söyleriz; ancak nesne gölgesiyle karşılaştırılana kadar her zaman bu kadar emin olamayız. İşte takip etmemiz gereken yorum ilkesi budur. Yeni Ahit'teki madde Eski Ahit'teki gölgeyi açıklamalıdır. Fantezinin sınırsız bir oyunu olmuş ve kafa karışıklığı bu konunun bu prensibin göz ardı edilerek ele alınmasına yol açmıştır. Bu prensibi izleyerek, çadırın mecazi öğretisini ve bağlantılarını tutarlı ve güzel bir şekilde açıklayabilmeyi umuyoruz. Ana konumuzun doğruluğunu varsaymayacağız, ancak kanıtlayacağız. Sunulan hizmetlerle birlikte çadırın tipik bir örnek olması amaçlanmış olduğunu aşağıdaki ayetler göstermeye yeterli olacaktır: "Şimdi bu şeyler (konut ve onun mobilyaları) bu şekilde hazırlandıktan sonra, rahipler hizmetleri yerine getirmek üzere sürekli olarak ilk çadıra girerler; fakat ikincisi, yılda bir kez, kendisi için ve halkın hataları için sunduğu kansız olmayan başkâhin; KUTSAL HAYALET BU, kutsal yere giden yolun henüz açıklanmadığını belirtir; İLK Çadır hâlâ ayaktadır, bu da şimdiki zaman için bir benzetmedir, ancak Mesih, elle yapılmamış, DAHA BÜYÜK VE DAHA MÜKEMMEL MASAL aracılığıyla gelecek iyi şeylerin baş rahibi olarak gelmiştir." İbr. 9:6-11). "Dolayısıyla gökteki şeylerin kopyalarının bunlarla (boğaların kaniyla vb.) temizlenmesi gerekiyordu, fakat göksel şeylerin kendilerinin bunlardan daha iyi kurbanlarla temizlenmesi gerekiyordu. Çünkü Mesih, kutsal yere girmedi. eller, GERÇEĞE ÖRNEK GİBİ, ama göğe doğru" vb. (İbraniler 9:23-25). "Bu nedenle kardeşler,İsa'nın kaniyla, O'nun bize adadığı yoldan, YENİ VE YAŞAM YOLU'ndan, perdeden, yani O'nun bedeninden kutsal yere girme cesareti; ve Tanrı'nın evinin başında büyük bir başkâhin bulunarak, kalplerimiz kötü vicdandan arındırılmış ve bedenimiz temiz suyla yıkanmış olarak, iman doluluğuyla gerçek bir yürekle yaklaşalım" (İbr. 10:19, 20). Bu kutsal yazıtlar mevcut amaç için yeterlidir; ilk çadırın bir tür ikinci çadır olduğunu, dünyevi çadırın tipik bir göksel çadır olduğunu; "Gölgenin yerini 'gerçek' (ya da gerçeklik) alacaktı." Kutsal Ruh bize nezaketle farklı bir taslak yorum verdi. ana hatları göz önünde bulundurulur ve temelimiz olarak onun üzerinde çalıştığımız sürece, fazla yoldan sapamayız.

Yukarıdaki ayetlerden bir sonuç kaçınılmazdır ve bunu burada belirteceğim. Yapacağımız üst yapının temelini ve zeminini oluşturacak. Bu nedenle bunu akılda tutmak iyi, hatta gerekli olacaktır. Şuydu: VAHŞİ DÖNEMDEKİ MASAK, İSA MESİH'İN KİLİSESİNİN BİR TÜRÜ OLDU. Mesih Kilisesi derken, Mesih'i ve O'nun halkını, onları birbirine bağlayan her şeyi kastediyorum. Bu karşılaştırmada attığımız her adımın, bu küçük eseri ortaya koyarken dindar okuyucunun zihnini tatlı ve kutsanmış bir dinlenme içinde bırakacak, tek bir yönde bir hareket ve tek bir keyifli hedefe doğru bir doruk noktası olarak görüleceğine inanıyorum.

Mozaik ritüeli başından sonuna kadar ilahi kökenliydi. Bu nedenle ritüelistik bir sistem olarak mükemmeldi. Ama bu "cennetsel şeylerin gölgesiydi". Dolayısıyla "semavi şeyler" in bir SİSTEM oluşturması gerekir. Kolaylık olsun diye Hıristiyanlık dediğimiz şey bu sistemdir. Her ne kadar O'nun merkez, kilit taşı ve temel olduğunu bilmek bizi sevdirse de, Hıristiyanlık yalnızca Mesih'in kişiliği değildir. Hıristiyan sistemi Tanrı'yı büyük ilk neden olarak içerir; Yaşayan Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih; kutsal Ruh; haç, mezar ve diriliş; iman, tövbe, vaftiz ve kutsanmış bir yaşam; kilise ve onun yönetmelikleri. Bütün bunlar Mozaik sisteminde sembolize edilmişti. İsrailoğullarından herhangi birinin, hatta Musa'nın bunu anladığından emin değiliz; ancak hiç şüphesiz aralarındaki ciddi ve dindarlar için yasa, onları Mesih'e getirecek bir "okul öğretmeni" idi. Ancak bunları daha önce anlasalar da anlamasalar da, O ortaya çıktığında anti-tip o kadar açtı ki, "spiritüel" olan hiç kimse bunu yanlış anlayamazdı. Mesih ve O'nun açıkladığı gerçek, adeta yasanın hiyerogliflerinin kolayca tercüme edilebileceği bir anahtar haline geldi. Böylece bedendeki ahit, ruhtaki ahidin gölgesi olarak görünür; bedendeki sünnet, kalpteki sünnet olur. Bazen karşılaştırmalar zıtlıklara dönüşür. İmana göre "beden çocukları değil" İsrail, İbrahim'in tohumudur ve vaade göre mirasçılardır. Korkunç dehşetleriyle Sina'ya değil, yaşayan Tanrı'nın şehri Siyon'a geliyoruz. Bizim şanlı evimiz Filistin'deki Kudüs değil, "hepimizin anası" üzerindeki Kudüs'tür.

Bu karşılaştırma ne kadar çok yapılırsa, hem Eski hem de Yeni Ahit'te aynı ilahi yazarlığın damgalandığı daha açık bir şekilde ortaya çıkar; ve Kurtuluşun muhteşem şeylerini gölgede bırakmak için bu kadar basit şeyleri kullanan Tanrı'nın harika bilgeliğinden daha çok etkileniriz. İncil bir bütün olarak görülüyor. Tapınak gibi onun da kendi kutsal ve en kutsal yeri vardır: Eski ve Yeni Ahit; ikisinin bir olduğunu görmek için perdeyi yırtmak yeterlidir. Her ikisi de tek bir Kutsal Ruh'un eseridir. Her ikisi de Kutsal Ruh'un etkisiyle yazan Tanrı'nın kutsal adamlarının ürünüdür. Hiçbir karışıklık yoktur, ancak ilahi gerçeğin mükemmelliğe doğru kademeli bir gelişimi vardır. Doğa ve vahiy aynı fikirdedir. Her ikisini de aynı ilerleme ve gelişme yasaları yönetir. Lale soğanı, gizemli kıvrımları içinde güzel çiçeği barındırır. Ancak deneyim açısından, o ampulün toprağa ekildiğinde neye dönüşeceğini tahmin etmek imkansızdı; ancak mükemmel bir şekilde geliştirildiğinde, harika ve güzel bir planın yapıldığını açıkça görürüz; sonunda, sapı taçlandırılan tatlı çiçek olur. Vahiy'de de öyle. Pavlus bunu şöyle ifade ediyor: "Bu lütuf, tüm azizlerin en küçüğünden daha az olan bana, Yahudi olmayanlara Mesih'in keşfedilemez zenginliklerini vaaz etmek ve tüm insanların, herkesten gelen gizemin ne olduğunu görmelerini sağlamak için verildi. Çağlar boyunca, her şeyi yaratan Tanrı'da, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliğinin ebedi amaca (çağların amacına) uygun olarak, göksel yerlerdeki yönetimlere ve güçlere KİLİSE ARACILIĞIYLA duyurulması amacıyla saklanmıştı.), bunu Rabbimiz Mesih İsa'da amaçlamıştı " (Ep. 3:8-11). "Ey Tanrı'nın zenginliklerinin, hem bilgeliğinin hem de bilgisinin derinliği! O'nun yargıları ve geçmişteki yolları ne kadar araştırılmaz! Çünkü Rab'bin aklını kim bilebilir? ya da onun danışmanı kimdi? ya da kim ona akıl verdi? İlk önce O'na verildi ve bunun karşılığı yine O'na mı verilecek? Çünkü her şey O'nundur, O'nun aracılığıyla ve O'nadır, sonsuza dek yücelik olsun."

Bölüm II

MUSA-MESİH

Musa'nın bir tür Mesih olduğunu daha önce genel olarak görmüştük. Bu gerçeği daha ayrıntılı olarak inceleyelim. Musa hiçbir bakımdan İsrail'in yasa koyucusundan daha çarpıcı bir şekilde Mesih'in bir örneği olarak ortaya çıkmaz. Kutsal dağdan indiğinde yüzü göksel görkemle parladı ve halk ışığa dayanamadığı için yüzüne bir örtü koydu. Bu bize, Tanrı'nın iradesini insana açıklamak için "Tanrı'dan çıkan" ve "gökten inen" Kişi'yi hatırlatır. Bunu yaparak, dünya başlamadan önce Baba'nın yanında sahip olduğu yüceliği bir kenara bıraktı ve ilahi doğasını insan bedenine büründürdü. Elçi bu harika olayı tezat olarak sunuyor. Daha etkileyici ve yüce bir dil kullanmak imkansızdır. "Dokunulabilecek ve ateşle yanan dağa, karanlığa, karanlığa ve fırtınaya, borazan sesine ve sözlerin sesine gelmediniz; duyanlar bu sesin hiçbir söz söylememesini rica etti. Onlara daha çok şey söylenmeli, çünkü emredilenlere dayanamazlardı. Eğer dağa bir canavar dokunsa taşlanırdı; ve Musa o kadar korkunç bir görüntü verdi ki, Ben çok korkuyorum ve sarsılıyorum. Siyon Dağı'ndan yaşayan Tanrı'nın şehrine, gökteki Yeruşalim'e, sayısız melek ordusuna, göklerde kayıtlı olan ilk doğanların genel toplantısına ve kilisesine ve herkesin yargıcı olan Tanrı'ya ve yetkinleştirilmiş adil insanların ruhlarına, yeni antlaşmanın aracısı İsa'ya ve Habil'inkinden daha iyi şeyler söyleyen serpme kanına" (İbraniler 12:18-24).

Yukarıdaki karışıklık, hem eski hem de yeni antlaşmalara ilişkin kanunun verilmesini takip eden olaylarda son dokunuşunu alır. Musa'nın dağda yokluğu sırasında halk kendilerini putperestliğe adadı. Bu günahtan dolayı isyancıların üç bini kendi kardeşlerinin kılıçları tarafından telef oldu. Ancak sevindirici haberin kanunu Siyon Dağı'ndan ilk kez duyurulduğunda üç bin can kurtuldu (Elçilerin İşleri 2). Bu gerçeğin ciddi bir örneğidir. "Mektup (Musa'nın kanunu) öldürür, fakat ruh (müjde aracılığıyla) hayat verir" (2 Korintliler 3:6).

Ancak Musa kutsal dağdayken yalnızca on emir kanununu almakla kalmadı. Ayrıca çadırın mükemmel bir modelini veya "desenini" de kendisine emanet etmişti. Şimdi burada, tıpkı İsa Mesih'in Kendi Kilisesi ile ilişkili olduğu gibi, Musa'nın da çadıyla ilişkili olduğu gerçeğini vurgulamak önemlidir. İbranice. 3:1-6'da şunu okuyoruz: "Bu nedenle, göksel çağrıya ortak olan kutsal kardeşler, itirafımızın Elçisi ve Başkâhini, hatta Kendisini atayan Kişi'ye sadık olan İsa'yı düşünün, tıpkı Musa'nın tüm Tanrı'ya sadık olduğu gibi. (Tanrı'nın) Evi. Çünkü evi inşa eden evden daha fazla şerefe sahip olduğu için, O Musa'dan daha büyük izzete layık sayıldı; çünkü her ev biri tarafından inşa edilir; fakat her şeyi inşa eden Allah'tır. Ve Musa, daha sonra söylenecek olan bu şeylere tanıklık etmek için gerçekten de O'nun (Tanrı'nın) tüm evinde sadıktı; fakat Mesih, evi BİZ olduğumuz (kendi) evinin üzerinde bir Oğul olarak bulunuyordu." Bu pasajda Mesih'in havariliği görülüyor. Musa, bir Havari olarak ya da ilahi bir görevle gönderilen bir tür Mesih'ti. Harun, O'nun (Mesih'in) rahipliğinin bir türüydü ve bu, mektubun ilerleyen kısımlarında ele alınacaktır. Musa'nın görevi Tanrı'nın evini inşa etmektir. İşin ayrıntıları en ince ayrıntısına kadar belirtildi ve Musa'nın, aldığı şartnamelerden en küçük ayrıntıda bile sapma özgürlüğü yoktu. "Bak, diyor O, her şeyi sana kutsal dağda gösterilen örneğe göre yapıyorsun." Musa "sadıktı." Her konuda Tanrı'nın isteğini yerine getirdi. Tanrı'nın çadırın inşasında büyük bir amacı vardı ve en ufak bir sapma bu amaca zarar verebilirdi. Musa'nın bu amacı anladığını bilmiyoruz, ancak binanın "örnek"e sadık kalması konusunda endişeyle dikkatli davrandığını biliyoruz. "Rabbin Musa'ya emrettiği her şeye göre İsrail çocukları bütün işi yaptı. Ve Musa bütün yapılan işe baktı ve gördüler ki, onlar bunu Rabbin emrettiği gibi yapmış olsalar bile kötü yapmışlardı; ve Musa onları kutsadı."

Şimdi bu büyük görevde MUSA BİR TİP İSA'DIR. Tanrı'nın "Elçisi" Rab İsa, "Benim isteğimi yerine getirmek için değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indi" diyor. Ve yine: "Benim öğretim Benim değil, Beni gönderenindir... Kendiliğinden konuşan, kendi yüceliğini arar; ama onu gönderenin yüceliğini arayan, aynı şey doğrudur ve onda haksızlık yoktur. Musa size yasayı vermedi mi?" (Yuhanna 8:16-23). Yine şöyle diyor: "İnsanoğlu'nu yukarı kaldırdığınızda, benim O olduğumu ve Kendi adıma hiçbir şey yapmadığımı, ancak bunları Baba'nın bana öğrettiği gibi söylediğimi anlayacaksınız. Ve beni gönderen O'dur. Benim yanımda beni yalnız bırakmadı; çünkü her zaman O'nu memnun eden şeyleri yapıyorum" (Yuhanna 8:26-29). İsa'nın misyonu "kayıpları aramak ve kurtarmaktı", yani insanları karanlığın gücünden kurtarmak ve kutsallığa ve Tanrı'ya yeniden kavuşturmaktı. Bu büyük iş iki kısımda tamamlandı: Birincisi, Tanrı'nın manevi evinin temellerinin atılması; ve ikincisi, yapıyı inşa ederken. Bu büyük işin ilk kısmı Mesih'in yeryüzündeki hizmetinde tamamlandı ve onun dirilişi ve göğe yükselişiyle sona erdi. İkinci kısım Pentikost gününde başlatıldı ve elçiler tarafından tamamlandı. Ancak "gerçek çadırı" inşa etme işinin tamamı İsa'ya emanet edilmişti. O, imanın öncüsü ve tamamlayıcısıdır." "Gökte ve yeryüzünde tüm yetki" O'na aittir. Luka, İsa'nın yeryüzünde yaptığı her şeyin Kendi büyük işinin başlangıcı olduğunu söyler (Elçilerin İşleri 1:1). Ve Rabbimiz şunu söyledi: "Kilisemi bu kayanın üzerine inşa edeceğim ve cehennemın kapıları ona karşı çıkamayacak" (Matta 16:18).

Böylece, ilahi kanun koyucu ve usta inşaatçı olarak Musa'nın büyük antitipi karşımızdadır. Dünyaları yaratan ve "kim tarafından

Her şey yaratılmıştır" sözü aynı zamanda daha da büyük bir yapının, Tanrı'nın evinin de inşacıdır. En kudretli dünyadan en küçük böceğe kadar maddi evrenin inşasında mükemmel bir düzen elde edilir. Aynı şey, evren için de geçerlidir. Musa sistemi ve aynı şey Hıristiyan sistemi için de geçerlidir. Tanrı'nın "günah ve ölüm kanunu" olduğu gibi, "yaşam ruhunun kanunu" da vardır. Çöldeki çadır mükemmeldi. Hiç kimse, ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalarak, ilkinin gölgesinden başka bir şey olmayan "gerçek" çadırla ilgili iradesini daha mı az kıskanır? Önemli bir mesele, İsa Mesih'in sadık hizmetkarları olduklarını iddia edenler arasında sayısız bölünme ve mezhebe yol açmıştır. Onlar, sanki her insan "kendi başına bir kanun"muş ve sanki Tanrı, herkesin istediğini yapabileceğini bildirmiş gibi davranmışlardır. Kendi gözünde doğrudur ama öyle değildir. Yeni antlaşma Tanrı'dan gelen bir Vahiydir ve onun şartlarına uyulmalıdır. Cennetin krallığı aramızdadır ve vatandaşlık kanunlarına tabi olunmalıdır. Mesih'in Kilisesi yeryüzündedir ve onun kutsal törenleri değiştirilmemelidir. Bunlar Yeni Ahit'te önümüzdedir ve Tanrı'nın bilgeliğini ve yüceliğini açıkça ortaya koyarlar. Sistem ilahi derecede güzel ve eksiksizdir; ve dünyanın her yerinde ve her zaman insana uyarlanmıştır. O halde ilahi yasayı ihlal etmenin her zaman bir laneti beraberinde getirdiğini aklımızda tutalım.

BölümIII

İLHAM ALAN ÇALIŞANLAR

Şimdi bir adım ileri gidelim ve Musa'nın çadırı ile "insanın değil, Rabbin kurduğu gerçek çadır" arasındaki bir başka önemli benzerlik noktasını ele alalım. Her iki evin yapımında da ilham veren işçiler çalıştırıldı. Tanrı Musa'ya şöyle dedi: "Bakın, Yahuda oymağından Hur oğlu Uri'nin oğlu

Bezeleli'yi adıyla çağırıldım; ve onu bilgelik, anlayış, bilgi ve yetenek bakımından Tanrı'nın ruhuyla doldurdum. her türlü işçilik; altın, gümüş ve pirinç işlemek, oymalar için taş kesmek ve ahşap oymak, her türlü işçilik yapmak. Dan oymağında Ahisamack oğlu Aholiav'ı onun yanına atadım ve bilge yürekli herkesin yüreğine bilgelik koydum ki, sana buyurduğum her şeyi yerine getirsinsinler" (Çık. 31:1-6).). Burada, Tanrı tarafından seçilen ve O'nun Kutsal Ruh'u ile doldurulan bir dizi adamın, onun gücü sayesinde, çadırın ilahi idealini her ayrıntısıyla gerçekleştirmek için özel olarak yetenekli ve tam yetkili olduklarını görüyoruz. Yetenekleri çok çeşitliydi ve işlerinin farklı gereksinimlerine göre değişiyordu. Çeşitli sanat dallarında daha önce herhangi bir eğitim aldıkları ya da doğuştan yetenekli oldukları görülmemektedir, ancak çıkarım ters yöndedir. Mısır'da köleydiler. Durumları hiçbir şekilde sanatların geliştirilmesini teşvik edecek durumda değildi. Bu nedenle, Tanrı'nın, doğal olarak bu iş için uygun olmayan bu adamları, ilham almış gibi görünsünler ve yücelik Tanrı'ya atfedilmelidir diye seçmiş olması kuvvetle muhtemeldir. Fikir ilahiydi; desen ilahiydi; ve bunu gerçekleştirecek bilgelik ve güç de tanrısalı, dolayısıyla salt insani fikir ve yöntemlere yer yoktu. Tanrı mimardı, Musa usta inşaatçıydı ve Bezelele ile arkadaşları işçilerdi. Bir bina üzerinde çalışırken mimarın tasarımını değiştirmek veya en küçük ayrıntıda bile şartnamelerden sapmak işçinin görevinin bir parçası değildir; ancak onların görevi, kendi departmanlarıyla ilgili olarak kendilerine verilen talimatları sadakatle yerine getirmektir. Böylece her parça bütünü bütünlüğüne ve uyumuna katkıda bulunur. Tapınaktaki işçiler için de durum aynıydı. Her adam talimatlara mükemmel bir şekilde uyum sağladı ve sonunda çadır, kendisine ait olan her şeyle birlikte, tam olarak Musa'ya dağda gösterilen örneğe göre oluşturuldu.

Kutsal Kitap isimlerinin bir anlam dünyası vardır. Çoğu zaman kehanet niteliğindedirler. Harika bir şekilde, onları taşıyan kişilerin karakterini, makamını ve hatta kaderini gösterirler. Tapınaktaki iki baş işçinin isimleri olağanüstü derecede düşündürücüdür. Bezelele "Tanrı'nın gölgesinde (veya korumasında)" anlamına gelir. Aholiab "Babanın çadırı" anlamına gelir; ve gerçekten de "Babalarının çadırında" sadakatle çalışırken kendilerini "Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesi" altında tamamen güvende hissetmiş olmalı. Ve eğer iyi olanın takipçisi olursak ve her konuda Babamızın isteğine uymakla yetinirsek, biz de aynı şekilde olabiliriz.

Şimdi, ilham almış bu işçiler, "birinci çadır" ile ilgili olarak, İsa Mesih'in havarilerinin "ikinci" ile ilgili olarak sahip oldukları yerin aynısını işgal ediyorlardı. Onlar, yani havariler, doğal olarak nitelikli değillerdi. Onlar, büyük havariyel çalışmalarını nedeniyle daha önce herhangi bir eğitim almamışlardı. Kültürlü adamların gözünde onlar, aslında "eğitimsiz ve cahil insanlardı." Ve onlar İsa'yı takip etmiş ve O'nun harika öğretilerini dinlemiş olmalarına rağmen, O onlardan ayrıldığında, önlerinde duran işin gerçek karakteri konusunda onları tam bir şaşkınlık içinde bıraktı. Bu nedenle İsa onlara "kendilerine yukarıdan güç gelene kadar Yeruşalim'de kalmalarını" söyledi. Acı çekmeden kısa bir süre önce, İsa nezaketle Kutsal Ruh'un armağanını defalarca vaat etmişti. Dirilişinden sonra kendilerine verdiği büyük görevini (Mat. 28:18-20) yerine getirebilmeleri için, onlara insanüstü, yanılmaz bir rehberlik verilmesi gerektiğini biliyordu. Kutsal Ruh'un dökülmesiyle ilgili tekrarlanan sözleri bundan dolayıdır. "Baba'ya dua edeceğim ve O size başka bir teselli verecek ki, sonsuza kadar sizinle kalsın, hatta gerçeğin Ruh'u'nu; dünya onu kabul edemez; çünkü O'nu görmez ve O'nu bilmez." "Baba'nın benim adımla göndereceği Tesellici, hatta Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi size hatırlatacaktır" (Yuhanna 14:16,17, 25, 26). "Baba'dan size göndereceğim Tesellici, yani Baba'dan çıkan Gerçeğin Ruh'u

geldiğinde, O Bana tanıklık edecek; ve siz de Bana tanıklık edeceksiniz, çünkü benimle birlikteydiniz. başlangıçtan beri" (Böl. 15:26, 27). "Benim gitmem sizin için uygundur; çünkü eğer gitmezsem Tesellici size gelmeyecektir; ama gidersem, O'nu size göndereceğim. Ve O geldiğinde dünyayı mahkum edecek. Günaha, doğruluğa ve yargıya saygı duyuyorum. Size söyleyecek daha çok şeyim var ama şimdi bunlara katlanamazsınız. Ancak O, yani Gerçeğin Ruhu geldiğinde, O sizi TÜM OLGULAR'a yönlendirecektir. GERÇEK; çünkü Kendisinden konuşmayacaktır, ancak ne duyarsa duysun, bunları söyleyecektir ve gelecek şeyleri size bildirecektir, çünkü O benimkinden alacaktır. bunu size bildirin" (Böl. 16:7-14). "Onlarla bir araya toplandığında, onlara Yeruslaim'den ayrılmamalarını, fakat benden duyduğunuzu söylediği Baba'nın vaadini beklemelerini emretti. Çünkü Yahya gerçekten suyla vaftiz etti; ama siz çok geçmeden Kutsal Ruh'la vaftiz edildi" (Elçilerin İşleri 1:4, 5).

Bu Kutsal Yazılardan, Mesih'in seçilmiş havarilerinin, Kutsal Ruh üzerlerine gelinceye kadar, müjdeyi duyurmak ve gerçek çadırı inşa etmek gibi büyük işlerine başlamamalarını, böylece Ruh'un üzerlerine öyle bir bollukla dökülmesini gerektiğini görüyoruz. içinde "vaftiz edilmeli"; dünyanın bu aynı Ruh'u alamayacağı; O'nun bir "teselli edici" olarak gelmesi, Mesih'in önceki tüm öğretilerini hafızalarına hatırlatması, onlara tüm gerçeğe rehberlik etmesi ve anlayışlarına geleceğin perdesini açması; O, onlar aracılığıyla Mesih'in tüm gerçeğini konuşacaktı.

Böylece, İsa'nın ilham altındaki elçileri, büyük işleri için Tanrısal yeterliliğe sahip oldular. Ve yeterli yetkiye sahip olabilmeleri için Tanrı, "kendi gücüne göre hem belirtilerle, harikalarla, hem çeşitli güçlerle, hem de Kutsal Ruh'un armağanlarıyla onlara tanıklık ederek" onlarla birlikte çalıştı (İbraniler 2: 4). Ayrıca, Tanrı'nın gücü sayesinde öldürmeyi (Elçilerin İşleri 5) ve diriltmeyi (Elçilerin İşleri 9:36-43) başardılar; günahları "tutabiliyorlardı" ve onları "bağışlayabiliyorlardı"; onlar orada duruyorlardı ve Mesih'in ve Tanrı'nın sözcüsüydüler. "Seni duyan beni duymuş olur, seni reddeden beni reddetmiş olur; beni reddeden beni göndereni reddetmiş olur." İşte üç halkadan oluşan bir zincir: Tanrı, Mesih, havariler; Göklerdeki Tanrı, aracı olan Mesih ve yeryüzündeki havariler. Havarisel bağlantıyı kavrayan, Mesih'i ve Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yı yakalar. Yanlış anlaşılmayayım. Havariler yanılmaz öğretileri nedeniyle bu en önemli makama sahiptirler. Tanrı'nın insana böyle bir güç vermesi harika bir şey; ama bu O'nun planıdır ve biz sevinçle teslim olmalıyız.

İlk kilise bu otoriteyi tamamen tanıdı. "Havari'nin öğretisine kararlılıkla devam ettiler" (Elçilerin İşleri 2). İsa'nın elçileri olduklarını biliyorlardı; ve bu nedenle onların sözleri Mesih'in imanıyla ilgili her şeyde nihaidir ve bugün aynı havarisel otorite yürürlüktedir. Havarilerin halefleri yoktur; hiçbirisi gerekli değil. İman, tüm doluluğuyla, onlar aracılığıyla "ilk ve son kez azizlere teslim edildi"; ve Yeni Ahit'in kapakları arasında yer almaktadır. İster taht, ister devlet, parlamento, sinod, konferans, Papa veya danışman yoluyla olsun, havarilerin otoritesini artırma veya yetkiden alma yönündeki tüm girişimler, Tanrı'nın iradesine karşı isyan eylemleridir. İsa dünyanın yalnızca "onların sözleri aracılığıyla" dönüştürülebileceğinin farkındaydı (Yuhanna 17:20). Ve Petrus, Tanrı'nın "yaşamla ve tanrısallıkla ilgili her şeyi" onlara emanet ettiğini belirtir. O halde, birinci çadırdaki ilham veren işçilerin ikincideki ilham veren işçilerin türleri olduğu ve tıpkı ilkinin ilk çadırı ilahi "örnek"e göre doğru ve tam olarak işlediği gibi; " böylece İsa Mesih'in havarileri Kutsal Ruh'un ilhamı altında Hıristiyan sistemini geliştirip tamamladılar; ve bundan öğrenmemiz gereken

büyük ders, Yeni Ahit'te bulduğumuz hakikatin bütünüyle ve kayıtsız şartsız kabul edilmesidir. İsa'ya inandığını iddia eden herkes bu kuralı kabul etse ve "müjde inancı için birlikte çabalasa" sonuç, BİRLİK olurdu: "Tek beden, tek ruh, tek umut, tek Rab, tek inanç" , tek vaftiz ve tek Tanrı ve Baba, sevgili Rab İsa'yı seven HERKESİN bu büyük temel gerçeği kavramasını diliyorum.

"İsim, mezhepler ve partiler düşer, Ve her şeyde İsa Mesih vardır."

Bölüm IV

MATERYALLER

Mişkan ve mobilyaları çeşitli değerli malzemelerden yapılmıştır: altın, gümüş, pirinç, değerli taşlar, akasya ağacı, kaliteli keten, pahalı deriler, boyalar, zengin işlemler vb. Yararlı bir şekilde fark edebileceğimiz ilk şey, tüm bunların Tanrı halkının özgür iradesiyle sunduğu armağanlar olduğudur. "Ve Rab Musa'ya şöyle dedi: İsrail çocuklarına benim için bir adak almalarını söyleyin; yüreği onu isteyen her adamdan adaklarımı alacaksınız" vb. (Çık. 25:1-9). "Ve yüreği kendisini harekete geçiren ve Ruh'u'nun istekli olduğu herkes geldiler ve Buluşma Çadırı'nın işi, hizmeti ve kutsal giysiler için Rab'bin sunusunu getirdiler. Ve onlar hem erkek hem de kadınlar, istekli yürekli oldukları kadar geldiler ve broşlar, küpeler ve mühür yüzükleri getirdiler" vb. (Bölüm 35:20-24. "Ve onlar (işçiler), İsrail oğullarının kutsal yerin hizmeti için getirdikleri tüm sunuları Musa'dan aldılar; ve yine de ona bedava getirdiler. İnsanlar her sabah Rab'bin bize emrettiği işin hizmeti için fazlasıyla fazlasını getirecekler ve Musa bu emri verdi ve şunu söyleyerek bunun ordugahta duyurulmasını sağladılar. ne de kadınlar artık mabedin sunuları için iş yapmıyorlardı, bu yüzden insanların vermekten alikonuldu" (Çık. 36:3-6.) Böylece, ilahi çağrıya halk o kadar taşkın bir cömertlikle karşılık verdi ki, onların bu sunulardan alikonulması engellendi. VERMEK, güzel bir fedakarlık örneği!

Bu olayda, ilk büyük nedenden son sonuca kadar insanın kurtuluşunun tüm planını kaplayan gönüllülük ilkesinin bir örneğini görüyoruz. "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki biricik Oğlunu VERDİ" ve İsa "bizi sevdi ve bizim için KENDİNİ VERDİ." "İman sayesinde lütufla kurtulduk; bu kendimizden değil; bu Tanrı'nın bir armağanıdır." "Ey susayan herkes suya gelin; parası olmayan da gelin, parasız ve bedelsiz satın alın ve yiye." Tanrı vermekten mutluluk duyar. Her şeyi, yaşamı ve yaşamın malzemelerini O verir; kurtuluş; ve tüm bunların muazzam maliyeti. Ve O, yaratıklarının özgür iradeleriyle sunduklarından memnuniyet duyar. Kimseyi zorlamaz. "Kutsal Ruh'un karşı konulmaz etkisi" doktrini, İncil'in dehasına ve ruhuna aykırıdır. Eğer Mesih insan kalbinin kapısının önünde duruyorsa ve kapıyı çalıyor, biz de açmalı ve O'nun içeri girmesine izin vermeliyiz; Eğer Tanrı, "Ey susayan herkes sulara gelin" derse, KENDİMİZ GELİP içmeliyiz. Bizi zorlamayacak. Eğer insanlar hayata sahip olmak için GELMEZLERSE, yok olmaları gerekir. Allah onları zorlamayacaktır. "Halkım iktidara geldiğim gün istekli bir halk olacak" dedi. Bu, Hıristiyan dini için ne kadar da geçerlidir! Pentekost gününde halk, Havari Petrus'un güçlü çağrısı altında "önce kendilerini Rab'be adadılar" ve ardından yukarıda anlatılan olayla harika bir şekilde örtüşen bir olay yaşandı. Tıpkı halkın Musa'nın çağrısı üzerine mallarını özgürce getirmesi gibi, halk da "Havari'nin sözünü memnuniyetle kabul edip vaftiz edildiğinde" bize şöyle söylendi: "Onlardan hiçbiri sahip olduğu şeylerin hiçbirini söylemedi." ve sahip olduğu ev veya araziler onları sattı ve satılan şeylerin

fiyatlarını Elçi'nin ayaklarına koydu ve herkese ihtiyacına göre dağıtım yapıldı. (Elçilerin İşleri 4:32-34). Mesih'teki hakikat onların yüreklerini nasıl da etkilemiş olmalı! Ah, eğer inanlılar Tanrı'nın kurtuluşunu şimdi de anladıkları gibi anlasaydı, o zaman Rab'bin işini sürdürmek için biraz para için yalvarmaya ve yalvarmaya gerek kalmazdı. Yeni antlaşmada "Sen vereceksin" diye bir yasa yok. Tanrı bizi bilinçli olarak yüreğimizin bize söylediği şeyi yapmakta özgür bırakmıştır. "Önce istekli bir zihin varsa, kişinin sahip olduğu şeye göre kabul edilir, sahip olmadığına göre değil." "Fakat ben şunu söylüyorum ki az eken az eker, aynı zamanda az eker; cömert eken de bereketli biçer. Herkes yüreğindeki niyete göre versin, öyle olsun; gönülsüzce ya da zorunluluktan değil; çünkü Tanrı sever." sevinçle veren" (2 Korintliler 8:12; 9:6-8).

Ancak biz bu şekilde özgür kaldığımız sürece, Tanrı'nın bize "anlatılamaz armağanı"nın değeri hakkında en ufak bir fikre sahip olan kişi şunu söylemeye istekli olmayacaktır: "Tüm doğa benim miydi? Bu çok küçük bir teklifti, Aşk çok şaşırtıcıydı." , öyle ilahi ki, ruhumu, hayatımı, her şeyimi talep ediyor."

İkinci olarak, çadırın ihtiyaçlarını karşılamak için yalnızca Tanrı'nın halkına başvurulduğunu belirtebiliriz. Başka hiçbir şey yapamadıkları söylenebilir; ama bu çok fazla varsaymak olur. Dış dünyadan dilenmemeleri, ilk Hıristiyanların uygulamasına uygun bir gerçektir. Müjdeyi vaaz etmede veya kiliseyi inşa etmede kendilerine destek olması için kafirlerden hiçbir şey almadılar.

Üçüncü olarak, çadırda kullanılan malzemelerin değerliliği, "Mesih'in keşfedilemez zenginliklerine" işaret etmektedir. ERKEKLERİN bu kadar çok değer verdiği şeylerle, müjdenin paha biçilemez zenginliği ortaya konmaktadır. Buradaki her şey çok kıymetli. İsa, Tanrı ve bizim için değerlidir; barış ve af değerlidir; Mesih'in varlığı ve Kutsal Ruh'un tesellisi çok değerlidir; ve sonsuz yaşamın görkemli umudu çok değerlidir. İnanan bizler için her şey değerlidir.

BÖLÜM V

MAHKEME

Mişkan avlusu adı verilen kapalı alan 100 arşın uzunluğunda ve 50 arşın genişliğindeydi. Form dikdörtgen bir kareydi. Bir arşın 1,824 ft idi. Dolayısıyla uzunluk yaklaşık 185 ft ve genişlik yaklaşık 88 ft idi. Tapınak bu çevrenin içinde batı ucuna doğru ve doğuya dönük olarak duruyordu. Muhafaza, yirmisi kuzeyde, yirmisi güneyde ve her iki uçta on tane olmak üzere altmış piriç sütunla sağlam bir şekilde desteklenen, ince bükülmüş ketenden bir perdeden oluşuyordu. Sütunlar piriçten yuvalara yerleştirildi ve gümüş başlıklar veya "başlıklar" ile taçlandırıldı. Doğu ucunda yaklaşık 35 ft genişliğinde "avlü kapısı" vardı. Mavi, mor, kırmızı ve ince dokunmuş ketenden oluşan güzel bir perdeden oluşuyordu. Asma, muhafazanın geri kalanıyla aynı olan dört sütunla destekleniyordu. Böylece çit, belirlenen girişe gelen ve sunularıyla girmek isteyenler dışında, çadırın herkesin bakışına maruz kalmasını önleyecek kadar yüksekti. İbadete eğilimli olsun ya da olmasın, bu alanın herkesin erişimine açık olduğunu okumuyoruz; ama (görünüşe göre) yalnızca kurban sunmaya gelenlere. "Kapı"nın güzel perdesi şüphesiz yakın tutuldu, ancak Tanrı'ya yaklaşmak isteyen herkesi kabul etmek için her zaman kolayca kenara çekildi.

Şimdi bu muhafazadan en az üç çok güzel ders öğrenebiliriz.

1. Tanrı'nın Mesih'teki derin şeyleri, "Tanrı'nın Ruhunun şeyleri" herkesin dikkatsiz veya eleştirel bakışına maruz kalmaz. Bir insanın onları anlayabilmesi ve takdir edebilmesi için önce anlayış mesafesine ulaşması gerekir. Allah bu şeyleri (dünyevi) bilgilerden ve basiretlilerden gizlemiş ve onları açıklamıştır, bebekler. Alçakgönüllü, öğretilbilir bir ruh ve istekli bir yürek bulunmalıdır: "Eğer bir insan Kendi isteğini yerine getirirse, öğretinin Tanrı'dan mı, yoksa insanlardan mı olduğunu bilecektir." "Dürüst ve iyi kalpli", Krallığın tohumunun kök saldığı ve meyve verdiği tek topraktı. Mübarek Rabbimiz Yahudilere şöyle dedi: "Siz benim koyunlarımdan olmadığınız için inanmıyorsunuz." Yani koyunlar gibi çobanları olarak O'nu takip edecek teslimiyetçi, teslimiyetçi mizaca sahip değillerdi ve bu nedenle inanamıyorlardı. Bu, şüphecinin İncil'de itiraz edecek çok şey bulmasının sebebidir, Hıristiyan ise her sayfada, her ayette güzelliği görür. İmansızlık içinde mahvolanlar için Tanrı'ya ait şeyler aptallıktır; ama Mesih'in Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliği olduğuna inananlar için. Bütün bunlar, çadır avlusunun etrafının çevrilmesiyle önceden haber verilmiş gibi görünüyor. O halde akıllı olalım; gelelim kapıya; kurban ve sunularla içeri girelim. "Ne mutlu ruhu fakir olanlara, çünkü onlarınki cennetin krallığıdır. Ne mutlu yüreği temiz olanlara, çünkü onlar Tanrı'yı görecekler."

2. Kapı genişti. Tövbe ve sunularla Tanrı'nın huzuruna çıkmak isteyen herkes bunu yapmakta özgürdü. Demek ki rahmet kapısı ardına kadar açık duruyor ve "dileyen" içeri girebilir. Avlu kapısının perdelerinin renkleri düşündürücüydü. Mavi gökyüzüne doğru işaret eder; mor kraliyetten söz eder; kırmızı (bir solucanın özü) alçakgönüllülüğü ve acıyı anlatır; saf beyaz keten kutsallığı çağırıştırır. Hepsi İsa Mesih'te özetlenmiştir. O, yaşayan Tanrı'nın asil Oğlu olarak gökten, Kendisini alçakgönüllü kılmak ve bizi en değerli kanıyla kurtarmak için ölüme kadar itaat etmek için geldi ve Kendisini lekesiz olarak Tanrı'ya sundu. Bu haliyle O, "yol, gerçek ve yaşamdır; O'nun aracılığıyla hiç kimse Baba'ya gelemmez."

3. Pirinç sütunları taçlandıran "başlıklar" veya başlıklar, İsrailoğullarından numaralandırılarak alınan kefarete parasından yapılmıştır. Yirmi yaş ve üzeri tüm erkeklerin fide olarak yarım şekel gümüş vermeleri gerekiyordu (Çık. 30:11-16), değeri 1/2. Zenginlerin daha fazla vermesine, fakirlerin ise daha az vermesine izin verilmiyordu. Böylece Tanrı, herkesin olanaklarını göz önünde bulundururken, aynı zamanda onlara, herkes için ortak bir kurtuluşun gerekliliğini de öğretti. Havarî şöyle derken bu kuruma gönderme yapıyor gibi görünüyor: "Siz altın ve gümüş gibi bozulabilen şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz bir kuzununki gibi değerli kanla, hatta Mesih'in kanıyla kurtarıldınız." ve bu kurtuluştaki figüründe olduğu gibi, "Tanrı kişiler arasında fark gözetmez." "Hiçbir ayırım yoktur, çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı."

O halde bu bölümler İsrailoğullarına sürekli olarak O'nun kurtuluşunun bedelini hatırlatacaktı. Şimdi çadırın dikkatsiz ve kayıtsız gözlemciden gizlendiğine dikkat çektim. Ancak bu gümüş başlıklar, pirinç sütunların üzerinde bulunup perdenin üzerinde yükselerek her zaman görüş alanında olacaktı. Bu önemli bir noktaya işaret ediyor; yani İsa'nın çarmihini, daha doğrusu çarmıha gerilmiş İsa'yı dünyanın önünde tutmanın gerekliliği. Müjdeyi her yaratığa vaaz etmek, onlara insanın kurtuluşunun bedelini göstermek Kilise'nin görevi ve ayrıcalığıdır. Mesih'in vaazı,

günahkarı Tanrı'ya çeken şeydir. "Ben yerden yukarı kaldırılırsam bütün insanları kendime çekeceğim." "Müjdeden utanmıyorum, çünkü bu, iman eden herkesin kurtuluşunu sağlayan Tanrı'nın gücüdür." Kurtuluş, müjdeyi vaaz etmenin ana noktası olmalıdır. Vaazların çoğu kayboluyor; işe yaramaz çünkü vaizler hayati, kurtarıcı hakikate odaklanmıyor. Ayrıca bu gümüş taçlar, Hıristiyan'ın kurtarılmış yaşamının sessiz tanıklığını da akla getiriyor. Bu, herkesin Mesih'i vaaz edebileceği ve etmesi gereken, belki de en etkili yoldur. "Işığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görebilsinler ve göklerdeki Babanızı yüceltebilsinler." "Siz bir bedel karşılığında satın alındınız; öyleyse bedenlerinizde ve O'na ait olan ruhlarınızda Allah'ı tesbih edin."

"Canımı al ve sana adanmasına izin ver, Tanrım."

BÖLÜM VI

YAPI

Çadırın zemin planı şekil ve oran olarak avluya benziyordu. Duvarları saf altınla kaplanmış 48 akasya ağacından oluşuyordu. Bu tahtalar 17½ fit uzunluğunda ve 2½ genişliğindeydi.

Gümüş yuvalara dik olarak sabitlendiler. Her biri bir talant gümüş olan ve bizim paramızdaki değeri 34.200 £ olan 96 priz vardı. Her iki tarafta 20, batı ucunda ise 8 tahta vardı. Altın halkalar ve altınla kaplanmış yatay ahşap çubuklar aracılığıyla birbirine sıkı sıkıya bağlıydılar. Doğu ucunda veya girişte, kapı için altınla kaplanmış beş ahşap sütun vardı. Perde için aynı malzemeden dört sütun binanın iç kısmına, ortasından biraz daha fazla sabitlendi; "kutsal" olanı "en kutsal" yerden ayıran şey. Çerçevenin tamamı hem basit hem de ifade edilemeyecek kadar zengindi. Koşullara harika bir şekilde uyarlandı. Kesinlikle bilimsel ilkeler üzerine inşa edilmiştir. Dayanıklılığı ve sağlamlığı çok yüksek olmakla birlikte, çok kısa sürede sökülüp takılabilecek şekilde inşa edilmiştir.

Tapınağın kendisi Kilisenin tipiydi. Bunun sürekli akılda tutulmasını istiyorum. Peki, böyle olunca genel yapısından ne öğreneceğiz? 1 inci. Tanrı'nın Kilisesi olağanüstü derecede basit ve görkemli bir şekilde zengindir; ve her yaşta ve iklimden insanın ihtiyaçlarına mükemmel bir şekilde uyarlanmıştır. Mükemmel bir sistemdir. Her ne kadar birçok kişi bunu yapmaya çalışsa da, Yeni Ahit Kilisesi'ni geliştirmek imkansızdır. Ama onlar sadece aptallıklarını sergilemiş oldular. 2.. Tahtalar, fide parasından yapılmış devasa gümüş yuvalara yerleştirildi; kefaretin bedelinin içinde ve üzerinde duruyorum! Burada olmamız bize Tanrı Kilisesi'nin kuruluşunu bir kez daha hatırlattı. Bu, değer biçilemez olan Mesih'in kefaretinin dayanağı. Ölümüyle Kilisenin üzerine inşa edildiği temeli attı. "Hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz." Bizler elçilerin ve peygamberlerin temelleri (yani onların üzerine inşa ettikleri temel) üzerine inşa edildik; İsa Mesih'in Kendisi baş köşe taşıdır.

3 üncü. Tapınağın yoğun birliği, Hıristiyan sisteminin ve İsa Mesih'in Kilisesi'nin birliğini ortaya koymaktadır. Nasıl ki içeri girmenin tek bir yolu ve tek bir çadır vardı, aynı şekilde kurtuluşun da tek bir yolu ve tek bir Kilise vardır. Pavlus Efesoslulara şunları yazdı: "Bu nedenle, Rab'bin tutsağı

olan ben, çağrıldığınız çağrıya layık bir şekilde, tüm alçakgönüllülükle ve alçakgönüllülükle, tahammülle, sevgide birbirinize tahammül ederek, birbirinize gayret göstererek yürümeniz için size yalvarıyorum. Ruhun birliğini esenlik bağıyla koruyun; çağrınızdan doğan tek umutla çağrıldığınız gibi, tek beden, tek ruh vardır; tek Rab, tek iman, tek vaftiz, tek Tanrı ve Baba. her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan" (Ef. 4:1-6). Aynı elçi Korintoslulara şöyle yazıyor: "Birlikte aynı düşüncede ve aynı yargıda yetkinleşin." Yine şöyle diyor: "Bütün bina, birbirine uygun bir şekilde çerçevenilmiş olarak, Rab'de kutsal bir mabet (kutsal alan) şeklinde büyür. Siz de, ruhta Tanrı'nın meskeni olmak üzere hep birlikte orada inşa ediliyorsunuz." Kutsal Rabbimiz ayrıca şu sözlerle dua etti: "Ben de dua ediyorum ki... hepsi bir olsunlar, Baba, senin bende olduğun ve benim de senin içinde olduğun gibi, onlar da bizde bir olsunlar: dünya iman etsin. Beni sen gönderdin."

Bu öğretilerde hiçbir hata yoktur. Tanrı'nın amacı tek bir "başın", yani Mesih'in ve "tek beden", yani Kilise'nin olması gerektiğidir; "bedende hiçbir bölünme" olmaması gerektiğini, ancak Mesih'in tüm halkının bir olması gerektiğini; bu birliğin salt bir duygu değil, kurucusunun ilahi kökeniyle "dünyayı" etkileyecek bir olgu olması gerektiğini; ve bu birliği sağlamak ve sürdürmek için çabalamanın Mesih'e ait olduğunu iddia eden herkesin görevi olduğunu. Ve Rab İsa'yı sevdiğini iddia eden birinin, O'nun yukarıda alıntılanan samimi duası karşısında nasıl mezhepçiliği destekleyebileceğini veya savunabileceğini anlayamıyorum. Kendilerini büyük bir mezhepçilik ağının içinde bulan binlerce Hristiyan olduğunu iddia eden kişi, bu ağı kırmak için ellerinden geleni yapmak yerine, buna mazeretler bulmaya, hatta onun lehine argümanlar bulmaya çalışıyor. Ama asla Tanrı Sözü tarafından savunulamaz. Aslında Kutsal Yazılar bunu kesin bir dille kınar ve kınar. "Şimdi demek istediğim şu ki, her biriniz şöyle diyorsunuz: Ben Pavlus'tanım; ben Apollos'tanım; ve ben Kefas'tanım; ve ben Mesih'tenim. MESİH BÖLÜNMÜŞ Mİ? Pavlus sizin için çarmıha mı gerildi? Yoksa onun adıyla vaftiz mi edildiniz? Paul'un?" (I Korintliler 1:10-13.) "Ve ben kardeşler, sizinle ruhsal olarak değil, dünyevi olarak, Mesih'teki bebeklerle konuşur gibi konuşabilirim. Sizi etle değil sütle besledim; çünkü siz buna dayanamıyorsunuz; hayır, şimdi bile gücünüz yok; çünkü henüz dünyevisiniz; çünkü aranızda kıskançlık ve çekişme varken, siz dünyevi değil misiniz ve insanların tarzına göre yürümüyor musunuz? Ben Pavlus'tanım ve bir başkası, ben Apollos'tanım, siz insan değil misiniz? O halde Apollos nedir ve Pavlus aracılığıyla iman ettiğiniz ve her biri Rab'bin ona verdiği kişilerdir" (Bölüm 3:); 1-5). Korint kilisesinde mezhepsel bölünmelerin ve parti adlarının ilk işaretleri -keşke sonuncusu olsaydı- ortaya çıktı. Ve ortaya çıkar çıkmaz ilhamın sesi onları dünyevi olmakla ve ilk Kilise'ye üflenen tatlı birlik ruhuna karşı çıkmakla suçladı. Birlik güçtür. Kutsallık, saflık ve sevgi bağ olduğunda bu "güzel bir şey ve sonsuza dek sevinçtir". Mezmur yazarı şöyle şarkı söyleyebilir: "Kardeşlerin birlik içinde yaşamaları işte ne kadar iyi ve ne hoş! Bu, sakalın üzerine, hatta Harun'un sakalının üzerine akan, baş üzerindeki değerli yağ gibidir; eteklere iner. elbiselerinden; Siyon dağlarına inen Hermon çiyi gibi; çünkü orada Rab bereketlemesini, sonsuza dek yaşamı emretti" (Mezm. 133). Bu iki figür, merhem ve çiy, hoş kokuyu ve canlandırıcılığı ifade eder ve Hristiyan birliğinin zevklerini güzel bir şekilde ortaya koyar.

"Rab'bi sevenler birbirlerinin barışından keyif aldıklarında ve böylece Söz'ü yerine getirdiğinde, görüntü ne kadar tatlı, ne kadar muhteşemdir.

Herkes kardeşinin iç çekişini hissedebildiğinde, Ve onunla birlikte bir paya sahip olduğunda; Acı gözden göze, sevinç ise kalpten kalbe aktığında.

Kıskançlıktan, küçümsemeden ve gururdan arındığında, Her şeyden önce dileklerimiz, Her biri kardeşinin kusurlarını gizleyebilir, Ve bir kardeşinin sevgisini gösterebilir.

Aşk, nefis bir dere halinde, Her koynundan akarken; Birliktelik tatlı ve sevgili saygınlık parladığında, Her eylemde parlıyor."

"Hıristiyan birliği nasıl gerçekleşebilir?" diye sorulursa. cevap basit. Tıpkı İsrailoğullarının kendilerini liderleri ve kanun koyucusu olarak Musa'ya adadıkları ve Musa'yı takip ettikleri gibi, biz de başka kimseyi değil, Mesih'i takip etmeliyiz. Yeni Ahit, O'nun yegâne rehberliğimiz için verilen kanun kitabıdır. İnsani inanç ya da insan liderliği olmadan, yalnızca bununla yetinerek, kaçınılmaz olarak hepimiz inançta ve hayatta bir olmalıyız.

BÖLÜM VII

KAPLAMA

Konut için üst üste döşenen dört örtü vardı. Bu kadar çok sayıda olması garip görünüyor; ama belki de onların sembolizmi en iyi açıklamadır. Eski Ahit'teki "kefarete" kelimesinin İbranice'de örtü anlamına gelen bir kelime olduğunu fark ettim. Bu, ilk ebeveynimizin düşüşüyle ilgili olayı güçlü bir şekilde hatırlatıyor. Düşükten sonra çıplaklıklarından utanmalarını ve kendilerine incir yapraklarından önlük yaptıklarını okuduk. Fakat Allah bu örtüden memnun olmadı. Öyle görünüyor ki, Adem ve karısı için kendi elleriyle deriden elbiseler yaptı ve onları giydirdi. Deri elde etmek için kesilen hayvanların ilk önce kurban olarak sunulduğunu varsaymak mantıklı değil mi? Kabil ve Habil fedakarlıkları anlıyorlardı; bilgilerini nereden aldılar? Elbette bilgilerini doğrudan Tanrı'dan alan ebeveynlerinden. O halde bunun böyle olduğunu varsayarsak, gösteri ne kadar güzel? Yehova kadının soyuna dair lütuf dolu bir vaat verirken, masum kurbanların katledilmesiyle ilgili somut bir ders veriyor: ve onların derileriyle günahkâr adamın utancını örtüyor. İlk ebeveynlerimiz yüce sembolizmi anladılar mı? Bilmiyoruz. Fakat bu olay bize, kaniyla kurtuluşa kavuştuğumuz ve doğruluğuyla utancımızı örten "Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu"nu ne kadar çarpıcı bir şekilde hatırlatıyor! Fakat sonuçta Eski Ahit'teki Mesih'in sembolleri, kısmen de olsa Mesih İsa'da olan Kurtuluşu ortaya koymaktadır. Kaplamanın amacı yok etmek ya da silmek değil, gizlemektir. Fakat Mesih'te günahlarımız "silinmiştir", yani temizlenmiştir. Leke, suçluluk duygusu, utanç ortadan kalkar. Artık hatırlanmıyorlar. Bunları unutamayabiliriz, yaramız unutamayacağımız kadar derin ve acıdır. Ama Tanrı şöyle diyor: "Onların günahlarını ve kötülüklerini artık hatırlamayacağım." Sadece kapsanmakla kalmıyor, aynı zamanda siliniyor; sadece affedilmedi, aynı zamanda unutuldu. Biz "haklıyız", "haklı" ilan edildik. "İmanla aklandığımız için, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla barıştık." "O bizim için bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş olarak yaratıldı." O halde çadırın örtüleri kefareten söz etmiyor mu? Ancak bu kaplamaları ayrı ayrı inceleyelim.

PORUS DERİLERİNİN KAPLANMASI.

Geri kalan her şeyi tamamen gizleyen en dış kaplama, porsuk derisinden yapılmıştı (bazıları fok derilerinin, diğerleri ise domuz derisinin amaçlandığını düşünüyor). Bu malzeme hava değişikliklerine direnmeye çok uygundu. Görünüşte karanlık, kaba ve çekici değildi. Süleyman'ın ilahisinden, bölüm. 1:5'e göre o günlerde çadırlar genellikle koyu renkli bir malzemedan yapılmıştı. Önceki bölümlerden birinde çadırın sıradan bakışlardan gizlendiğini fark etmiştik. Ama dışarıdan bakıldığında bile hiçbir güzelliği yoktu. Şimdi bu dış sadelikte, sanırım çok önemli bir gerçeği ortaya koyuyoruz. 1 inci. Mübarek Rabbimizin yeryüzündeki zatına gelince. Peygamber İşaya, "O'nun yüzü herkesten çok, biçimi ise insanoğullarından çok daha bozuktu" (İş. 52:14). "O, O'nun önünde körpe bir bitki ve kuru topraktan çıkan bir kök gibi büyüyecektir; O'nun hiçbir şekli ve güzelliği yoktur; ve O'nu gördüğümüzde, O'nu arzulamamız gereken hiçbir güzellik yoktur. O küçümsenir ve reddedilir. insanlardan biri, acıların adamı ve acıyı bilen biri ve insanların yüzlerini gizlediği biri olarak O hor görüldü ve biz O'na değer vermedik." Dır-dir. 53:2,3. Bütün bunlar, her İncil okuyucusunun bildiği gibi, Nasıralı İsa'da harfi harfine yerine getirildi. Nasıra'nın zavallı marangozunun İsrail'in umudu olan Mesih olduğunu iddia etmesiyle gururlu Yahudi'nin gücenmesi ve görgü kuralları karşısında şok olması ne kadar şaşırtıcı! Ressamlar genellikle İsa'yı görkemli bir varlıkla, ilahi bir yüzle ve başının etrafında bir ışık halesiyle tasvir etmekten zevk alırlar. Bence bu çok doğal ama hepsi bir hata. Eğer O'nun herhangi bir doğal güzelliği varsa, O'nun açıklığı, yoksulluğu, üzüntüleri ve zahmetleri onu silmeye fazlasıyla yeterliydi. O'nun yüzünü ve biçimini, insanoğullarında alışlagelmiş olandan daha fazla bozulmuş olarak temsil etmek, akla ve Kutsal Yazılara daha uygundur. Bu nedendi? Çünkü O'nun amacı "bedensel göz çekmek" değildi. O'nun formunun görkemi değil, karakteri ve işinin ihtişamı çekici olacaktı. 2.. Aynı şey İsa Kilisesi için de geçerlidir. "Cennetin krallığı (Tanrı'nın Kilisesi'nin önemli bir bölümünü oluşturduğu) dıştan bir gösteriyle gelmez." Dünyaya gösteriş ve gösterişle tanıtılmadı. Üstatları gibi havariler de alt sınıftan ve çevreden gelen köylülerdi. İnşa ettikleri kilise basitliğin ta kendisiydi. Onun çekicilikleri özünde ve tamamen ruhsaldı. Sunabileceği hiçbir dünyevi onur yoktu; ama İsa aşkına bolca katlanma, yoksulluk ve ıstırap. Onun imanı, doktrini ve kutsal törenleri hepsi aynıydı, "yok olanlara göre aptallıktı." Buluşma yerleri "yeryüzünün mağaraları", üst odalar veya açık alanlardı. Yine de fethetmeye ve fethetmeye devam etti. Ahırdan tahtına, dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar her yerde kendini hissettiriyordu. Hıristiyanlık, İsa'nın ve Havarilerin elinden geldiği şekliyle, gösteriş ve gösterişin tüm gösterişlerine şiddetle düşmandı.ve ruhu değişmemiştir. Doğası değişmedi.

O halde günümüz kiliselerinin ve profesörlerinin gurur ve kendini beğenmişlik gösterileri hakkında ne söylenmelidir? Büyük binalarımız, boyalı pencerelerimiz, pahalı orglarımız, yüksek maaşlı papazlarımız, "modaya uygun cemaatlerimiz", Mesih İsa'daki sadelikten bir sapmadan başka ne anlama geliyor? Bu şeyler insanların, özellikle de dünyevi erkeklerin onayını kazanabilir, ancak kilisenin manevi gücünü zayıflatır ve felce uğratar. Kilise ile dünya arasındaki keskin sınır çizgisini yumuşatıyorlar; kilisede kişilerin toplumsal konumlarına göre ayrımlara ve saygıya yol açmasına yol açar; dönüşüm olmadan üyeliğe giden yolu açarlar. Hıristiyanlığın böyle aksesuarlara ihtiyacı yoktur. Onlar olmadan çok daha iyi ilerliyor; çok sayıda hayran kazanmak için değil, insanları günahlarından kurtarmak için. Gurura ve duyusal zevklere kapılarak ve Mesih'in ruhuyla uyumlu olmayan teşvikler sunarak, müjdenin yüksek amacını boşa çıkarıyoruz. Dolayısıyla, çadırın dış kısmında çekici hiçbir şey olmadığı gibi, Tanrı'nın Kilisesi ile bağlantılı salt bedensel ve duyusal çekiciliklerin de olmaması gerektiği sonucuna varıyoruz.

İÇ KAPLAMA

Karşılaştırma yapmak adına, örtüyü çadırın içinden ya da en içteki örtüden görülen haliyle ele almak daha iyi olabilir. Hiçbir şey çadırın içi ile dışı arasındaki zıtlıktan daha çarpıcı olamaz. İlki, gördüğümüz gibi, karanlık, kasvetli ve iticiydi; ama ikincisi son derece zengin ve güzeldi. Duvarlarının saf altından olduğunu gördük. Aynı zamanda saf altından özenle işlenmiş mobilyalara sahipti. Bunların yanı sıra, gün ışığını engelleyen, kapalı tutulan kapı için bir askı vardı: içeriden görülen bir peçe ve örtü; bunların hepsi aynı güzel doku ve renklerden yapılmıştı. Birinci bölme, altın şamdandaki yedi parlak lambayla aydınlatılıyordu; ve Kutsalların Kutsalı, gökten gelen ve kefarete örtüsüne doğru parıldayan görkemli bir ışık olan Şekinah tarafından aydınlatıldı. O halde çadırın içinden bakıldığında ne kadar büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğu kesin! İç kaplaması mavi, mor ve kırmızı renklerde ince dokunmuş ince ketenden yapılmıştı; Perdelere melek figürleri (muhtemelen ince altın ipliklerden yapılmış iğne işi) işlenmiştir. Şimdi tüm bu ihtişam, güzellik ve zenginlik düşündürücüdür. Bize Mesih'in tanrısallığından söz ediyor. O, "bedende tezahür eden Tanrı"ydı. Bir ihtişamı vardı ama bu dünyevi değil ruhsaldı; "O'nun yüceliğini gördük" diyor Yuhanna, "Baba'nın biricik oğlunun yüceliği, lütuf ve gerçekle dolu." "O, O'nun yüceliğinin parıltısı ve O'nun özünün benzerliği olarak ve her şeyi gücünün sözüyle destekleyerek, günahlardan arındırdıktan sonra Tanrı'nın sağına oturdu" (İbr. 1) :3). Musa Tanrı'ya, "Sana dua ediyorum, bana yüceliğini göster" dediğinde Tanrı, "Bütün iyiliğimi senin önünden geçireceğim" diye yanıt verdi. Yani Mesih'in yeryüzündeki en üstün yüceliği O'nun iyiliği idi. Yine, çadırın iç ihtişamı, Kilise'nin iç ihtişamını anlatıyor. Onun güzellikleri dünyevi değil manevidir.

"Kralın kızının içi muhteşem." "Kral da senin güzelliğini çok arzulayacak ve O'na ibadet edecek."
"Çok güzelsin aşkım."

İsa'yı yeryüzünde bu kadar güzel kılan kutsallık, göksel düşüncelilik, tatlı alçakgönüllülük ve Tanrı'nın iradesine tam teslimiyet, her çağda Mesih'in gerçek Kilisesini süsleyen lütufların ta kendisidir. Perde, perde ve örtü üzerindeki renk ve figürlerin olası anlamlarını daha önce fark etmiştik.

Cennetten, alçakgönüllülükten, kraliyet ihtişamından ve saflıktan bahsediyorlar. Bunları anlamak için Mesih'e ve O'nun Kilisesine girmeli ve "bağlı kalmalıyız". Pratik ve deneysel olmadıkça takdir edilemez veya anlaşılabilir. Ne akıl ne de gözlem bize kutsal mekanın kutsanmışlığını veremez. Bazı şeylerin tatlılığının anlaşılması için önce tadına bakılması gerekir. Şüpheli, eşyanın doğası gereği takdir etme gücünün olmadığı şeylerle alay eder. Şu sözler ne kadar da doğrudur: "Tadın ve görün, Rab iyidir; ne mutlu O'na güvenen adama." Ve ayrıca Petrus'un şu sözleri: "Kurtuluş için büyüye bilmeniz için, hilesiz olan manevi sütü özleyin; eğer Rab'bin lütfekâr olduğunu tattıysanız."

Bu tatma olmadan, Allah'la birlikteliğin getirdiği besleyici gıdaya duyulan bu özlem olamaz. Ama "tatan" kişinin iştahı keskinleşir ve Tanrı'nın Mesih'teki doluluğuyla dolmayı özler.

Kilisenin görkemi aynı zamanda onun iyiliğidir. İsa ve havarilerinin öğretisi neredeyse tamamen karakterle ilgilidir. Kilisede beden işleri - "fuhuş, kirlilik, putperestlik, açgözlülük, büyücülük,

düşmanlıklar, çekişmeler, kıskançlıklar, gazaplar, hizipler, bölünmeler, sapkınlıklar, imrenmeler, sarhoşluk, cümbüşler ve benzeri"-- şiddetle kınandı ve yok edildi; ama Ruh'un meyveleri - "sevgi, sevinç, esenlik, tahammül, nezaket, iyilik, sadakat, alçakgönüllülük, ölçülülük" - azizlerin yaşamları hakkında en zengin bolluğa ulaşıncaya kadar yetiştirilir ve olgunlaşır.

RAMS'İN DERİLERİNİN ÖRTÜSÜ.

Az önce anlatılan iki örtünün arasında iki örtü daha vardı. "Porsuk derisi"nin dış kaplamasının yanındaki "kırmızıya boyalı koç derisinden" yapılmıştır. Kırmızı boyanın bir solucandan çıkarıldığı sanılıyor. Bu, Mesih adına konuşan Davut'un şu sözlerini göstermektedir: "Ben bir solucanım ve insan değilim." Solucan nefret edilir ve insanın ayakları altında çiğnenir. İsa'ya uygulandığında, O'nun bizim kurtuluşumuz için yaptığı harika alçaltmayı ortaya koyuyor. "Erkekler tarafından hor görüldü ve reddedildi." "O hor görüldü ve biz O'na değer vermedik." "Zengin olmasına rağmen, biz onun yoksulluğuyla zengin olalım diye, bizim uğrumuza yoksullaştı." "Ölümün acıları nedeniyle kısa bir süre için meleklerden daha aşağı yaratıldı ... öyle ki, Tanrı'nın lütfuyla her insan için ölümü tatsın." Meleklerden ne kadar "aşağı" olduğu şu sözlerle değerlendirilebilir: "Tanrı'nın biçiminde olduğu için Tanrı'yla eşit olmayı bir ödül saymayan Mesih İsa'da da olan bu düşünceyi içinizde taşıyın." ama bir hizmetçi biçimini alarak, insanlara benzeyerek ve bir insan olarak modaya uygun olarak bulunarak Kendisini boşalttı ve ölüme, evet, çarmıhta ölüme kadar itaatkar hale geldi."

Tapınağın Kilise'yi Mesih'le ilişkili olarak temsil ettiğini düşündüğümüzde, buna göre bu kaplamada Kilise'deki "Mesih İsa'da olan aynı düşüncenin" bir özelliğini görüyoruz. Kutsal Rabbimiz, onlardan ayrılmadan önce, güzel bir alçakgönüllülükle bu dersi öğrencilerine aşılamaya çalıştı. "Bir havlu alıp kuşandı ve öğrencilerinin ayaklarını yıkamaya başladı;" ve bu ders konusunun amacını açıkladıktan hemen sonra: "Bana Efendi ve Efendi diyorsunuz ve iyi yapıyorsunuz, çünkü ben öyleyim. Öyleyse ben, yani Rab ve Efendi, ayaklarınızı yıkadıysam, siz de ayaklarınızı yıkamalısınız. çünkü benim size yaptığımın aynısını yapmanız için size bir örnek verdim; doğrusu ve doğrusu size derim ki, bir hizmetçi efendisinden daha üstün değildir, gönderilen hiç kimse de gönderenden daha büyük değildir. Eğer bunları biliyorsanız, ne mutlu size, eğer bunları yaparsanız." Günah yüzünden alçakgönüllüüz ve alçaldık, ama gururlu ve kibir doluyuz ve bu büyük gerçeğin derinliğini öğrenmekte yavaşız. Ama öğrenilmesi gerekiyor. "Bir adam kendini alçakgönüllü hale getirip küçük bir çocuk gibi olmadıkça cennetin krallığına giremez." Ve bu tevazu ruhunun korunması gerekiyor. "Ne mutlu ruhen fakir olanlara, çünkü onlarınki cennetin krallığıdır."

"Aranızda en büyük olan, herkesin hizmetkarı olsun." Bu ustalaşması zor bir derstir. Ancak çok azı bu görevi tam olarak yerine getiriyor. En büyüklerin herkesin hizmetkarı olması, en alttaki sırayı alması aslında büyük bir özveri eylemidir. Ama Rabbimiz yaptı; ve O'nun gibi olmayı, O'nun izlerini takip etmeyi çok da zor bulmamalıyız. Ah, eğer bu ders tamamen öğrenilip uygulansaydı, Kilise, Kurtarıcısının övgülerini nasıl da gösterirdi! O zaman herkes kendi yüceliğini değil, Mesih'in yüceliğini arayacaktır. O zaman herkes kendi eşyalarına değil, başkalarının eşyalarına bakacaktı. Her biri Kilise'nin iyiliği ve Mesih'in yüceliği için harcamaya ve harcanmaya çabalayacaktı.

KEÇİLERİN SAÇ ÖRTÜSÜ

Bu örtü, en içteki güzel örtünün yanında yer alıyordu ve dolayısıyla koç derisinden oluşan örtünün altında yatıyordu. Keçiler kurban olarak sunuldu. Tüm İsrail yılının büyük günü olan Kefaret gününde, sunu olarak iki keçi getirildi. Bunlardan biri günah sunusu olarak öldürüldü ve Harun onun kanını Kutsalların Kutsalına götürdü ve tüm halkın kefareti olarak kefarete örtüsüne serpti. Diğer keçi ise canlı olarak ordugâhın kenarına götürüldü ve Harun iki elini onun başına koydu ve İsrail oğullarının bütün suçlarını, bütün suçlarını, hatta bütün günahlarını onun üzerine itiraf etti; ve onları canlı keçinin başına koydu ve onu hazır bulunan bir adamın eliyle çöle gönderdi; ve keçi, ıssız bir ülkeye onların tüm kötülüklerini onun üzerinde taşıdı.

Okuyucu, örtülerle ilgili bu çalışmayı tanıtan açılış konuşmasını, örtünme ile kefarete arasındaki ilişkiye dair aklında tutacaktır. Bana öyle geliyor ki bu keçi kılından örtü bize özellikle büyük kefaretimizi hatırlatıyor. Ayrıca bu örtülerin dizilişinde de ilahi bir öğretiyi düşünüyorum. Sembolik uygulamaları şu şekildedir: Aşağılanma, alçakgönüllülük, kefarete, kutsallığın güzelliği, barış ve kutsanmışlık. Böylece İsa, günahkâr beden benzerliğinde insan biçiminde yaratıldı, Kendisini alçalttı, bizim günahlarımıza karşılık öldü ve yüceliğe girdi. Ve böylece biz de tüm günahlarımız ve utançlarımızla, derin bir ruh alçakgönüllülüğüyle, İsa'nın kefarete eden kanına güvenerek geliriz ve bağışlanmaya, barışa, kutsallığın güzelliğine ve Tanrı'nın yüceliğine kavuşuruz.

BÖLÜM VIII

PIRILTAN SUNAK

Bundan sonra çadırın avlusunda bulunan nesnelere ele alınması bu küçük çalışmanın planına çok uygun olacaktır.

Bunlardan ilki yakmalık sunu sunağıydı. Bu kare şeklindeydi ve pirinçle kaplanmış akasya ağacından yapılmıştı. İçi boştu, ne üstü ne de altı vardı; ancak ateşi ve kurbanı tutmak için neredeyse ortasına güçlü bir pirinç ızgara sabitlendi. Bu sunak yaklaşık 9 feet genişliğinde ve 1,5 feet yüksekliğindeydi ve yeri avludaydı, avlunun "kapısı" ile çadırın kapısının tam karşısında, ikisinin ortasındaydı. Dikkatimizi gerektiren ilk şey

ATEŞ

Kurban sunağının ateşi ilk olarak Tanrı'nın doğrudan eylemiyle tutuşturuldu. "Ve Rab'bin görkemi insanlara görüldü ve Rab'bin önünden (muhtemelen ateş ve bulut sütunundan) bir ateş çıktı ve sunakta yakılan sunu ve yağları tüketti. bütün halk onların bağırdığını gördü ve yüzüstü yere düştüler" (Lev. 9:23-24). Bu, sunaktaki ateşin Tanrı'nın ateşi olduğu konusunda insanları en ciddi şekilde etkilemek için yapıldı; ve çok korkunç bir anlamı vardı. Burada ayrıca sunaktaki ateşin sonsuza kadar yanması gerektiğini görüyoruz. "Ve sunaktaki ateş onun üzerinde yanacak. Söndürülmeyecek... sunağın üzerindeki ateş yanacak, asla sönmeyecek" (Lev. 6:12-13).

Peki bu yangın ne anlama geliyor? Sunaktaki bu yanma, çadıra yaklaşmanın ve kutsal varlığın önünde duran bu olay mı? Bana öyle geliyor ki tek bir şeyi temsil ediyor ve sadece o: Günahın

cezalandırılmasında Tanrı'nın adaleti! "Hiçbir zaman söndürülemeyecek yangını" ifade eder. "Günah cezasız kalamaz" diyor. Şöyle diyor: "Bizim Tanrımız (günaha ve üzerinde günah olan her şeye) yakıcı bir ateştir"; ve "Suçluyu hiçbir şekilde temize çıkaramaz." Zavallı günahkar, masum kurbanını katledilmek ve bu sunakta tüketilmek üzere getirdiğinde, tüm bu süreçte kendi hak ettiği cezanın farkına vardı ve aklındaki en önemli fikir, İKAMET olacaktır. "Bu masum kuzu nasıl acı çekiyorsa, ben de öyle acı çekerim." Eğer Rab büyük merhametiyle bir fidye belirlememiş olsaydı. Ve böylece sevgili Rabbimiz bizim için ölürken "günah haline getirildi", "günahlarımızı Kendi bedeninde yükledi", "bizim için lanetledi" ve kefarete sunağı üzerinde Tanrı'nın ateşi tarafından yok edildi. "O bizim günahlarımızdan dolayı yaralandı; O bizim suçlarımızdan dolayı yara aldı; bizim esenliğimizin azabı onun üzerindediydi; ve biz O'nun çizgileriyle iyileştik. Koyunları severiz hepimiz yoldan çıktık; herkesi kendi yoluna çevirdik; ve Rab hepimizin kötülüğünü O'nun üzerine yükledi."

Kurbanlar ve Kurbanlar.

Bunlar çok sayıda ve çeşitliydi. Kuşkusuz hepsi Mesih'in çarmihini işaret ediyor ya da bunun habercisiydi; "çağların sonunda kendini kurban ederek günahı ortadan kaldırmış görünen" O'na. Şimdi yürekleri araştıran, ruhları heyecanlandıran bir çalışmaya başlıyoruz. Üzerinde durduğumuz yer kutsal topraktır; dindar bir ruhla yaklaşalım. Alçakgönüllülükle ve saygıyla yolunuzu takip edelim ve emeklerimizin karşılığını fazlasıyla alalım.

Dikkate değer ilk şey, tüm bu kurbanların "lekesiz ve kusursuz" olması gerektiğidir. Bu, Mesih'in lekesiz saflığını temsil eder. O, sonsuz ruh aracılığıyla "Kendisini lekesiz olarak Tanrı'ya sundu." "Kusursuz ve lekesiz bir kuzu gibi, Mesih'in değerli kanyla" kurtarıldık. Mesih'in lekesiz ve lekesiz saflığına birçok Kutsal Yazıda tanıklık edilmektedir. O, "kutsal, zararsız ve günahkarlardan ayrıydı"; o "günah işlemedi, ağzında hile de bulunmadı"; Tanrı "Bizler O'nda Tanrı'nın doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen bizler için O'nu günah yaptı"; O, "bizim henüz günahsız olduğumuz gibi, her bakımdan ayartılmıştı"; O, "bizi Tanrı'ya ulaştırmak için doğruları kötüler uğruna öldürdü"; Pilatus, "O'nda hiçbir hata bulmuyorum" dedi ve İsa'nın Kendisi, "hanginiz Beni günah konusunda suçlu bulur?" diye sorarak tüm düşmanlarına meydan okuyabilirdi. Böylece Mesih, suçlu bir dünyanın önünde tamamen kutsal ve kusursuz bir kurban olarak durur ve Kendisini her şeye yeten Kurtarıcımız olarak Tanrı'ya sunar; taklitimiz için güzel bir örnek; Onun lekesiz karakteri, zavallı, günah yüklü ruha bir çekicilik ve ilham kaynağı oluyor. Ve bu cazibe ve ilham altında şu sınıflar vardır: "Yakma sunuları", "günah sunuları", "izinsizlik sunuları", "barış sunuları", "et sunuları", "içecek sunuları" ve "cehalet günahları için sunu." " Bunlardan sadece birkaçını fark edecek kadar yerimiz olacak.

1. Yakmalık Sunu - Yukarıda belirtildiği gibi, sunuyu sunan kişinin imkanlarına göre bu bir öküz, koç, keçi, kumru veya güvercin olabilir. Eğer sunuyu sunanın aracını temsil ediyorsa, biri Tanrı katında diğeri kadar kabul edilebilirdi. Her durumda kusursuz bir erkek olmalıdır. Boğanın sunumu belki de en etkileyici olanıydı. "Buluşma çadırının kapısında" öldürülmesi gerekiyordu, bu da Tanrı'ya ulaşmanın tek yolunun çarmıha gerilen Kurtarıcı aracılığıyla olduğunu gösteriyordu. Sunuyu sunan kişi "elini yakmalık sununun başına koymalı" ve böylece Tanrı'ya olan inancını, yürekten tövbesini ve masum kurbanın, yani suçlu günahkarın yerine kabul edilmesi için duasını

en anlamlı şekilde beyan etmelidir. . Böylece, Tanrı'ya giden "yeni ve diri yol"da, mahkum olmuş günahkar, iman elini Tanrı'nın kendi belirlenmiş kurbanına koyar ve tövbeyle dolu olarak, İsa'nın tamamen hak ettiği azap yerine acılarının ve ölümünün kabul edildiğine inanır. Görünüşe göre teklifte bulunanın kurbanı kendi elleriyle öldürmesi gerekiyordu. Yahudiler arasında bugüne kadar bir canavarı öldürmenin yöntemi, büyük ve son derece keskin bir bıçağı boğaza doğru çekerek ana kan damarlarını tek vuruşta kesmektir. Bu yöntem, hayvanın hızla ölmesini ve can kanının tamamen çekilmesini sağlar. Bu şekilde gerçekleştirilen bu serbest kan akışı bize İşıya'nın şu sözlerini hatırlatıyor: "O, canını (hayatını) ölüme döktü." Canavarı kendi eliyle öldüren kurban, kurban ile vekilinin ölümü arasındaki ilişkiyi mümkün olan en çarpıcı şekilde gösterir. Amaçlanan gerçek, sanki onun gerçek katilleriymişiz gibi, BİZİM GÜNAHLARIMIZIN Mesih'in ölümüne neden olduğu gerçeğidir. Çarmıh trajedisine bu kadar dahil olduğum ve bu korkunç eylemden dolayı ya suçlu olduğum ya da bu eylemle kefaret edildiğim muazzam bir gerçektir. Eğer Mesih'i reddedersem, "O'nu çarmıha ger, O'nu çarmıha ger" diye bağırانların yanında yer alırım; ama eğer O'nu kabul edersem, O'nun değerli kanı suçlu ruhumu tüm lekelerden arındırır.

Yapılacak bir sonraki şey Harun'un oğullarının kurbanın kanını alıp sunağın etrafına serpmeleriydi. Burada "Habil'inkinden daha iyi şeyler söyleyen serpmeye kanına geldik." sözlerinin bir örneğini görüyoruz. Ayrıca, "Kalplerimizin kötü bir vicdandan serpilmesi."

Daha sonra hayvanın derisi yüzüldü, parçalara ayrıldı, içleri ve bacaklar yıkandı ve tamamı sunaktaki ateşin üzerine dizildi. Özellikle sıcak mevsimlerde, bu kadar çok kanın görüntüsü ve kokusunun ve güneşe açık bırakılan katledilen hayvanların son derece mide bulandırıcı ve iğrenç olması gerektiği ve insan doğasına aykırı olan şeyin pek de kabul edilemez olduğu gerçekten belirtildi. Tanrı'ya herhangi bir zevk verildi. Ve böylece, "Yakmalık sunulardan hoşlanmam" ve "kurban ve sunulardan hoşlanmazsın" diye ilan edilir. Peki neden atandılar? GÜNAH onları gerekli kıldı! Günahın yeterli ve uygun bir çareye ihtiyacı vardı; tüm çirkinliğiyle ortaya çıkarılmalıdır; ve suçlu insanın, günahın doğasından ve hak ettiği cezadan derinden etkilenmesi gerekiyordu.

Antitipe - İsa'nın ölümüne - dönersek, aynı şeyin yoğunlaşması görüşümüze uyuyor. Çarmıha gerilmeyi görmek ne kadar korkunç ve iğrenç olsa gerek! Bazı erkekler bu tür manzaralara tanık olmaktan zevk alacak kadar acımasız bulunabilirler (belki de Yahudilerin askerleri ve yöneticileri öyleydi), ama başkası öyle değil. Tanrı, sanki bu korkunç manzarayı meleklerden saklamak istercesine, sahnenin üzerine kalın bir karanlık perdesi çekmişti.

İsa'nın acı çektiğini, öldüğünü görmek birçok yüreği bayılmış olmalı. Zaten sırtı bu korkunç beladan etkilenmişti; Alını dikenli taçla delinmiş ve parçalanmıştı; Elbisesi, yüzü ve bedeni kana bulanmıştı; ve şimdi acıdan ve kan kaybından zayıf ve baygın, titriyor ve bir deri bir kemik kalmış halde sonun başlangıcı geldi. O'nu çırılçıplak soyuyorlar, açık yaralarını ve kanlı vücudunu açığa çıkarıyorlar. O, yere atılır ve elleri ve ayakları kaba çarmıha çivilenir. O şimdi yer ile gök arasında kaldırılmıştır ve ölümün gölgeleri yüz ve şekil üzerinde sürünene kadar altı saat boyunca orada asılı kalır. Beden şimdi ölümün korkunç kucağında korkunç bir halde! Ne muhteşem bir gösteri! Cennette veya yeryüzünde kim ona dehşete kapılmadan bakabilirdi! Korkunç, iğrenç bir manzaraydı. Tanrı gökleri buruşturarak kaşlarını çatmış gibiydi; toprağı ve kayaları parçalayarak

inlemek. Ama gerekliydi. O'nun kanı dökülmeden bağışlama olamaz. Bizi doğru kılmak için O'nun lanetlenmesi gerekir.

2. Cehalet Günahı Sunusu.—Yasa, cehalet günahı için bir sunu gerektiriyordu. Yakmalık sunudan aşağıdaki açılardan farklıydı. Yağın tamamı "içeriden" dikkatlice çıkarılacak ve sunakta yakılacaktı; ancak karkasın tamamı "küllerin döküleceği ve (orada) odun üzerinde ateşle yakılacağı temiz bir yere" taşınacaktı. Bu, günahın en hafif biçimiyle, yani bilgisizlikle işlendiğinde bile, Tanrı katında ne kadar iğrenç bir şey olduğunu göstermeyi amaçlıyor gibi görünüyor. İbranilere mektubun yazarı (böl. 13:11-13), bu kurbanın antitipi olarak Mesih'in şehir surunun dışında çarımha gerilmesinden söz eder ve bunun getirdiği utancı kabul eder. "Çünkü kanları başkâhin tarafından günah sunusu olarak kutsal yere getirilen bu canavarların bedenleri kampın dışında yakılır. Bu nedenle İsa da kendi kanı aracılığıyla halkı kutsal kılmak için, Tanrı olmadan acı çekti. Bu nedenle, O'nun aşağılamasına katlanarak kampın dışında O'nun yanına gidelim." O, bunun utancını ve cezasını taşıyarak "bizim için günah oldu". Bu nedenle O'nun utancını ve sitemini paylaşmaya istekli olalım. Haçın utancı sona ermedi. Her şeyde Rablerine uyanlar, her zamanki kadar aşağılanmışlardır. Ama onlar, kutsal Efendileri gibi, utancı hiçe sayarak, çarımhalarına katlanmakla yetinirler ve haklı çıkacakları büyük günü sabırla beklerler. Utanç gerçekten diğer tarafta. Bu nedenle Petrus şöyle yazıyor: "Hiçbiriniz katil, hırsız, kötülük yapan ya da başkalarının işine karışan biri olarak acı çekmesin; ama eğer bir kimse Hıristiyan olarak acı çekerse, utanmasın, tersine yüceltsin. Tanrı bu isimle."

Cehalet günahı için sunulan bu sunuda, Mesih'e inandığını iddia eden dikkatsiz ve tembel kişiler için ciddi bir ders vardır. Bunların çok büyük bir kısmı, Tanrı'nın kutsal sözünü incelemeyi tamamen ihmal ediyor ve Mesih'te tamamen güvenli bir konumda olduklarını varsayıyorlar; ancak "içlerindeki umudun bir nedeni" sorulduğunda kafası karışır ve tatmin edici bir cevap bulamayacaktır. Bir ses duydular, bir değişiklik hissettiler, belki de hiçbir zaman kendileri için tasarlanmamış bir metni benimsediler ya da "Mesih'e güvendiler." Artık şüphe duymuyorlardı; şüphe etmek günahtı. Ancak onlar gerçeğin Kutsal Yazılarına göre durumlarını SINAMA zahmetine katlanmadılar; "arayıp görmediler". Pek çok kişinin bir yandan körü körüne, bir özgüven duygusuyla yola devam ederken, bir yandan da cehalet günahını işlemesine şaşmamak gerek. Yazar bir keresinde, kesinlikle günahsız yaşadığını söyleyen bir müjde vaiziyle tanışmıştı; "mükemmel kutsallaşma"nın yüce düzeyine ulaşmıştı. Ona İsa Mesih'in bazı olumlu emirleriyle ilgili birkaç soru sordum. Bunları tamamen ihmal ederek yaşadığını kabul etti, onları fazla düşünmedi ve gereksiz olarak değerlendirdi! Bu adam her gün cehalet günahını işliyordu; bu, Musa'nın kanunundaki günahlardan çok daha iğrenç ve suçluydu. Bu günahın, diğer herhangi bir kötülük biçimi kadar Mesih'in kefareti ihtiyacı vardır; ve bunu kaldırmak için "Kutsal Yazıları araştırmak" gerekir.

3. Kırmızı Düvenin Kurban Edilmesi. 19. bölümde. Sayıların Kitabı'nda bu fedakarlığın tüm ayrıntıları verilmiştir. Hayvanın her tarafı kırmızı ve "lekesiz" olacaktı. Rahip Eleazar onu kampın dışına çıkaracak ve orada öldürülmesine neden olacaktı. Daha sonra onun kanını alacak ve onu çadırın kapısının önüne yedi kez parmağıyla serpecekti. Daha sonra onun tüm vücudunu yakıp kül edecek ve ateşin ortasına "sedir ağacı, mercanköşkötü ve kırmızı" atacaktı. Düvenin külleri temiz

bir yerde biriktirilecek ve gerektiğinde kaynak veya akarsulara karıştırılacaktı. Bu, kişileri her türlü bedensel kirlilikten arındırmak için kullanılan "arıtma suyu" idi.

Kırmızı düvenin bu kurbanı bize Mesih'in kurban edilişinin başka bir büyük örneğini sunar. Her yeri kırmızı olan rengi, O'nun bizim adımıza çektiği acıların yoğunluğuna ve doluluğuna işaret eder. O, onların içine gömülmüştü. Şöyle dedi: "Vaftiz edilmem gereken bir vaftizim var ve bu gerçekleşene kadar nasıl daralıyorum!" Vaftiz asla serpilmez; tam bir ezici durum. Mesih acıdan tamamen bunalmıştı. "Bütün dalgaların ve dalgaların üzerimden geçti."

Düve "lekesizdi" ve üzerinde hiçbir boyunduruk yoktu. Hiçbir zaman insanın hizmetinde olmadı, tamamen Tanrı'ya ayrıldı. İsa'nın Tanrı'nın hizmetine olan tüm bağlılığı burada belirtilebilir. Şöyle dedi: "Senin isteğini yerine getirmekten mutluluk duyuyorum, ey Tanrım." "Benim yiyeceğim ve içeceğim, Beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini bitirmek içindir." Tamamen yanmıştı; leşin tamamı kül oldu. İsa hakkında şunları okuyoruz: "O'nun tek bir kemiği bile kırılmayacak." Onunki adeta "tamamen yakılmış bir sunu" idi. Ruh, ruh, beden, hepsi ıstırap ve ölümlü "tükülmüş". "Sedir ağacı, mercanköşkötü ve kırmızı", Babasının O'na içmesi için verdiği bardağın aşırı acısına işaret ediyor olabilir. Acılığını Gethsemane'den anlayabiliriz. Onun acı çığılığı, "Babam, eğer mümkünse, bu kâse benden geçsin" ve O'nun kan gibi teri, sevgili Kurtarıcı'nın taşıdığı can ıstırapının işaretleridir. Arınmanın külleri ve suyu, İsa'nın kanının bizi günahlardan arındırma ve bizi Tanrı'nın hizmetine ayırma gücüne işaret eder. İlhamla kaleme alan yazar şöyle diyor: "Çünkü eğer keçilerin ve boğaların kanı ve bir düvenin külü, kirlenmiş olanlara serpilirse, bedeninin temizliğini kutsallaştırırsa, Mesih'in kanının ne kadar daha temiz olacağı kesindir. Kendini kusursuz olarak Tanrı'ya sunmuş olan sonsuz Ruh aracılığıyla, yaşayan Tanrı'ya hizmet etmek için vicdanınızı ölü işlerden arındırın."

Kurban türleri ve gölgelerden oluşan bu ilginç tema daha da ileri götürülebilir; ama yerimize ve okuyucunun sabrına yetecek kadar ileri gittik. Her yıl ve her gün yapılan bu adakların tipik karakteri konusunda hiç şüphe yoktur. Hepsi Mesih'in tek büyük kurbanına işaret ediyordu. Ve şimdi, bakış açımızdan geriye dönüp baktığımızda şarkı söylemek ne kadar tatlı:

Tapınağın inşasından önce herhangi bir yerde kurban sunmak yasaldı, ancak daha sonra kurbanların sunulabileceği tek bir yer ve tek bir sunak vardı: Bu, çadırın kapısının hemen önündeki sunaktaydı. Dolayısıyla şimdi gelip kurtuluşu bulabileceğimiz tek bir yer, Golgota ve çarmıha gerilmiş Mesih vardır. "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im; benim aracılığım olmadan hiç kimse Baba'ya gelemmez." "İnsanlar arasında kurtarılmamızı gerektirecek başka bir isim yoktur."

BÖLÜM IX

LAVER

Yakmalık sunu sunağı ile Mişkan'ın kapısı arasında Laver duruyordu. "Hizmetçi kadınların" piriç aynalarından yapılmıştır. Boyutu ve şekli hakkında hiçbir açıklama yapılmamıştır. Rahiplerin yıkanması için kullanıldığına göre oldukça büyük boyutlarda olmalıydı. Rahipler için lavaboda yıkanmadan çadıra girmeye kalkışmak anında ölümlü sonuçlanmak anlamına geliyordu. Bu laver

neyi temsil ediyor? Bunun çok önemli bir şeye işaret ettiği, onu küçümseyen veya ihmal eden rahibin uğradığı korkunç cezadan açıkça anlaşılıyor. Bu soruyu yanıtlarken Ep'deki bir pasaja özellikle dikkat çekmek istiyorum. 6:25-27. "Mesih'in de kiliseyi sevdiği ve onun uğruna Kendisini feda ettiği gibi, kocalar da karılarınızı sever; onu sözle suyla yıkayarak arındırıp onu kutsallaştırın" vb. Burada, rahibin lavaboda kutsanmasına ilişkin açık bir atıf vardır ve bu, bunun önemini doğru bir şekilde anlamamıza yardımcı olur. Laver, ayrılmaz biçimde birbirine bağlı iki şeyi temsil eder: "Su ve Söz."

1. "Kelime", laverin oluştuğu maddeyle, yani hizmetçi kadınların aynalarıyla işaret edilmektedir. Aynanın amacı kişinin benzerliğini yansıtmaktır. Tanrı'nın sözü Havari Yakup tarafından bir aynaya benzetilmektedir. "Çünkü eğer bir kimse sözün uygulayıcısı değil de dinleyicisiyse, aynada kendi doğal yüzünü gören adama benzer; çünkü o kendini görür ve uzaklaşır ve nasıl bir insan olduğunu hemen unuttur. Ama o, Kusursuz yasaya, özgürlük yasasına bakan ve böyle devam eden, unutan bir dinleyici değil, çalışan bir uygulayıcı olan bu adam, yaptıklarıyla kutsanacaktır." Jam. 1:23-25. Bu, Tanrı'nın sözünün çarpıcı ve güzel bir örneğidir. Bize kendimizi gösterir; Allah katındaki çirkinliğimizi, yani kalbimizin yozlaşmış halini ortaya çıkarır ve bizi arınmaya, yenilenmeye yöneltir. Günahkarın kurtarılmasında Tanrı'nın sözü çok önemli bir yere sahiptir. Biz bu kelimeyle "doğurulduk". Davut şöyle dedi: "Sözlerin beni canlandırıyor." "İman, Tanrı'nın sözünü duymakla gelir;" O, "ruhun kılıcıdır" ve "canlıdır, aktiftir ve iki ucu keskin kılıçtan daha keskindir." Tanrı'nın sözünün "ölü bir mektup" olduğunu söyleyen bazıları var, ancak bu kutsal yazıların ışığında hiç kimse bunu doğru bir şekilde söyleyemez.

2. Yukarıdaki ayetteki "su" (Bölüm 5), Hıristiyan vaftiz kurumuna atıfta bulunmaktadır. Bütün alimler bu konuda ittifak etmişlerdir; ve aslında Yeni Ahit'te öğretildiği şekliyle vaftizin yeri ve amacı anlaşıldığında bundan şüphe etmek imkansızdır. Hadi görelim. Vaftiz sudadır. "Bakın, burada su var, beni vaftiz etmeye ne engel oluyor", "Kim suyu yasaklayabilir ki, bunlar vaftiz edilmemelidir." Vaftiz bir yıkanmadır (ya da yıkanmadır); "Kalkın, vaftiz olun ve O'nun adını çağırarak günahlarınızı yıkayın (yıkayın). Vaftiz yalnızca tövbe eden inanlıya uygulanmalıdır. "İman eden ve vaftiz edilen kurtulacaktır." "Tövbe edin ve günahlarınızın bağışlanması için her biriniz Rab İsa'nın adıyla vaftiz edilin." Vaftiz, "bir bedene", yani kiliseye kabul edilir. "Hepiniz tek bir bedende vaftiz edildiniz." Vaftiz "kurtuluş" veya "günahların bağışlanması" içindir. Bkz. Markos 16:15-16; Elçilerin İşleri 2:28.

O halde, çadırın kapısının önünde bulunan leğen suyunun vaftizi temsil ettiği sonucuna varıyoruz. Bunu yapıyoruz çünkü başka hiçbir şeyi temsil edemiyor ve benzetme tamdır. Bu, bir sonraki bölümde daha da kesin bir biçimde ortaya çıkacaktır. Şimdilik iki katlı tipi göstermek istiyorum: "Su ve kelime." Baştankara'da. 3:5'te şöyle okuyoruz: "O, merhameti uyarınca, Kutsal Ruh'un yenilenme ve yenilenme yıkamasıyla (marg., laver) bizi kurtardı." Tanrı'nın sözünün "ruhun kılıcı" olduğunu, yani Kutsal Ruh'un dönüşümde kullandığı araç olduğunu gördük. Dolayısıyla ruhun yaptığı sözdür. Yukarıdaki metinde, yenilenmede kelimenin ve suyun birbirinden ayrılmaz olduğu gerçeğini ortaya çıkarıyoruz. Aynı gerçek İsa tarafından da öğretilmiştir: "Bir insan sudan ve ruhtan doğmadıkça, Tanrı'nın krallığına giremez" (Yuhanna 3:5).

BÖLÜM X

RAHIPLİK

Levili Rahiplik Hıristiyan Rahipliğinin tipik bir örneğiydi. I. Petrus 2:5, "Siz de yaşayan taşlar gibi, kutsal bir rahiplik olmak ve Tanrı'ya makbul olan ruhsal kurbanlar sunmak için ruhi bir ev inşa ediyorsunuz." Ayrıca 9. ayet "Ama siz seçilmiş bir ırksınız, kraliyet rahipliğisiniz, kutsal bir milletsiniz, Tanrı'nın mülkiyetinde olan bir halksınız." "Kitabı almaya ve onun mühürlerini açmaya layıksın; çünkü sen öldürüldün ve her kabileden, dilden, halktan ve milletten insanları kanıyla Tanrı'ya satın aldın ve onları Tanrımızın bir krallığı ve kâhinleri vardır ve onlar yeryüzünde hüküm sürerler" Vahiy 5:9, 10. "Bu nedenle kardeşler, İsa'nın kanıyla, onun bize adadığı yoldan kutsal yere girme cesaretine sahip olarak, perdenin içinden, yani O'nun bedeninden geçerek yeni ve diri bir yol bulun ve Tanrı'nın evi üzerinde büyük bir başkâhin bulunarak, yüreklerimizi kötülükten arındırmış olarak, gerçek bir yürekle, iman doluluğuyla yaklaşalım; vicdanımız ve bedenimiz temiz suyla yıkandı" İbr. 10:19, 20. "Meskene hizmet eden, onların yemeye hakkı olmayan bir sunağımız var" İbr. 13:10. Ayrıca ayet 15:11 "Bu nedenle, O'nun aracılığıyla Tanrı'ya sürekli bir övgü kurbanı, yani O'nun adını itiraf eden dudakların meyvesini sunalım."

Bu kutsal yazılar şunu öğretir:

1. Tüm Hıristiyanlar Mesih'te Tanrı'nın rahipleridir. Bu nedenle, Roma Kilisesi ve İngiltere Kilisesi'nde mevcut olan sınıf rahipliği diye bir şey yoktur. Bu hata, Kilise'ye dayatıldığından bu yana her çağda verimli bir hata kaynağı olmuştur. Şüphesiz Deccal ağacının köküdür. Ve bu kötülüğün kökünü kazımak ne kadar zor! "Rahipler" ile "halk" arasındaki ayırım, tek adamlık bakanlığı ve aslında her türlü resmiyetçilik bu devasa kötülüğe dayandırılabilir.
2. "Rahipliğin değişmesi aynı zamanda yasanın da değişmesi anlamına gelir." Kurbanlarımız "ruhsaldır" ve dolayısıyla sunağımız da ruhsaldır. Piskoposluk Kilisesi'nin "ayinin kurbanı" ve "sunağı", rahip kıyafetleri, tütsü sunumu, hepsi "yeni ve yaşayan yol"a aynı şekilde yabancıdır. Ya ölü Yahudiliğe ya da kafir putperestliğe aittirler.
3. Rahibin yasa uyarınca kutsanması, Hıristiyanların Mesih'e kutsanmasının tipik bir örneğiydi.

Önceki bölümlerde, yakmalık sunu sunağının ve çadırın avlusundaki lavabonun göreceli konumlarının kurtuluş yolunu gösterdiğini görmüştük. Çünkü her ikisi de çadırın kapısının karşısında durduğu için, Mesih'in haçı ve vaftiz töreni de kilisenin karşısında durur ve ona girmek için yaklaşılması gerekir. Yine avlunun kapısından ilk yaklaşılacak şey sunak, ardından da laver oldu. Böylece, kurtuluş yolunda günahkar ilk önce çarmıha gerilen Mesih'e inanarak ve tövbe ederek gelir; daha sonra İsa'ya tövbe eden bir imanlı olarak vaftiz edilir ve kiliseye girer. Şimdi bu düzen bebek vaftizinin getirilmesiyle tersine döndü. Bu uygulama "yenilenme lavını" Mesih'in çarmıhının önüne yerleştirir ve bazı korkunç doktrin hatalarına yol açmıştır; çünkü vaftiz ile günahların bağışlanması ve yeni doğum arasındaki kutsal yazılara dayalı bağlantıyı doğru bir şekilde tanıyarak, bebeklere yönelik neredeyse tüm vaftiz hizmetleri, bebeğin vaftiz sırasında yeniden doğduğunu öğretir. Ve bu doktrinin bakanlar ve insanlar üzerinde o kadar sıkı bir etkisi vardır ki, bakanlar genellikle vaftiz edilmeden ölen ölü bebek için cenaze törenini okumaktan

çekinirler; ve ikincisi genellikle böyle bir durumda bebeğin KAYIP olduğunu hayal eder. Bebek vaftizi, doğası gereği yanlış olmalıdır, zira Tanrı'nın sözünün, vaftiz edilen kişinin kalbinde mevcut ve etkin olması gerektiğini görmüştük. Vaftiz sadece bedensel bir eylem değildir. Bu, bütün insanın, ruhun ve bedeninin vaftizidir; günaha ölüm ve "yaşamın yeniliğine" diriliş anlamına gelir; dışsal bir sembolle içsel imanı ve tövbeyi ifade eder. Şimdi bunların hiçbirisi bebekler için doğru olamayacağına göre, bebek vaftizinin Tanrı'nın sözüne aykırı olduğu kesindir. Sonra ne? Rahiplerin kutsama sırası, Tanrı'ya dönüş sırasındadır. Rahiplik adayı ilk olarak fedakarlığıyla geldiğinden ve inanç ve tövbeyle doluyken masum kurbanın kanı aracılığıyla kefareti aldıktan; daha sonra laverde yıkandı; daha sonra saf beyaz cüppeler giyildi; ve sonra çadırda hizmet etmek için kutsal yere girdiler; bu nedenle, dönüşüm sırasında, zavallı, kayıp günahkar, önce imanla ve tövbeyle çarmıha gerilmiş Kurtarıcı'ya - onun çarmıhtaki kanına - gelmeli ve böylece inanarak, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adına suda vaftiz edilmelidir. ve böylece "Mesih'i giyerek" lekesiz doğruluğuna bürünür ve Kilise'ye girmeye ve onun canlı bir üyesi olmaya uygun hale gelir.

Ve şimdi bu bölümü bitirirken nazik okuyucumun şu soruyu sormasına izin verin: "Ben Mesih'e bu şekilde mi geldim?" Sizden Yeni Ahit'i araştırmanızı ve bunun "Rab'bin yolu" olup olmadığına kendiniz karar vermenizi rica ediyorum. Önce İsa'ya gelin - Tanrı Kuzusu'na gelin - yeni antlaşmanın kanına gelin, gelin ve ona güvenin, gelin ve onu sevin, gelin ve kendinizi tamamen ona teslim edin ve böylece ve yalnızca bu şekilde gelin vaftizi "Mesih'le birlikte gömülecek" ve "Mesih'e gömülecek." Eski hayatı, yani yaşlı adamı gömün ve Mesih, kutsallık ve sonsuzluk için yaşamak üzere sembolik mezardan kalkın. Sonra sevinçle O'nun kutsal yeri olan Kilise'ye girin ve büyük Kral'a içtenlikle hizmet edin ve "azizlerin birliğinin" tatlı tadını çıkarın.

BÖLÜM XI

KUTSAL YER

Usulüne uygun olarak kutsanan kâhin, orada hizmet etmek üzere Kutsal Yer'e girdi. Kutsal Yer, çadırın "Kutsalların Kutsalı"ndan veya iç bölümden çok zengin malzemedan yapılmış kalın bir örtü ile ayrılan ilk bölmesiydi. Bu perde, Kutsalların Kutsalı'nı tamamen gözden saklıyordu ve başrahip tarafından yılda yalnızca bir kez geçilebiliyordu. Konutun kapısındaki perde de peçeyle aynı zengin malzemedan yapılmıştı ve kuşkusuz Kutsal Yeri dışarıdan görülmemesi için aşağıda tutulmuştu. Şimdi, bu Kutsal yer, mobilyaları ve ilahi hizmetiyle İsa Mesih Kilisesi'nin tipik bir örneğidir. Kilise terimiyle, şu anda pek çok kişinin Kilise olarak gördüğü evrensel, mistik hiçbir şeyi kastetmiyorum; Tanrı'ya ruhen ve gerçekte ibadet etmek için herhangi bir yerde düzenli olarak toplanan Mesih'in halkının topluluğunu kastediyorum; ya da başka bir deyişle, Yeni Ahit'te emredilen ve önümüze konulan Tanrı'nın Kilisesi. Bu kilisedeki herkes, gördüğümüz gibi, kan ve su, Mesih'e iman ve vaftiz yoluyla yaratılmış rahiplerdir. "Kalplerimizi kötü vicdandan arındırmış ve bedenimizi temiz suyla yıkamış (rahipler gibi) olarak yaklaşalım." Ve usulüne uygun olarak atanmış bir rahip olmayan hiç kimse çadıra girmeye cesaret edemeyeceği gibi, Tanrı'nın ataması doğrultusunda usulüne uygun olarak kutsanmamış hiç kimse Kilise'ye girmeye ve onun ayrıcalıklarından pay almaya cüret etmemelidir.

Kilise ilk kurulduğunda (Elçilerin İşleri 2:42) şöyle denilir: "Havarilerin öğretisine ve paydaşlığına, ekmeği bölmeye ve dua etmeye kararlılıkla devam ettiler." Bu pasaj kilisenin bağlılığını ve ibadetini ilgilendiren temel şeyleri gösterir. Ve çadırı, mobilyaları ve hizmetleriyle birlikte incelediğimizde, bunların en belirgin şekilde sembolize edilen şeyler olduğunu göreceğiz.

LAMBA.

Altın şamdanla başlıyoruz. Bu çok güzel ve pahalı bir mobilyaydı. Bizim paramızla 5475 sterline eşit olan bir yetenek ağırlığında, katı bir altın yığından dövüldü. Dik lambalı merkezi bir standı ve her iki yanında üçer tane olmak üzere altı dal lambası vardı. Tamamı zevkli ve süslü bir şekilde tasarlanmıştı; baştan sona nar çiçek ve meyve şekillerine dönüştürülmüştü. Zeytin meyvelerinden elde edilen yağ, son derece parlak bir alev yayan kandillerde yakıldı. Işıkların söndürülmesine hiçbir zaman izin verilmiyordu, ancak onları sürekli yağla doldurmak ve budanmak rahiplerin göreviydi. Düzeltmeye yardımcı olmak için altın söndürücüler sağlandı, ancak söndürücü yoktu. Kandillik kutsal mekanın sol tarafına yerleştirildi ve O'NUN TEK İŞİĞİydi.

Peki, İsa Kilisesi'nde yanan alevleriyle bu güzel kandil neyin habercisiydi? Cevap, ilahi ilhamın sözü veya "havarilerin öğretisi"dir. Bu öğreti Tanrının sözüdür, başka bir şey değildir. Aşağıdaki karşılaştırmalar bu sonucun doğruluğunu ortaya koyacaktır:

1. Şamdan saf altından olduğundan çok değerliydi. Tanrı'nın sözü saftır ve paha biçilemez değerdedir. Bunun değeri hakkında bir şeyler bilenler, Mezmur yazarının şu sözünü tamamen onaylarlar: "Düşüncelerin benim için ne kadar değerlidir, ey Tanrım!" Tanrı'nın sözü değerlidir çünkü Tanrı'yı, cenneti, sonsuzluğu açığa vurur; kurtuluşun, kutsallığın ve sonsuz yaşamın yolunu gösterir. Tek kelimeyle, çünkü Mesih'le doludur.
2. Saf altın, maddelerin en dayanıklı olanıdır. Burada şamdan bir kez daha Tanrı'nın "sonsuz kadar kalıcı olan" sözüne tanıklık ediyor.
3. Son derece güzeldi. Tanrı'nın sözü kutsallığın güzelliğiyle doludur.
4. Yedi dal mükemmelliğe, tamlığa işaret eder. 'Yedi rakamı mükemmel bir sayıydı. Bu yedi lambanın, üç büyük bölümüyle birlikte Kutsal Kitap'ı - bir yanda yasa, mezmurlar ve peygamberler; ve Yeni Ahit'in üç bölümü - Elçilerin İşleri, mektuplar ve Vahiy; İncillerde İsa'nın ana merkez kökü olduğu görülür. Ancak ben bu yedi bölümün başka bir konuya işaret etme niyetinde olduğunu kabul etme eğilimindeyim. Eski antlaşma kurumlarının esas olarak yeniye ait olan şeylerin tipik bir örneği olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle kandillik YENİ ANLAŞMA ÖĞRETİMİNİ, yani havarilerin öğretisini temsil eder. Bu nedenle, Efes'te özetlendiği gibi "ruhun birliğini" temsil eden yedi kolu (mükemmel sayı) alıyorum. 4:1-6: "Bu nedenle, Rab'de tutuklu olan ben, çağrıldığınız çağrıya layık bir şekilde, tüm alçakgönüllülükle, alçakgönüllülükle, tahammülle, birbirinize sevgide sabrederek, birbirinize uymaya gayret ederek yürümeniz için size yalvarıyorum. esenlik bağında ruhun birliği, çağrınızdan doğan tek bir umutla çağrıldığınız gibi, tek beden ve tek ruh vardır; Rab tek, iman tek, vaftiz tek, herkesin Tanrısı ve Babası tektir. her şeyden önce, her şeyden ve her şeyden."

Kandilliğin birliği yalnızca dallarının mükemmel sayısında değil, aynı zamanda tamamının tek bir katı altın kütlesinden dövölmüş olmasında da görölyüordu. Bu, "elçinin öğretisi" tarafından açıklanđıđı şekliyle ruhun birliğini güzel bir şekilde akla getirmektedir. Eph'de görödüğümüz gibi. 4'te, ruhun birliğinde yedi birim vardır ve hepsi tek bir değerli kütleden, Rab İsa Mesih'ten evrimleşmiştir ve hepsi ayrılmaz bir şekilde O'na katılmıştır. Kandilliğin herhangi bir dalını sökmek, onun şeklini bozar ve kusursuzluğunu yok ederdi. Dolayısıyla Pavlus'un "ruhun birliğinde" bahsettiği şeylerden herhangi birini ortadan kaldırmak, onun bütönlüğünü yok etmek ve onu deforme etmek anlamına gelir. Etkisini denediğimizi varsayalım. Hıristiyanlıktan "tek Rab"yi çıkaralım (çünkü ruh'un anlamı budur). Gerisi ne kadar da anlamsız hale gelirdi!

Ruhu olan bir beden olurdu ama kafası olmazdı. İncanın hiçbir çekiciliği, hiçbir amacı olmayacaktı; vaftizin sonu olmayacaktı ve umudun hiçbir teşviki olmayacaktı.

5. Çadırın ışığı çadırın tek ışığıydı. Hiç pencere yoktu. Doğadan hiçbir ışık ödünç alınmadı. Rahip, lambaların ışığında çalışıyordu ve çadırdaki diğer tüm nesnelere açıkça görölyüordu. Yumuşak, berrak ışığı her şeyi büyük bir güzellekle aydınlatıyordu. Yani İsa Kilisesi'nde. Elçilerin öğretisi iman ve görevin tek kuralıdır. Allah'ı razı etmek isteyen herkesin bunu anlaması çok önemlidir. Tüm Hıristiyan çağlarında bunun ihmal edilmesinin sonuçları korku verici ve yıkıcı olmuştur. Önceki bir bölümde havarilere ilahi yetki verildiğini ve Kilise'nin kurucuları ve organizatörleri olarak yanılmaz güçle donatıldıklarını gördük. Eğer bu büyük gerçek her zaman kabul edilseydi, insanlığın inançları, doktrinleri ve mezhepleri imkansız olurdu. Doğa ve akıl bu otoriteye boyun eğmelidir. "Havarilerin öğretisi" Kilise'de hakim olduğu ölçüde, Hıristiyanlar olarak biz de yerimizi ve işimizi ayırt edecek ve O'nun tüm kutsal törenlerinde Mesih'in yüceliğini göreceğiz.

6. Lambalar rahipler tarafından kesilmiş ve yanık durumda tutulacaktı. Dolayısıyla, Kilise'de Tanrı'nın halkı, inancı ilk teslim edildiği şekliyle korumak ve onu her türlü ekleme ve sapkınlıktan uzak tutmakla yükümlüdür.

Dolayısıyla kandillik, Mesih'in ilham veren havarilerinin öğretisinin göstergesiydi. Ve bu öğretinin kökü ve özü Mesih olduğundan, kandilliğin bunun ne kadar mükemmel bir şekilde habercisi olduğunu görüyoruz. Kandilliğin çadırdaki bulunmasının nedeni ışığın parlamasıydı. Dolayısıyla, elçilerin kilisede öğretişlerinin nedeni, Mesih'in bizim ışığımız olması, O'nun ışığıyla dolmamız ve sıramız geldiğinde "Dünyanın ışığı" olmak üzere dünyaya gitmemizdir.

BÖLÜM XII

ŞEKİL EKMEK TABLOSU

BU, akasya ağacından yapılmış, altınla kaplanmış ve altın bir tacı olan bir masaydı. Yaklaşık 3,5 fit uzunluğunda, 2 fit genişliğinde ve 2,5 fit yüksekliğindeydi. Tabakları, kaşıkları, kaseleri ve örtüleri vardı; hepsi saf altın. Bu pahalı ve güzel masanın amacı "şiş ekmeğini" tutmaktı. Tam talimatlar Lev'de verilmiştir. 24:5-9. "Şiş ekmeği" on iki mayasız kekten oluşuyordu: her kabile için bir tane. Masanın üzerine iki sıra halinde yerleştireceklerdi; her birinde altışar adet "Rab'bin huzurunda".

Her Şabat'ta yalnızca rahipler tarafından yenilecekti; eski somunlar çıkarılıp yerine taze somunlar konulurdu. Bu masa, çadırın sağ tarafında, altın kandilliğin karşısında duruyordu.

Sanırım bunun, Kilise'nin "kararlılıkla" gözlemediği şeyler arasında Elçilerin İşleri 2:42'de fark edilen bir sonraki şey olan "ekmeği bölmeyi" sembolize etme niyetinde olduğuna şüphe yok. Karşılaştırma noktaları, özündeki gölge kadar açıktır. 1 inci. Masanın tamamı altınla kaplıydı (konutun her yerinde altınla karşılaşıyoruz), bu da Rabbin akşam yemeğinde ortaya konan değerli şeylere işaret ediyor. Altın her şeyden çok değerlidir ve aranır. Fakat aç ruh için Rab'bin sofrasındaki ruhsal ziyafet, "yok olan altından" çok daha değerlidir. 2.. Ekmek temsiliydi. On iki somun İsrail'in on iki kabilesini temsil ediyordu. Rabbin sofrasındaki ekmek de temsildir. Yalnızca tek bir ekmek vardır ve bu, İsa'nın bedenini temsil eder: "Bu benim bedenimdir." Aynı zamanda "O'nun bedeni Kilise'nin birliğini de temsil eder: "Biz tek ekmeğiz ve tek bedeniz." 3 üncü. Yalnızca rahipler ii'den pay aldılar; ve Kilise'de yalnızca Hıristiyan rahipliğine katılmış olanlar Rab'bin akşam yemeğine katılırlar. 4. Somunlar her Şabat'ta yenirdi. Yani Rab'bin akşam yemeği, gerçek Kilise tarafından haftanın her ilk gününde yenir: bu gün artık Hıristiyan ibadetine ayrılmıştır. "Haftanın ilk günü öğrenciler ekmeği bölmek için bir araya geldiler" (Elçilerin İşleri 20:7). 5.. Somunlara gösteri ekmeği adı verildi; ve Rab'bin akşam yemeğinde İsa'nın ölümü "O gelinceye kadar gösterilir." 6.. Somunlar bir anma töreni içindi. Yani Rab'bin akşam yemeği bir anma ziyafetidir: "Bunu yapın" dedi İsa, "Beni anmak için." Elbette bu karşılaştırmanın başarısız olacağı noktalar vardır, ancak yukarıda anlatılanlar, gösteri ekmeği masasının Rab'bin akşam yemeğiyle amaçlanan benzerliğini ortaya koymak için yeterlidir.

Tam burada, rahibin çadırın hizmetinde olduğu süre boyunca, sofradaki ekmeğin ve kurban olarak sunulan hayvanların bazı kısımlarının (bildiğimiz kadarıyla) onun tek yiyeceğini oluşturduğunu fark etmek yerinde olabilir. Ve Hıristiyan MESİH'in (hem kurbanda hem de ekmekte belirtildiği üzere) ruhu için tek gıda olduğu ne kadar kutsanmış bir gerçektir!

Tam bu noktada, çadırdaki her şeyin, hatta en küçük ve görünüşe göre en önemsiz eşyaya kadar ne kadar titizlikle belirlendiğini fark etmek iyi olabilir. Şimdi, eğer çadır ve onun hizmetleri Mesih'in Kilisesi'nin habercisi olmayı amaçladıysa, Rab'bin herhangi bir atamasını değiştirmek veya bunlardan herhangi birini göz ardı etmek ne kadar tehlikeli bir iştir! Rab'bin kutsal törenlerinin havarisel yöntemle göre uygulanmasında ısrar etmek elbette her Hıristiyan'ın görevidir. Elçi Pavlus, Rabbin akşam yemeğiyle ilgili bu konuyla ilgili suiistimalleri düzeltmek için Korint kilisesine yazmayı gerekli buldu. Kendilerine verilen siparişten sapmışlar ve töreni ortak bir yemeğe indirgemişler ve böylece onun tüm güzel önemini kaybetmişlerdi. Düzene tam olarak uymanın gerekliliğini onlara anlatmak için, onlara, bunu Rabbin kendisine özel vahiy yoluyla bildirdiğini bildirir. "Rab'den size teslim ettiğim şeyi aldım; Rab İsa ihanete uğradığı gece nasıl ekmek aldı ve şükrettikten sonra onu kırdı ve şöyle dedi: Bu benim bedenimdir. Bu sizin için; aynı şekilde, akşam yemeğinden sonra, bu kâseyi, "Bu kâse benim kanımdaki yeni antlaşmadır" diyerek yapın; çünkü onu içtiğiniz sıklıkta, beni anmak için yapın. Bu ekmeği yerken ve bu kâseyi içerken, Rab gelinceye kadar Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz." Bu güzel ve etkileyici törene katılmak için ilk Hıristiyanlar her Rab'bin gününde bir araya geliyorlardı (Elçilerin İşleri:20:7), böylece O'nun ölüm sembollerini O'nun ölümden dirildiği günle birleştiriyorlardı: çok uygun ve uygun bir birlik. Fakat bu ilahi emir, bu ilahi emri bozma konusunda kendilerini Tanrı'dan daha

akıllı sanan insanların aceleciliğini nasıl da azarlıyor; bazıları somunu yüz parçaya bölerek "tek vücut" figürünü yok ediyor; bazıları sadece ayda bir, hatta dörtte bir kez ibadete katılıyor, böylece ölümle diriliş arasındaki birlik bozuluyor; ve bazıları, azizlerin topluluğunun şefi ve merkezi olan Mesih hakkındaki harika öğretisi nedeniyle, başlangıçta olduğu gibi onu merkez ve bir araya gelmenin ana nedeni yapmak yerine, yalnızca bir hizmet sonrası haline getiriyor.

BÖLÜM XIII

Tütsü Sunağı

BU, Kandillik ile Şev Ekmeği Masası arasında, "perdenin önünde" duruyordu.

Masa gibi bu da akasya ağacından yapılmıştı ve üzeri saf dövülmüş altınla kaplıydı. 21 inç genişliğinde ve 3½ fit yüksekliğindeydi; ve kare şeklindedir. Yakmalık sunu sunağı gibi her üst köşesinde boynuzları vardı; ve hareket halindeyken onu taşıyabilmesi için yanlarına çitalar sabitlendi. Rahipler tarafından her gün sabah akşam yakılan tütsü, tatlı otların bir karışımıydı. Bu bileşik yalnızca tütsü sunağı üzerinde kullanılacaktı ve ölüm cezasına çarptırılan insanlar tarafından ortaklaşa kullanılmayacaktı. Bunun ilahi bir bileşik olduğuna göre, yanarken yayılan kokunun çok hoş kokulu olduğuna pekala inanabiliriz. Buhurun yakıldığı zamanlar, sabah ve akşam, halkın dua etmek için çadırın kapısında toplandığı saatlerdi. Bkz. Luka 1:8-10.

Bu nedenle bu tütsünün mecazi anlamı konusunda hiçbir şüphemiz kalmıyor. Kilisenin "DUALARININ" habercisidir; Okuyucunun hatırlayacağı şey, Elçilerin İşleri 2:42'de belirtildiği gibi, dikkate almamız gereken kilise ibadetinin geri kalanıdır. Vahiy 8:3-4'te şunları okuyoruz: "Ve başka bir melek geldi ve (tütsü) sunakta durdu ve ona bütün kutsalların dualarına katması için bol miktarda buhur verildi. Tahtın önündeki altın sunak ve buhur dumanı, azizlerin dualarıyla birlikte meleğin elinden Tanrı'nın huzuruna çıktı." Davut buhur sunağının anlamını anladığını göstererek şöyle dua etti: "Duam senin huzuruna buhur olarak konsun." Başka kanıtı ihtiyacımız yok. Tütsü duayı temsil ediyordu; ve bütünüyle müjde çağında Tanrı'nın Kilisesi'nin habercisi olduğundan, tütsü, kilisedeki ilahi ibadet düzeninin önemli bir parçasını oluşturan "dualar" anlamına gelmelidir. Tapınağın özel kullanımı için yapılmış olması, daha önce bu çalışmada belirtildiği gibi, Tanrı'ya yeni ve diri bir şekilde yaklaşmayanların hiçbir ibadetinin Tanrı tarafından kabul edilemeyeceğini gösterir. Günahkarın sadece bağışlanma ve kurtuluş için dua edebileceğini varsaymak, Rabbin örneklerini gördüğümüz şekliyle "yolunu" bir kenara bırakmak demektir.

Buhur sunağında bulunan ateş, yakılan sunu sunağından alınmıştır. "Buhurdanlığın" ateşi de aynı yerden alındı. Nadab ve Abihu, Rab'bin önünde "garip ateş" yaktıkları için ölümle cezalandırıldılar; yani, yakılan sunu sunağından alınmayan ateş. Böylece iki sunak arasındaki bağlantıyı kopardılar. Bunun öğrettiği ders, eğer ilk önce Mesih'e gelmemişsek ve Tanrı'nın belirlediği şekilde "kefareti almamışsak", dualarımız ve övgülerimiz ne kadar hararetli olursa olsun, dualarımızın Tanrı için iğrenç olacaktır.

Kilisenin dualarına övgü ve şükran da dahildir. Tüm dualar, geçmişte alınan merhametler için Tanrı'ya şükranla karıştırılmalıdır. Tütsü çok hoş bir kokuydu. Bu, Tanrımızın, O'nun huzurunda

ibadet ettiğimizde ve yüreğimizin isteklerini O'nun önüne getirdiğimizde ne kadar memnun olduğunu gösterir.

Böylece çadırın ilk bölümünün mobilyalarıyla birlikte müjde çağında Tanrı Kilisesi'ne tapınmanın habercisi olduğunu görüyoruz. Okuyucu, Pavlus'un Korintliler'e yazdığı ilk mektubu incelemeye davet edilmektedir; burada, işaret ettiğimiz şeylerin tam olarak Pavlus'un, ilahi yönlendirme altında, Kilise'nin toplandığında Kilise'ye tapınması için "düzene koyduğu" şeyler olduğunu görecektir. birlikte. Bölümde. 11 Onları "geleneklere", yani Mesih'in kutsal törenlerine bağlı kaldıkları için överek başlıyor. Daha sonra, esas olarak "geleneklerin" aktarıldığı şekliyle benimsenmesini sağlayarak, onların hoşgördüğü bazı usulsüzlükleri düzeltmeye devam ediyor. Daha sonra Kilise'deki "öğretme"ye atıflarda bulunulur. Bu açıkça karşılıklı bir nitelikteydi ve pek çok kişi katıldı. Burada Kilise'nin "havarilerin öğretisini" sürdürdüğünün açık bir göstergesini görüyoruz. Daha sonra bölümde aşağıya inin. 11 "ekmek bölmeye" de devam ettiklerini görüyoruz; ve bölümde. 14 Kilisenin sürekli yaptığı "dualara" da gönderme yapıldı.

Şimdi Kutsal Yeri terk etmeden önce, Tanrı'nın Kilisesine tapınmayı bu şekilde düzenleyen bilgeliğini ve sevgisini pekala düşünebiliriz. Bir araya gelmede, Kilise'nin merkezi çekiciliği, Tanrı'nın bunu emretmiş olduğu Rab'bin akşam yemeği idi; unsurlardan dolayı değil, işaret ettikleri şeylerden dolayı. Mesih'in bedenini ve kanını çok güzel bir şekilde ortaya koydular: kurtuluştan, bağışlanmadan, Tanrı ile barıştan söz ettiler; ruhsal yaşamın kaynağını ve devamlılığını temsil ediyorlardı ve İsa Mesih'in görkemli ortaya çıkışına işaret ediyorlardı. Bu törenin Kilise'de tuttuğu yerden daha uygun ve uygun bir şey olabilir mi? İlahi gerçeğin eğitim vermeye yetkili kişiler tarafından "öğretilmesi" veya açıklanması, Kilise'nin büyümesi için de çok önemlidir. Petrus şöyle diyor: "Sözün samimi sütünü arzulayın ki, onunla büyüyesiniz." Ve son olarak, (övgüyle birleştirilmesi gereken) "dualar", ruhu Allah'a yaklaştırır ve onu orada tutar. Allah'ın nimetlerini üzerimize getiriyorlar. İhtiyaç anında yardım etmek için onların sayesinde lütuf buluruz. Gerçekte, bu ilahi atamalarda, Kilise'nin ilahi yaşamda inşası için gerekli olduğunu düşünebileceğimiz her şeye sahibiz.

BÖLÜM XIV

KUTSALLARIN KUTSALLARI

BU kompartıman kare şeklinde bir odaydı, Kutsal mekandan güzel bir örtüyle ayrılmıştı, bunun hakkında daha sonra konuşacağız. Bina elbette Kutsal Yer ile aynı malzemelerden oluşuyordu. İki bölme arasındaki fark mobilyalarda ve ışıktaydı. En Kutsal Yer şunları içeriyordu: ---(1) Ahit Sandığı. Bu altınla kaplanmış ahşap bir sandıktı. İçinde yasanın bir kopyası, mucizevi bir şekilde korunmuş altın bir man kabı ve Aaron'un filizlenen asası vardı. (2) Merhamet Koltuğu. Bu, sandığın kapağını oluşturuyordu ve som altındandı. Yanları güzel bir altın taç süslüyordu ve her iki uçta da kanatları birbirine doğru uzatılmış ve yüzleri gemiye doğru bükülmüş iki altın Kerubi duruyordu. Tamamı tek bir altın kütesinden dövüldü. Kutsal Yer gibi Kutsalların Kutsalı'nın da penceresi yoktu; bir şamdan da yoktu ve kalın perde kapalı tutulduğundan, onu aydınlatan muhteşem ışık olmasaydı, tamamen ve sürekli karanlıkta kalacaktı. O ışık neydi? Bu, Tanrı'nın şechinah ışığıydı. Ahit Sandığı'nın hemen üzerinde ilahi varlığın muhteşem sembolü yükseliyordu; gündüzleri bulut

sütunu, geceleri ise ateşten bir sütun. Bu gizemli ateş, çadırın kalın kaplamalarına nüfuz etti ve ihtişamlı meleklerin arasındaki Merhamet Makamı'na indi ve böylece Kutsalların Kutsalı'nı doğaüstü bir ışık aleviyle aydınlattı. Okuyucu, altın duvarları, güzel örtüsü ve örtüsü, altın sandığı ve kefarete örtüsüyle ve hepsi gökten gelen ilahi ışıkla öylesine parlak bir şekilde aydınlatılmış olan bu bölmenin ne kadar muhteşem bir şekilde muhteşem olduğunu kolayca hayal edebilir!

O halde bu En Kutsal Yer neyi temsil ediyor? Bunun Yehova'nın kutsal varlığını temsil ettiğine şüphe olamaz. İbraniler 9:24'te okuduğumuz gibi GÖK bir yer değil, bir eyalettir: "Çünkü Mesih, gerçeğin örneğinde olduğu gibi ellerle yapılmış kutsal bir yere değil, şimdi yüzün önünde görünmek üzere bizzat göğe girdi. Tanrı bizim için." Bu kesindir. Şimdi sembolleri detaylı olarak inceleyelim.

1 inci. Altın, zengin perdeler ve kaplamalar, daha önce açıklandığı gibi, zenginliğe, şerefe, şerefe, kutsallığa, cennete işaret eder. Bunların hepsi İLK kaynak olarak Tanrı'ya ve cennete aittir.

2.. Bağışlanma tahtı ve Şehinah'ın bir araya geldiği sandık, yükseklerde tahtta oturan Yehova'nın simgesidir. Sandık her zaman Tanrı'nın varlığıyla özdeş kabul edildi. Bununla ilgili ilahi niyetin bu olduğu, daha sonraki tarihlerde onunla bağlantılı birçok olaydan açıkça anlaşılmaktadır. Filistliler tarafından ele geçirildiğinde Eli'nin ölmekte olan gelini şöyle bağırdı: "Sandık alındığı için izzet İsrail'den ayrıldı." Ve Dagon tapınağına götürüldüğünde, balık tanrısı defalarca onun önüne düştü. Esaret altında taşındığı her yerde veba ve veba, insanları mahvetti. Uzza ona dokunduğu için vurularak öldürüldü ve Beytşemeş'ten elli bin adam ona baktığı için öldürüldü. Öte yandan Obed-Edom'un evi, çatısı altında kaldığı süre boyunca kutsanmıştı. İsraililer sık sık Tanrı'nın "kerubiler arasında" yaşadığından söz ediyorlardı ve Filistliler de sandığa atıfta bulunarak "Tanrı ordugâha geldi" diyorlardı. Bütün bunlardan, sandığın bir bütün olarak Tanrı'nın görkemli ve korkunç varlığının bir simgesi olduğu açıktır. Şimdi onun kısımlarını ele alalım. (a) Sandıkta yasanın bir kopyası vardı. Pavlus şöyle diyor: "Yasa kutsaldır, adildir ve iyidir." Tanrı'nın mükemmel kutsallığının simgesiydi. Bu, "antlaşma yasası"ydı ve dolayısıyla onun gemideki yeri, Tanrı'nın "Tanrı'yı koruyan bir antlaşma" olduğunu gösterir. "Rab'bin sözü bozulamaz", "sonsuz kadar kalıcıdır" ve O, vaat ettiği şeyi kesinlikle yerine getirecektir. Tanrı, Oğlu İsa Mesih'in kişiliğinde bedende görüldüğünde, Davut'un şu sözleri yerine geldi: "Sana karşı günah işlemeyeyim diye yasanı yüreğimde sakladım" ve İsa "yasayı yerine getirdi ve bunu onurlu kıldı." (b) Sandık aynı zamanda "altın kudret kabı"nı da içeriyordu. Man, Tanrı'nın çorak çölde halkını beslediği doğaüstü yiyecekti. Gökten indi; gizemliydi; insanlar "Nedir bu?" diye sordular. çöl çorak olduğundan toprağın ürünü değildi. Gemide mucizevi bir şekilde korunmuştu. Şimdi bütün bunlar, Tanrı'nın çağlar boyunca gizli olan ama şimdi İsa Mesih'te açıklanan, bir insan onu yerse sonsuza dek yaşayacak olan yaşam ekmeğine ilişkin derin amacını açıkça ifade etmektedir. İsa, "Ben yaşamın ekmeğiyim" dedi. "Atalarınız çölde man yediler ve öldüler. Bu, insan yesin ve ölmesin diye gökten inen ekmeğidir." Bu, "dindarlığın gizemi: Tanrı'nın bedende tezahür etmesidir." (c) Gemide aynı zamanda "Harun'un tomurcuklanan asası" da bırakılmıştı. Bu çubuğun tarihi onun önemini ortaya koymaktadır. Korah, Datan ve Abiram rahip olmayı arzuladılar ve Musa ile Harun'a karşı isyan başlattılar. Harun'u güçlendirmek ve isyanlarını açığa çıkarmak için Tanrı, her kabileye, üzerinde her kabilenin reisinin adının yazılı olduğu kuru bir değnek verilmesini emretti. çadıra konulmalıdır. "Ve öyle oldu ki ertesi gün Musa tanıklık çadırına gitti ve işte Levi evi için Harun'un asası

tomurcuklandı ve tomurcuklar ve çiçekler çıkardı ve badem verdi." Böylece Harun ve evi kâhinlikte tam ve nihai olarak yerleşmiş oldu; asi grup, cesaretlerinin ödülü olarak korkunç bir ölümün acısını çekiyor. Peki bu çubuk neden gemiye yerleştirildi? Numb'a göre. 11:10 "isyan çocuklarına karşı bir simge olarak saklandı." Bu onun acil kullanımıydı. Ancak İsrail için bu amaca hizmet ederken, aynı zamanda Tanrı'nın İsa Mesih'in kraliyet rahipliğiyle ilgili gizli amacını da gösterir. Şunu düşünün: kuru bir çubuktu. Mesih "kuru topraktan çıkan bir kök gibiydi." Ama şimdi tahtındaki büyük Baş Rahip olarak çiçek açtı ve verimli hale geldi.

Böylece sandığın içindekiler, Tanrı'nın çağlar boyunca saklı olan ama şimdi İsa'da açığa çıkan gizli amacından anlamlı bir şekilde söz etmektedir. "Yazıldığı gibi, Tanrı'nın Kendisini sevenler için hazırladığı şeyleri göz görmedi, kulak duymadı ve insanın yüreğine girmedi; ancak Tanrı bunları bize kendi ruhu aracılığıyla açıkladı; çünkü ruh araştırır. her şey - evet, Tanrı'nın derin şeyleri."

3 üncü. Merhamet koltuğu. Geminin bu güzel örtüsünün adı çok anlamlıdır. Bu, TEHLİKELİDİR. Tanrı'nın acınası, merhametli ve sevgi dolu doğasını gösterir. Sandığın içindekiler Tanrı'nın doğruluğuna ve sadakatine işaret ederken, Mesih'in bizim doğruluğumuz, Büyük Kralımız ve Rahibimiz olarak gelişini gösterirken; Bağışlanma koltuğu bize Tanrı'nın merhametli olduğunu ve bizi kurtarmayı arzuladığını söyler. Bu, zamanı gelince Tanrı'nın güzel bir gölgesi olan gerçek bir bağışlanma örtüsü olan İsa Mesih'i sağlayacağını gösterir. "O, bizim günahlarımıza kefarettir; sadece bizim değil, tüm dünyanın günahlarına kefarettir." Burada hakikat ve doğruluğun, sevgi ve merhametle ne kadar güzel bir şekilde harmanlandığını görün; ilki gemide ve ikincisi kefarettir koltuğunda. Yani Mesih'te "merhamet ve gerçek bir araya geldi."

4. Yücelik melekleri. Bunlar kefarettir örtüsüne bakan, kanatları birbirine doğru uzatılmış melekse görüntülerdi. Onların tutumu, geminin ve kefarettir koltuğunun gizemlerini anlamaya yönelik yoğun arzularını gösteriyordu. Göklerde Allah'ın tahtını çevreleyen melekleri ve baş melekleri temsil ederler. Hayat ağacını korumak ve suçlu adamın onu yemesini önlemek için Aden'in girişine kerubilerin yerleştirildiğini okuyoruz. Bu, merhametli bir önlemdi, çünkü bu düşmüş günahkar durumda hiç kimse isteyerek "her zaman yaşayamaz." Burada yine bağışlanma koltuğunu koruyorlar; ve onlar bağışlanma örtüsüne ve sandığa bu kadar dikkatle bakarken, bize "melekler hangi şeylere (kurtuluşumuzla ilgili olanlara) bakmayı arzuluyorlar?" sözü hatırlatılıyor. Hiç şüphe yok ki, Tanrı'nın melekleri insan ırkının kaderiyle derinden ilgilenmektedir. Çocuklar hakkında Mesih şöyle dedi: "Onların melekleri her zaman göklerdeki Babamın yüzünü görürler." İbranice'de şu soru sorulur: "Onların hepsi, kurtuluşun mirasçıları olması gerekenlere hizmet etmek üzere gönderilen hizmet ruhları değil mi?" İsa onları, "tövbeye ihtiyacı olmayan doksan dokuzdan fazla adil kişiden daha çok tövbe eden bir günahkardan dolayı" Tanrı'nın sevincine sevinen kişiler olarak temsil eder. Eski Ahit boyunca insana Tanrı'nın şeylerini hizmet etmede önemli bir rol oynarlar; ve büyük gelecekte -Vahiy'de görüldüğü gibi- kralların Kralı ve rahiplerin Rabbinin görkemli zaferlerine katılacaklardır.

5.. Zafer şehini. Bu, görmüş olduğumuz gibi, bağışlanma örtüsüne doğru akan doğaüstü ışıktı ve kutsalların kutsalının tek ışığıydı. İçteki çadır, daha önce de görüldüğü gibi, cennetin simgesiydi ve burada bizzat Tanrı'nın bir simgesi var. Cennetin doğanın ışığına ihtiyacı yoktur; Tanrı onun ışığıdır. Fakat BU yer ve bu ışık, Tanrı'nın insanla birlikte yaşamak için aşağıya indiğini

gösteriyordu. Yazıldığı gibi, "O, Kerublar arasında yaşar." Tanrı ayrıca Musa'ya şöyle dedi: "Ben orada, tanıklık sandığının üzerindeki iki Kerubinin arasındaki bağışlanma örtüsünün üstünden seninle iletişim kuracağım." Dolayısıyla bu, İsa'nın Kilisesi ile ilgili olarak Tanrı'nın yüceliğine dair görkemli bir tahmindir. Ama bundan sonra. Burada sadece çadırın her iki bölümünde de çöl kumundan başka zemin bulunmadığını belirtmemeye izin verin. Bir sonraki bölümde bunun çok önemli bir nokta olduğunu göreceğiz.

BÖLÜM XV

YÜKSEK RAHİP

Baş Rahibin düşüncesi son fakat en büyük tamamıdır. Başrahabin Mesih'in bir türü olması amaçlandığını Yeni Ahit tam ve fazlasıyla kanıtlıyor. Ancak göreceğimiz gibi, Mesih'in yüceliği ve büyüklüğü, bunu açıklamak için Yahudi Başkâhininden çok daha fazlasını gerektirir. Konu geniş olduğundan bölümlere ayırmak en doğrusu olacaktır. Önce O'nun GİYSİLERİNİ ele alalım.

Bunlar zengin ve güzeldi. İç çamaşırları saf beyaz ketendendi. Böylece bize, "kutsal, zararsız, lekesiz ve günahkarlardan ayrı" olan İsa'nın karakterinin ve yaşamının saflığı ve lekesizliği hatırlatılıyor. Daha sonra "efodun cübbesi" geldi. Bu, mavi kumaştan, dizlerin altına kadar inen bir tür tunikti. "Etek ucunda" mavi, mor ve kırmızı narlar vardı; Başrahip Kutsalların Kutsalı'na girdiğinde tatlı bir ses çıkaran altın çanlar dönüşümlü olarak çalıyordu. Cüppelerin çadırın perdeleri ve iç kaplamalarıyla aynı malzeme ve renkte olması dikkat çekicidir. Başrahabin gömleği, Mesih'in Müjdesi'nde bize getirilen kutsal sevinci gösteriyor gibi görünüyor. Bu elbisenin üzerinde efod vardı. Bu, özenli ve pahalı bir elbise eşyasıydı. Omuz parçalarından sarkan, altın rengi, mavi, mor, kırmızı ve ince dokunmuş ketenden yapılmış kısa bir tunikti. Altın plakalar ince bir şekilde dövüldü, ince şeritler halinde kesildi ve malzemenin üzerine sanatsal bir şekilde işlendi. Bir süre önce Londra'daki Hint ve Sömürge Sergisini ziyaret ederken, bu efodun tanımına garip bir şekilde karşılık gelen, bana çarpıcı gelen, Doğu'ya özgü altın iğne işi gördüm. Eser, daha önce gördüğüm her şeyi zenginlik ve güzellik açısından geride bıraktı. Bu efod'da büyük Baş Rahibimizin ilahi görkeminin ve saygınlığının bir simgesi vardır; O, yeryüzünde görüldüğü haliyle değil, şimdi bizim için Tanrı'nın huzurunda görüldüğü haliyle. Bu güzel efodun önüne göğüslük yerleştirildi. Bu da muhteşem güzellikte bir makaleydi. Kare şeklinde yapılmış ve göğsü kapatan bir cep oluşturacak şekilde ikiye katlanmıştı. Temeli efodla aynı malzemedendi; ama asıl güzelliği, her biri üçerli dört sıra halinde yerleştirilmiş, farklı renklerde on iki değerli taştan oluşuyordu. Her taşın üzerinde İsrail'in on iki kabilesinden biri kazınmıştı. Dolayısıyla on iki kabilenin tamamı bu göğüs plakasında temsil ediliyordu; ve Başrahabin kalbinin üzerine, Tanrı'nın huzuruna çıktığında konuldu. On iki kabileyi temsil eden on iki değerli taştan oluşan bu göğüs plakası, büyük Baş Rahibimiz Mesih'in çok sevdiği kiliseyi yüreğinde taşıdığının güzel bir simgesidir; Babasının huzurunda onun için şefaet ederken.

Değerli taşlar İSA'NIN kilisesine VERDİĞİ DEĞERDEN söz eder. Sadık halkı hakkında şöyle diyor: "Mücevherlerimi saymaya geldiğimde... onlar benim olacaklar." Bunları asla unutmaz. Cennet güzelliğiyle güzeldirler; Allah'ın ışığında parlıyorlar. Baş Rahibin omuzlarından her birinin üzerinde yine efoda sabitlenmiş birer altın tabak vardı. Her plakanın içine İsrail kabilelerinin altı isminin

kazındığı büyük bir oniks taşı yerleştirildi. Burada yine on iki kabile temsil ediliyor ve kilisenin Mesih'in omuzlarında taşındığının habercisi oluyor. Omuz Kutsal Yazılarda sorumluluğun ve yük taşımının sembolüdür. Böylece İşaya 9'da "Hükümet O'nun (Mesih'in) omuzunda olacaktır." Kaybolan ve bulunan koyun, iyi çobanın omzuna yatırıldı ve o da onu sevinçle evine taşıdı. Bu nedenle omuz plakaları, büyük Baş Rahibimiz olan İsa'nın davamızı nasıl üstlendiğini ve kaygılarımızın yükünü nasıl taşıdığını göstermeyi amaçlamaktadır. "Göklerden geçmiş büyük bir Baş Rahip olan Tanrı'nın Oğlu İsa'ya sahip olduğumuza göre, itirafımızı sıkı tutalım. Çünkü zayıflıklarımızın duygusundan etkilenmeyen bir Baş Rahibimiz yok; Her noktada bizim gibi denendi, ama yine de günah işlemedik. Bu nedenle, merhamet görebilelim ve ihtiyaç anında bize yardım edecek lütfu bulalım diye, lütfu tahtına cesaretle yaklaşalım" (He. 4:14). -16). "Çünkü kendisi ayartılarak acı çektiğinden, ayartılanlara da yardım edebilir" (böl. 2:18). Baş Rahibin beline bağlanan MERAKLI KUŞAK, efodla aynı zengin ve güzel eserdendi. Bunun sembolik önemi şu Kutsal Yazılardan anlaşılabilir: --"Beni kuvvetle kuşatan ve yolumu mükemmel kılan Allah, ayaklarımı arka ayakları gibi yapar" (Mez. 18:32-33). "Benim için yasımı dansa çevirdin; çulumu çözdün ve beni mutlulukla kuşattın" (Mez. 30:11). "Belleriniz kuşatılsın, kandilleriniz yansın ve Rabbinizi arayan insanlar gibi olun... ne mutlu, Rab geldiğinde onu gözetlerken bulunacak olan hizmetkarlara. Doğrusu size söylüyorum ki, O, kendisini kuşanıp et yemeye oturtsun ve gelip onlara hizmet etsin" (Le. 12:35-37). "İsa bir havlu alıp kuşandı, bir leğene su koydu ve öğrencilerinin ayaklarını yıkamaya başladı" (Yuhanna 13:3-5). Bu nedenle belinizi hakikatle kuşatmış olarak ayağa kalkın (Bölüm 6:14). Bu Kutsal Yazılara göre kuşak, ilham edilmiş yazılarda çok yaygın bir figürdür ve güç, çeviklik, sevinç, hizmete hazır olma ve hakikat anlamına gelir. Şimdi tüm bunlar Başrahibimiz olan İsa için doğrudur. O, kurtarmakta kudretlidir, teslim etmekte çabuktur, halkına sevinir, onlara hizmet etmeye ve onları hakikat yollarına yönlendirmeye her zaman hazırdır. Bu kuşağın Mesih'e uygulandığında anlamlı olduğu, Patmos'ta Yahya'ya açıklandığı gibi İsa'nın görkem içinde ortaya çıkışından anlaşılmaktadır: "Ve yedi altın şamdan gördüm; ve şamdanların ortasında bir insanoğluna benzeyen, bir elbise giymiş ayağa kadar uzanan bir giysi ve göğüslerin çevresine altın bir kuşakla kuşanılmıştı" (Va. 1:12-13). Baş Rahip ayrıca kafasına bir GÖNYE veya türban takıyordu. Bu ince ketenden ya da daha büyük olasılıkla ipektendi.

Mavi bir şeridi vardı ve ön tarafında, gözlerinin üzerinde, üzerinde "RABBE KUTSALLIK" yazan parlak altın bir levha vardı. Kutsallık kelimesi kutsanmış veya tamamen Rab'bin hizmetine ayrılmış anlamına gelir. İsa'nın böyle bir yazıya ihtiyacı yok, çünkü Kutsal Kitap'ta O'nun hakkında söylenen her şeyde bu gerçek silinmez bir şekilde kazınmıştır. Onun yeryüzündeki tüm yaşamı kutsanmıştı ve O'nun yukarıdaki hizmeti tamamen Tanrı'ya ve O'nun kilisesine adanmıştı. "URİM VE TUMMİM" göğüs zırhının cebine yerleştirildi. Bunların ne olduğu konusunda bize bilgi verilmiyor. Bazıları bunların, Allah'ın hükümde yol göstermelerini amaçladığı şekilde parlaklığı artan veya azalan parlak taşlar olduğunu zanneder. İsimleri "ışıklar ve mükemmellikler" anlamına gelir. Şu atıflar ilginçtir: "Ve Levi için şöyle dedi: Tummim'in ve Urim'in tanrısal olanın yanındadır" (Tesniye 33:8). "Ve o (Yeşu), Urim'in hükmüne göre Rab'bin huzurunda onun adına bilgi isteyecek olan rahip Eleazar'ın huzurunda duracak" (Say. 27:21). "Ve Saul Rab'be sorduğunda, Rab ona ne rüyalarla, ne Urim'le, ne de peygamberlerle cevap verdi" (1 Sam. 28:6).

"Ve Urim'i ve Tummim'i yargı göğüslüğüne koyacaksın; ve onlar Harun Rabbin huzuruna girdiğinde onun yüreğinde olacaklar; ve Harun İsrail oğullarının hükmünü Rabbin önünde sürekli olarak yüreğinde taşıyacak " (Çık. 28:30). Fausset'in Eleştirel ve Açıklayıcı İncil Ansiklopedisi'nden aşağıdaki alıntı ilgiyle okunacaktır: "Konuşmacı İletişimi, Elçilerin İşleri 1:2-6; Özdeyiş 16:26'da olduğu gibi, danışma yönteminin kura olduğunu düşünüyor. Büyük olasılıkla, üzerinde Yehova'nın isminin yazılı olduğu taşlar ve nitelikler - üzerlerine kazınmış 'ışıklar' ve 'mükemmellikler' efodun içinde katlanmıştı, Baş Rahip, efodu açıkken, Rab'bin huzurunda, göksel vecd dolu tefekküre kapılmıştı ve Tanrı tarafından, Tanrı tarafından ilan edilmesi mümkün kılınmıştı; ilahi irade... Philo, Baş Rahibin göğüs zırhının, makamının ihtiyaç duyduğu iki erdemi bir simge olarak taşıyabilmesi için sağlamlaştırıldığını söylüyor. gerçek ve Adalet." Rahiplerin mumyalarının kalbi üzerinde de bir ışık sembolü vardı (Urim'e cevap veriyordu). Urim ve Tummim ne olursa olsun, kullanımlarının Tanrı'nın mükemmel ve değişmez iradesini göstermek olduğu açıktır; ve bunu bizim bilmediğimiz şaşmaz bir işaretle yaptılar. Burada ne kadar güzel bir İsa türü var. O, 'Tanrı'nın sözü', 'hakikat ve yaşam yolu', Tanrı'nın aklının ve iradesinin insana mükemmel bir şekilde açıklanmasıdır. Ve onun söylediği söz bizi son günde yargılayacaktır. "Rabbin sözü mükemeldir." Bundan itiraz yok. Keşke Rabbi sevdiğini iddia eden herkes buna inansaydı. Bu, tüm tartışmaları çözecektir; tüm olumsuz insan görüşlerini dışlayın ve hepimizi "Rab'bin ışığına" yönlendirin.

BAŞRAHİN'İN ATANMASI

Yahudi rahipliği Levi kabilesinden seçilmişti. Harun bu kabiledendi ve ondan sonra gelen tüm yüksek rahipler onun soyundandı. "İtirafımızın Başkâhini", beden itibarıyla Yahuda kabilesindendi. Böylece, Hıristiyan dininin rahipliği ve aynı zamanda "yasa" tamamen "değişmiştir". Ancak burada çok önemli bir konuya değinmek istiyorum. Kutsanmış Rabbimiz, bedendeki büyük Baş Rahibimiz değildi. O'nun bu yüce makama ciddi bir şekilde kutsanması, O'nun ölümü ve dirilişiyle gerçekleşti. Bu, aşağıdakilerden açıkça görülmektedir: "Çünkü insanlar arasından seçilen her başkâhin, günahlar için hem armağanlar hem de kurbanlar sunabilmesi, cahillere ve hata yapanlara karşı yumuşak davranabilmesi için Tanrı'ya ilişkin konularda erkekler için atanmıştır. Kendisi de zayıflıklarla kuşatılmıştır ve bu nedenle, halk gibi kendisi de günahlar için kurban sunmakla yükümlüdür. Ve Harun gibi, Tanrı tarafından çağrılmadığı sürece hiç kimse bu onuru kendisine almaz. Böylece, Mesih de kendisini Baş Rahip olarak yüceltmedi, ancak O'nunla konuşan Kişi, Sen Benim Oğlumsun, bu gün Seni doğurdum, Başka bir yerde de söylediği gibi, Sen tarikattan sonra sonsuza kadar Rahipsin. Melkisedek'ten." Ps'yi karşılaştırarak. 2:7 ve Elçilerin İşleri 13:33'te, O'nun dirilişi veya mezardan doğuşu hakkında "Bugün seni doğurdum" sözlerinin söylendiğini görüyoruz. Ve yukarıdaki İbranilerden alıntılanan sözlerin bu zamana değindiği açıktır. Tanrı, O'nu biricik Oğlu olarak ölümden diriltti ve onu göklerdeki Baş Rahipliğine yükseltti. O'nun rahipliğinin doğasını daha da derinlemesine incelemeye devam ettiğimizde, bu açıkça ortaya çıkacaktır. Yukarıdaki metin bunun "Melkisedek düzeninden sonra" olduğunu söylüyor ve Mesih'in rahipliğinin gerçek doğasını göstermek amacıyla, bu eski harika adam hakkında bazı dikkate değer şeyler söyleniyor. Bize Melkisedek'in "babasız, annesiz, soyağacısız, ne günlerinin başlangıcı ne de yaşamının sonu olduğu, ancak TANRI'NIN OĞLU GİBİ, SÜREKLİ BİR KAHİNE UYGUN OLAN" olduğu söylendi (İbraniler 7:3). Şimdi niyetim Melkisedek açısından bu ifadeler hakkında spekülasyon yapmak değil, yazarın Mesih'in rahipliğinin sonsuza dek sürdüğünü, bunun ölümlerle bozulmayan sürekli bir rahiplik olacağını göstermek niyetinde

olduğuna işaret etmek. Buradan, Mesih'in, ölümünden sonrasına kadar Yüksek Rahiplik görevine atanmadığı sonucu çıkar.

Melkisedek'e dönecek olursak, onun adı "Doğruluğun Kralı" anlamına gelir ve gerçekte "Salem Kralı"dır (barış anlamına gelir). Bu nedenle o bir kral-rahipti; ve aynı anda yürüttüğü bu ofisler. Şimdi Tanrı, İsa'nın dirilişinden ve göğe yükselişinden sonra İsa hakkında şöyle diyor: "Yine de Kralımı kutsal Siyon tepeme yerleştirdim... Sen Benim Oğlumsun, bu gün seni doğurdum. Benden iste, ben de sana vereceğim. mirasın için ulusları ve mülkün için dünyanın en uç kısımlarını demir çomakla kıracaksın. "Davut göğe yükselmedi; ama kendi kendine şöyle dedi: Rab Rabbime şöyle dedi: Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye kadar sağ elime otur" (Elçilerin İşleri 2:34-36). Böylece Mesih'in Tanrı'nın tahtında olduğu ve Kral olarak hüküm sürdüğü görülüyor: "TAHTINDAKİ BİR KAHİN"; ve tahtın önündeki Aaron gibi değil. "O (KENDİSİ), günahlarımıza kefarettir (rahmet koltuğudur).

BAŞRAHİN OFİSİ

"Her Baş Rahip hem hediyeler hem de kurbanlar sunmak üzere görevlendirilmiştir; bu nedenle bu Baş Rahibin (İsa'nın) da sunacağı bir şeyler olması gerekir." Ve buna sahipti! Ama ne teklif! Yasanın baş rahibi gibi kendisi için bir teklif sunması gerekmez; "O, adil olmayanlar için adil olarak öldü." O, "Kendisini lekesiz olarak Tanrı'ya sundu"; "çünkü böyle bir Başkâhin biz kutsal, zararsız, lekesiz ve günahkarlardan ayrı olan bizler olduk." Ve "Mesih, ellerle yapılmamış, yani bu yaratılıştan ya da keçilerin ve buzağıların kanından değil, O'nun aracılığıyla, daha büyük ve daha mükemmel bir çadır aracılığıyla, gelecek şeyler için Tanrı'nın Başkâhini olarak gelmiştir. kendi kanı, sonsuz kurtuluşu elde ederek kutsal yere ilk ve son kez girdi."

Başrahibimiz olarak İsa, acı çeken azizlerine karşı sempatiyle doludur. Çünkü gerçekten O, melekleri tutmaz, fakat İbrahim'in zürriyetini ele geçirir. Bu nedenle, Tanrı ile ilgili konularda merhametli ve sadık bir Baş Rahip olabilmesi ve halkın günahlarını kefarete edebilmesi için, her konuda kardeşlerine benzemesi gerekiyordu; çünkü kendisi acı çekmişti. ayartılanlara yardım edebilir." "Çünkü bizim zayıflıklarımızın duygusuyla dokunulamayacak bir Baş Rahibimiz yok, ama her bakımdan bizim gibi ayartılmış, ama yine de günah işlememiş bir Baş Rahibimiz var. "

"O bir oğul olmasına rağmen, çektiği acılardan itaat etmeyi öğrendi; ve mükemmel kılındıktan sonra, Kendisine itaat eden herkes için sonsuz kurtuluşun yazarı oldu; tarikattan sonra Tanrı tarafından sonsuza kadar Baş Rahip olarak adlandırıldı. Melkisedek'ten." İsa, Başkâhin ve Kurtarıcı makamına tam olarak atanması anlamında "mükemmel kılınmıştı". Bu yüksek makama bizim gibi O da her bakımdan ayartılarak ve sınanarak hazırlandı ve hazırlandı; ve günahlarımıza karşılık Kendisini lekesiz bir kurban olarak Tanrı'ya sunarak. Bu küçük incelemeyi sonlandırırken, şimdi bu konuya özel olarak dikkat çekmek istiyorum.

DUVAK

Başkâhin, yılda bir kez, büyük kefarete gününde, halkın kefareti sağlamak için, öldürülen kurbanın kanını kefarete örtüsünün üzerine ve önüne sererek, perdenin içindeki kutsalların

kutsalına tek başına girerdi. Şimdi bize Mesih'in perdenin içinden kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdiği söyleniyor. İsa'nın içinden geçtiği perdeyi dikkatle inceleyelim. İbraniler 10:19-21'de, Mesih'in görkemli tahtına geçtiği perdenin Kendi bedeni olduğunu okuyoruz. Buna tam olarak uygun olarak, O'nun kutsal bedeninin çarmıhta parçalandığı ve parçalandığı anda "tapınağın perdesinin yukarıdan aşağıya doğru ikiye bölündüğünü" okuyoruz. Bu, ALLAH'IN İŞİDİR ve muhteşem bir gerçeği ortaya koymaktadır. Tapınağın perdesinin yırtılması, kutsalların kutsalını görmek için çıplak ve açık hale getirildi. Yıllardır saklanan sırlar daha sonra ortaya çıktı. Sıradan bir rahip ilk kez o harika sandığa ve bağışlanma örtüsüne bakabildi ve nesiller boyu süren kurbanların kan lekelerini görebildi. Ne büyük bir keşif! Bu perdenin yırtılması da aralarında perde olmayan uzun bir bölme oluşturdu.

Ama gölgeden maddeye dönelim. İsa'nın değerli bedeni o perdeydi; daha doğrusu, çarmıhta ölümle parçalanıncaya kadar kutsal olanı en kutsal yerden ayıran gerçek perde. Bize aracılık etmek ve O'nun görkemli saltanatına girmek için, O'nun bedeninin perdesi parçalanmalı - yok edilmeli: O, dirilişinde, yani ruhsal bedeninde, Tanrı'nın görkemli huzuruna "Kendi kanını" serpererek girebilsin. taht. Ve Mesih'in bedeninin bu şekilde parçalanması, müjdedeki Tanrı'nın gizemlerini açığa çıkardı. Yıllardır saklanan şey, daha sonra ortaya çıktı. Mesih'teki barışımıza ait olan görkemli şeyler o zaman ortaya çıktı. Yaşam ve ölümsüzlük gün ışığına çıkarıldı. Ama sadece öyle değil. Tapınağın perdesinin yırtılması iki bölme yerine tek bölmeyi oluşturduğu gibi, İsa'nın ölümüyle de ilahi mevcudiyetten ayrılık ortadan kalkar ve biz "Tanrı'ya yaklaşırız." Tapınağın perdesinin kaldırıldığını varsayalım. Sonra ne? Kandillik, masa, tütsü sunağı, sandık ve kefarete örtüsünü içeren tek bir uzun bölme olurdu. Bugün Mesih'te durum tam olarak budur. ARTIK kraliyet rahipliğini Kral Rahiplerinden ayıran HİÇBİR PEÇE YOKTUR; Kiliseyi Tanrı'dan ayıran PEÇE YOKTUR. Tanrı, Yahudi çadırında halkıyla birlikte yaşıyordu, ama o, kutsalların kutsalındaydı; perdenin ötesinde ve gözden gizlenmişti. Fakat şimdi Yehova çadırlarda yaşıyor veya bizimle birlikte yaşıyor. İsa Kendisi ve Babası hakkında, "Size geleceğiz ve yanınızda yerleşeceğiz" dedi. "Mesih'i yukarıdan indirmek için kim cennete çıkacak?" demeye gerek yok. çünkü O bizimledir, tam ortamızdadır; O'nun dediği gibi, "İşte, ben her zaman sizinle, hatta dünyanın sonuna kadar." Cennet yeryüzüne indirilir. Çölün kumlarındaki Kutsalların Kutsalı! Ve Kilise "Mesih İsa'da göksel yerlerde oturmaktadır"! O halde, çadırı ilgili ilham edilmiş yorumun sözlerinde ne kadar kutsanmış bir anlam vardır: "Bu nedenle kardeşler, O'nun BİZE adadığı yeni ve yeni bir yol aracılığıyla, İsa'nın kanıyla en kutsal yere girme cesaretine sahip olduk." PERDE ARASINDA YAŞAMAK, yani O'NUN BEDENİ VE Tanrı'nın evinin üzerinde büyük bir Baş Rahibe sahip olmak: İman dolu bir yürekle, kalplerimiz kötü bir vicdandan serpilmiş olarak, YAKLAŞALIM; vücut saf su ile yıkanır." (İbraniler 10:19-22).

BÖLÜM XVI

ÇÖZÜM

Bu küçük çalışmayı sona erdirirken karşılaştırma noktalarını özetlemek iyi olabilir. Yahudi sisteminin Hıristiyan sisteminin gölgesi olduğunu gördük. Bir kurum olarak Mesih, halkı ve Kilise için ne ise, Musa da İsrailoğulları ve çadır için oydu. Çadırdaki ilham altındaki işçiler, İsa Mesih'in ilham veren Havarilerinin örnekleriydi; ikisi de kendi anlayışlarına yaslanmadan mükemmel bir

kalıp üzerinde çalışıyorlar. Çadır için gönüllü olarak sunulan sunular, Mesih'in dininin tamamına yayılan gönüllülük ilkesinden söz ediyordu. Tapınağın inşa edildiği malzemeler, Hıristiyan sistemine ait olan her şeyin ilahi mükemmelliğini ve değerliliğini anlatıyordu. Tapınağın avlusu, Tanrı'nın şeylerini doğru bir şekilde anlayabilmemiz için, kibirli ve dünyevi bilgeleri alçakgönüllü ve eğitilmiş kişilerden ayıran, geçmemiz gereken bir çizginin olduğu gerçeğini gösterdi. Tapınağın kompaktlığı ve birliği kilisenin uyum ve birliğine işaret ediyordu. Tapınağın örtüleri bize İsa'nın insani ve ilahi doğasını, onun aşağılanmasını ve kurtarıcı çalışmasını hatırlattı; ve ayrıca günahın yozlaşması ve suçundan kutsallığın güzelliğine giden yol. Ayrıca bu haberlerden, Tanrı'nın Kilisesi'nin dışarıdakilerin gözünden, içeride kutsal şeylerle hizmet edenlere görüldüğünden ne kadar farklı olduğunu da öğrendik. Ateşi ve çok çeşitli kurbanları ve sunularıyla tunç sunak, günahın cezasını ve Tanrımızın, Mesih'in kanıyla kınamamızı ve suçumuzu tamamen ortadan kaldırmak için yaptığı lütuf ve bol düzenlemeyi anlatıyor. Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu. Sunak ile çadır arasındaki laver, günahkarların Mesih'e ve O'nun kilisesine gelmesiyle ilgili olarak vaftizin yerini ve amacını gösteriyordu. Kandilliği, ekme masası ve tütsü sunağıyla kutsal yer, ibadet için bir araya gelen ve "havarilerin öğretisini ve paydaşlığını, ekmeği bölüşmeyi ve kutsal duayı" gözlemleyen İsa Kilisesi'nin bir örneğiydi. dualar." Kutsalların kutsalı, sandığı, bağışlanma koltuğu ve harikulade şehinasıyla Tanrı'nın kutsal mevcudiyetini temsil ediyordu; ilahi nitelikler ve gizli amaçlarla birlikte göksel durum, lütuf tahtı ve "serpme kanı". Başrahip bizim aracımız olarak Mesih'in bir örneğiydi, ancak kral-rahip Melkisedek, Tanrı'nın tahtındaki Büyük Başrahibimizi tam olarak tasvir eden tipi doldurmak üzere getirildi. Ve son olarak, en kutsal kişilerin görülmesini engelleyen ve başrahip tarafından yılda bir kez kefaretle geçirilen perde, Mesih'in bir tür "beti" idi; İsa öldüğünde perdenin yırtılmasının, İsa'nın bedeninin sunulmasıyla insanı Tanrı'dan ayıran perdenin kaldırıldığını gösteren ilahi bir eylem olduğunu; Kurtarılanlar artık yalnızca iman yoluyla göksel durumun görkemlerini göremiyorlar,ama aynı zamanda cesurca Tanrı'ya yaklaşabilir ve O'nun kutsal huzurunda O'nunla iletişim kurabilir.

Son olarak sabırlı okuyucuma ciddi bir soru sorayım: NEREDE DURUYORSUNUZ? Kutsal Kurtarıcı, kendisine ait olan her şeyle birlikte sizin için hiçbir şey değil mi? Uzakta durup kayıtsız gözlerle Tanrı'nın sırlarına mı bakıyorsunuz? Eğer öyleyse, Rabbin kurduğu çadırın sizin için hiçbir cazibesi yoktur. Onun güzellikleri kendi gururun yüzünden "gözlerinden gizlenmiştir"; çünkü Tanrı yalnızca "onları bebeklere gösterir." Ama en azından Tanrı'nın kutsal yakmalık sunu sunağından göğe doğru yükselen dumandan uyarı alın. "Asla söndürülmeyecek ateş"ten ve Tanrı'nın Mesih dışında "suçluyu hiçbir şekilde temize çıkaramayacağından" söz eder.

Halkın kurtuluşunun bedeli olan, mahkeme perdesinin üzerinde yükselen gümüş taçlara dikkat edin. O gümüş fidyenin habercisi olan O'na bakın.

Ve eğer yüreğiniz o acı çeken, acı çeken, ölmekte olan Kişiyi görünce duygulanırsa, O, yüklü ruhunuzla gelin, tıpkı olduğunuz gibi gelin ve vekilinizi, "Tanrı Kuzusu"nu kabul edin ve imanınızı itiraf edin. Sevgili başının üstünde; ve sonra gelin ve kendinizi büyük bir kutsama töreniyle vaftiz yoluyla Mesih'le birlikte ölüme gömülmeyi sunun; öyle ki, O'nun ölümden dirildiği gibi, siz de yeni ve kutsanmış bir hayata dirilebilesiniz.

Tekrar soruyorum sevgili okuyucu, NEREDE DURUYORSUNUZ? Yeni antlaşmanın çadırında kutsanmış bir rahip gibi mi? O halde etrafınıza bakın ve mabedin ihtişamını görün. Yeni çadırın altın kandilliğini, yani İsa Mesih'in elçilerinin ilhamla öğretilen öğretisini düşünün. Güzelliklerine bakın; Tüm ruhunuzu aydınlatıncaya kadar onun berrak ışığının tadını çıkarın ve yalnızca onun rehberliğiyle Tanrı'ya hizmet etmekten memnun olun. Sevgili Rabbinizin bedeninin ve kanının değerli anıtları olan "gösteri ekmeği sofrasını" düşünün; ve "bir araya gelmeyi ihmal etmeyin." Soluk dumanının sessizce yükseldiği ve kokusu kutsal mekânı dolduran o altın tütsü sunağını bir kez daha düşünün; ve bu seni duada Tanrı ile daha yakın bir birliğe kazandırsın. O halde, önünüzde ahit sandığını, kefareti örtüsünü, kerubileri, Şehina'yı görün! ve şu gerçeği bilin ki, "Allah bizimledir" O'nun varlığı kutsal mekânı doldurmaktadır. Güzelliğiyle Kral burada. Lütuf, merhamet ve hakikat buradadır. Cennet burada. "İtirafımızın Havarisi ve Başrahibini düşünün." Tahtın önünde değil, sadece yalvaran biri olarak değil, "tahtında oturan bir rahip", "yüksekte ve yükseltilmiş." "Yaklaşalım", O'nun gözünde değerliyiz. Görüyorsunuz, isimlerimiz onun göğsünde ve omuzlarında yazıyor. Halkı onun için ne kadar değerlidir! Bunu bilmek ne kadar tatlı!

Tanrı bizi Kendi tapınağında sadık hizmetkarlar olmamızı sağlasın, öyle ki, kutsanmış "ilahi görkemlin ön tadı" tam ve sonsuz bir meyveyle sonuçlanabilsin.

Mesih hakkındaki kehanetler ve bunların gerçekleşmesi
Modern Bilim ve Hıristiyan İnancı
Dr. Hawley O. Taylor tarafından

Eski Ahit'te İsa'yla ilgili yüzün üzerinde kehanet var ama yıllar sonra doğacak biri hakkında sadece 25 kehanet yapıp bu kehanetlerin gerçekleşmesi ihtimali neydi?

Dr. Hawley O. Taylor şu cevabı verdi: "İsrail'in Mesih'i için önceden bildirilen bu n olayla ilgili olarak, eğer başarı şansı her birinde eşit olsaydı, yani p (olasılık) n'ye eşittir. her durumda, tüm n olayın tek bir kişide gerçekleşmesinin genel olasılığı p eşittir (1/2) olur, yani 2'de yalnızca bir şans olur mu (33 milyon, burada n eşittir 25) Önceden bildirilen bu olayların gerçekleşmesi, eğer sadece birer tahmin olsaydı. Şimdi Mesih'le ilgili bu kehanetlere bir bakış, hepsinin eşit bir başarı şansına sahip olmadığını ortaya koyuyor, çünkü bazı durumlarda bu olayın gerçekleşmesi son derece ihtimal dışıdır (örneğin). bir çocuğun babası olmadan doğması) Oldukça ihtiyatlı bir uzlaşma, p'nin 1/5'e eşit olması ve n'lik kehanetlerin gerçekleşme olasılığının da pn'ye eşit olması (1/5) veya binde bir şans olabilir. n 25'e eşitse trilyon. (Modern Bilim ve Hıristiyan İnancı, s. 178.) Bakireden doğumla ilgili kehanet hariç tutulsa bile sayı astronomik derecede büyük kalıyor. Bunun kazara olduğunu varsaymak için çok büyük! Dr. Hawley O. Taylor; Modern Bilim ve Hıristiyan İnancı s. 179-183.

Kehanet	Kehanet Edilen Yer	Nerede Gerçekleştirildi
Yahuda kabilesinden.	Yaratılış 49:10	Luka 3:23-33
Davut'un Kraliyet soyundan	Jer. 23:5	Mat. 1:1
Bir bakireden doğmuş	İsa. 7:14	Mat. 1:18
Beytullahim'de doğdu	Mika 5:2	Mat. 2:1,2
Bir öncü yolu hazırlayacak	Mal. 3:1	Markos 1:6,7
Bir eşeğe binerek Kudüs'e girecek	Zech. 9:9	Mat. 21:6,7
Bir öğrencisi tarafından ihanete uğrayacak	Zech. 13:6	Mat. 26:49,50
İhanetin bedeli açıklandı	Zech. 11:1,2	Mat. 26:14,15
İhanet parası iade edilecek	Zech. 11:13	Mat. 27:5,7
Öğrencileri onu terk edecek	Zech. 13:7	Matt. 26:56
Yalancı tanıklar onu suçlayacak	Psa. 35:11	Mat. 26:59,60
Acı çekecek, istismar edecek	İsa. 50:6	Mat. 26:67
Sessizce acı çekecek	İsa. 53:7	Mat. 27:12-14
Kırbaçlanacak	İsa. 53:5	Mat. 27:26,29
Elleri ve ayakları deldi	Psa. 22:16	Luka 23:33
Suçlularla numaralandırılmış	İsa. 53:12	Markos 15:2
Giysileri bölmek için	Psa. 22:18	Yuhanna 19:23,24

Safra ve sirke sunulacak	Psa. 69:21	Yuhanna 19:28,29
Safra ve sirke sunulacak	Psa. 69:21	Yuhanna 19:28,29
Kırılacak kemik yok	Psa. 34:20	Yuhanna 19:33
Delinecek	Zech. 12:10	Yuhanna 19
Kalabalık onu azarlayacak	Psa. 109:29	Mat. 27:39
Çarmıha gerilmeyi işaret etmek için gündüz vakti karanlık	Amos 8:9	Mat. 27:45
Zenginlerle birlikte gömülmek	İsa. 53:9	Mat. 27:57-60
Ölümden dirilmek için!	Psa. 16:10	Mat. 28:6
Yükselmek	Psa. 68:18a	Luka 24:51

DR Duncan tarafından Hermenötik. Cincinnati, ve s. 395-99.

Kehanet	Kehanet Edilen Yer	Nerede Gerçekleştirildi
Kadının tohumu olacaktı	Yaratılış 3:15	Mat.1:18
O, Tanrı'nın Oğlu olacaktı	Psa. 2:7	Luka 1:32-35
Yılanı yenecekti	Gen.3:15	İbranice. 2:14
İbrahim'in tohumu	Yaratılış 12:1-3; 17:7; 22:18	Gal. 3:16
İshak'ın tohumu	Yaratılış 21:12	İbranice. 11:18
Yahuda'nın tohumu	Yaratılış 49:10	İbranice. 7:14
Davut'un tohumu	Psa. 132:11; Jer. 23:5	Elçilerin İşleri 13:23; ROM. 1:3
Geliş ve ölüm zamanı	Dan. 9:24-27	Luka 2:1
Bir bakireden doğmuş	İsa. 7:14	Mat. 1:18; Luka 2:7
Ona İmmanuel adı verildi	İsa. 7:14	Mat. 1:22-23
Yahudiye Beytullahim'de doğdu	Mikrofon. 5:2	Mat. 2:1; Luka 2:4-6
Büyük adamlar gelip O'nun önünde eğilecekler	Psa. 72:10-15	Mat. 2:1-11
O öldürülsün diye çocuklar katledildi	Jer. 31:15;	Mat. 2:16-18
Vaftizci Yahya tarafından tanıtıldı	İsa. 40:3; Mal. 3:1	Mat. 3:1-3; Luka 1:17
Kutsal Ruh tarafından meshedildi	Psa. 45:7; İsa. 11:2; 41:1	Mat. 3:16-17; Yuhanna 3:34; Elçilerin İşleri 10:38
Musa gibi bir peygamberdi	Yas.18:15-18	Elçilerin İşleri 3:20-22
O, insanlara kurtarıcı olarak gönderildi	İsa. 41:1-3	Luka 4:16-21; Luka 4:43

O, Zebulun ve Naftali'ye ışıktır	İsa. 9:1-3	Mat. 4:12-16
Tapınağa gelir ve onu temizler	Cadı. 2:7-9; Mal. 3:1	Luka 19:45; Yuhanna 2:13-16
Yoksulluğu	İsa. 53:2	Markos 6:3; Luka 9:58
Uysal ve gösterişliydi	İsa. 42:1-2	Phil. 2:7-9
Onun şefkati	İsa. 40:11; 42:3	Mat. 12:15-20; İbranice. 4:15
Hilesizdi	İsa. 53:9	Evcil Hayvan. 2:22
Tanrı'nın evi için büyük gayret	Psa. 69:9	Yuhanna 2:17
Benzetmeler kullanarak öğretti	Psa. 78:2	Mat. 13:34-35
Mucizeler yarattı	İsa. 35:5-6	Luka 7:18-23
Kardeşleri tarafından reddedildi	Psa. 69:8; İsa. 53:3	Yuhanna 1:11; Yuhanna 7:5
Yahudilerin nefret ettiği	Psa. 59:4; İsa. 49:7	Yuhanna 15:24-25
Yöneticileri tarafından reddedildiler	Psa. 118:22	Yuhanna 7:48; Mat. 21:4
Tökezleme taşı ve suç kayası	İsa. 8:14	ROM. 9:32; 1 Evcil Hayvan. 2:8
. Bir arkadaşının ihanetine uğradı	Psa. 41:9; 55:12-14	Yuhanna 13:18-21
Öğrencileri tarafından terk edildi	Zech. 13:7	Mat. 26:31-56
. Otuz gümüşe satıldı	Zech. 11:12	Mat. 26:15
Bu para çömlükçinin tarlasını satın almak için verildi	Zech. 11:13	Mat.27:7
Tüm acılarına karşı sabırlı ve sessizdi	İsa. 53:7	Mat.26:63; 27:12-14
Yanağına vurulmuş	Mikrofon. 5:1	Mat. 27:30
. Acıları çok yoğundu	Mezmun, 22:14-15	Luka 22:42-44
Kırbaçlandı ve üzerine tükürüldü	Psa. 35:15; İsa. 1:6	Markos 14:65; Yuhanna 19:1
Yüzü çok bozuldu	İsa. 52:14; 53:3	Yuhanna 19:1-5
Günahlarımızı üstlenmek için acı çekti	İsa. 53:4; Dan. 9:26	Mat.20:28; 26:28
Yöneticiler, Yahudiler ve Yahudi olmayanlar, O'nu öldürmek için O'na karşı birleşiyorlar	Psa. 2:1-4	Luka 23:12; Elçilerin İşleri 4:27-28
O çarmıha gerildi ve elleri ve ayakları tahtaya çivilendi	İsa. 25:10-11; Psa. 22:16	Yuhanna 19:18; 20-25

Hırsızların arasında sayılmak bu ıstırabı daha da artırdı	İsa. 53:12	Markos 15:28
O'na safra ve sirke verdiler	Psa. 69:21	Mat. 27:39-44
Acımasızca alay edildi	Psa. 22:7-8; 35:15-21	Mat. 27:39-44
Tek başına acı çekti; Babanın varlığı bile geri çekildi	İsa. 63:1-3; Psa. 22:1	Mat. 27:46
O'nun giysilerini aralarında paylaştırdılar ve giysisi için kura çektiler	Psa. 22:18	Mat. 27:35
Böylece bizim için bir lanet oldu, sitemimizi üstlendi	Psa. 22:6; 79:7; 9:20	ROM. 15:3; İbranice. 13:13; Gal. 3:13
Katillere şefaattti	İsa. 53:12	Luka 23:24
Ölümünden sonra O'nu deldiler	Zech. 12:10	Yuhanna 19:34-37
Ama vücudunun bir kemiğini kırmadı	Eski. 12:46; Psa. 34:20	Yuhanna 19:33-36
Zenginlerin yanına gömüldü	İsa. 53:9	Mat. 27:57-60
Eti yolsuzluk görmedi	Psa. 16:8-10	Elçilerin İşleri 2:31
Kutsal Yazılara göre üçüncü gün ölümden dirildi	Psa. 16:8-10	Luka 24:6; 24:31; 24:34
O, göklere yükseldi	Psa. 68:18; 24:7-9	Luka 24:51; Elçilerin İşleri 1:9
Aynı zamanda kral ve rahip olan Melkisedek'in emriyle rahip oldu.	Psa. 110:4; Zech. 6:12-13	İbranice. 5:5-6
Kendisi için tüm dünyayı kucaklayan bir krallık aldı	Psa. 2:6; Dan. 2:44; 7:13-14;	Luka 1:32; Yuhanna 18:33-37; Mat. 28:18-19; Phil. 2:9-10
Yasası Siyon'dan ve Sözü Yerus�alim'den �ıktı	İşaya 2:1-3; Mikrofon. 4:12	Luka 24:46-49; Elçilerin İşleri 2:1-40
Yahudi olmayanlar O'nun hizmetine kabul edilmelidir	İsa. 11:10; 42:1; Psa. 2:8	Yuhanna 10:16; Elçilerin İşleri 10:44-48; ROM. 15:9-12
O'nun saltanatının doğruluğu	İsa. 9:6-7; Psa. 45:6-7	Yuhanna 5:30; Rev.19:11

Sonuç Bazı görüş ve yorumlar reddedilse bile bu çalışmadan çıkarılabilecek çeşitli sonuçlar vardır.

1. Tanrı, insanın isyanının ardından insanı Kendisiyle olan eski ilişkisiyle uzlaştırma planını uygulamaya koymuştu. Bu plan İncil'in ana temasıdır. Yasalar ve düzenlemeler, insanın, uyumlu olmayan herhangi bir eyleminin Tanrı'nın hoşuna gitmediğini ve günah ya da O'nun yasasını çiğnemek olarak kabul edildiğinin farkına varmasını sağlamak için verildi. Mesih'le birlikte insanın

gerekliliklere ve yasaklara uyma eylemleri, sevgiye dayalı eylemlere, kişinin yüreğinden gelen eylemlere dönüştü.

2. Birçok yazar, uzun bir süre boyunca, tümü Mesih'in kişiliğine işaret eden tipler, gölgeler ve kehanetler kaydetmiştir. O'nun günah sunusu, itaatkar insanın affedilmesine ve Mesih'in günah sunusu aracılığıyla doğru kılınmasına olanak sağladı.

3. Gölge ve şekiller gerçek değildi. Onlar sadece gelecekte bir zamanda affedilmenin ve kurtuluşun örtülü bir görüntüsünü sağladılar. İsa'nın yaşamı, ölümü, gömülmesi, dirilişi ve göğe yükselişi çoğu kez Mesih'in Müjdesi veya İncili olarak anılan tüm tür ve gölgelerin gerçekliğidir. Güven ve itaatle insan, hayatta bir U dönüşü yaparak, Mesih'in ölümüne gömülerek, çoğunlukla vaftiz olarak adlandırılan suya daldırılarak Tanrı'yı affetmeye çağırarak, Tanrı'nın kendisini temizlenmiş yeni bir ruhsal yaşam olarak diriltmesine izin vererek, bedava kurtuluş armağanını alabilir. tüm geçmiş günahlardan.

Kaynaklar

Modern Bilim ve Hıristiyan İnanıcı, s. 179-183. DR Duncan tarafından Hermenötik. Cincinnati, ve s. 395-99. Gölge ve Madde - Tabernacle, Bilinmeyen yazar İncil'deki Türler ve Gölge, Mark Dunagan, Beaverton Church of Christ, Beaverton, Oregon The Shadow of Heavenly Things, Joseph Pittman, Austral Publishing Co., Melbourne, Avustralya, 1893 The Unfolding Pattern, Ray C. Stedman , Palo Alto, California'daki Yarımada İncil Kilisesi'nin papazı Tipoloji, Yeni Ahit Terimleri Üzerine Bir Araştırma, Bilinmeyen yazar wikipedia.org/wiki/Prophecy

Uluslararası İncil Bilgi Enstitüsü

Randolph Dunn, Başkan - Roberto Santiago, Dekan

<p>Kurs 1 - Tanrı'nın Mesajı Her şey buraya nasıl geldi? Tanrı Olan Adam Mesih - Tanrı'nın Gizemi Tanrı Hakkında Mitler Yaşamdan Ölüm - Ölümlü Adam Planlanan Geri Ödeme İncillerin Mesajları</p> <p>Kurs 2 - Mesih'e İtaat İsa'dan Önceki Zaman Dünyadaki Zaman Mesih İsa'dan Sonra Zaman Dünyadaki Zamanın Sonu Karar Verme Zamanı Ölümden Çarmıhtan Yaşama Bağışlamayla İlgili Mitler Mesih'e vaftiz</p> <p>Kurs 3 - Mesih'te Yeni Bir Yaşam Ellerle Yapılmayan Bir Krallık Krallıktaki Hizmetçiler Mesih'in İlk İlkeleri Dullar ve İhtiyaç Sahibi Diğerleri Manevi Süt Özgür Yaşamak Sefalet Efsanesi Mektuplardan Mesaj Tanrı'ya Ruhta ve Gerçekte İbadet Edin</p> <p>İncil Akademisyenleri için Çalışmalar Özetlenen İncil Özetlenmiş İncil Türler ve Metaforlar</p>	<p>Kurs 4 - Mesih'te Büyümek Nasıralı İsa İsa'nın Hayatı Mesih'te Birleşmiş Ağrı Hakkında Mitler Beden, Ruh, Ruh - Öldüğünüzde Nereye Gidiyorlar? Evlilik ve Boşanma Tanrı'nın Şabatı Yaratılış Yaratılıştan Önce Yaratılış İbraniler</p> <p>Kurs 5 - Mesih'te Olgunlaşmak Çarmıhtan Dersler Tanrı'nın Yeniden İnşa Süreci Şimdiye Kadar Sorulan En Harika Sorular Yaşamak Mesih'te Birbirimiz İçin Maksimum Hayatı Yaşamak Şimdi ve Sonsuza Kadar Vaat Ediyor Gerçek Erkekler Tanrısal Adamlardır Hayatın Harika Sözleri</p> <p>Kurs 6 - İncil Bilgini Olmak Gölgeler, Türler ve Kehanetler Kutsal ruh Daniel İsa Mesih'in Vahiy Kutsal Yazıların Sessizliği MS 100'den MS 1500'e Öğretiler ve Uygulamalar Reform veya Geri Yükleme İncil'in Derlenmesi ve Tercümesi Günümüzün Kilise Uygulamaları– Kutsal Kitap mı, Gelenek mi?</p> <p>İsa'nın Şecere - Bir Tablo</p>
--	--

Uluslararası İncil Bilgi Enstitüsü'nün thebiblewayonline.com adresinde diğer dillere bağlantıları vardır..